

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Ex. T 1118.52.160

Edwin H. Abbot.

HARVARD COLLEGE
LIBRARY

FROM THE ESTATE OF
EDWIN HALE ABBOT

Class of 1855

OF CAMBRIDGE

Edwin Hale Abbot.
Cambridge.
1834.

.....

.....

.....

A KEY

TO

ARNOLD'S PRACTICAL INTRODUCTION

TO

GREEK PROSE COMPOSITION.

CAREFULLY REVISED AND ADAPTED TO THE AMERICAN EDITION,

BY

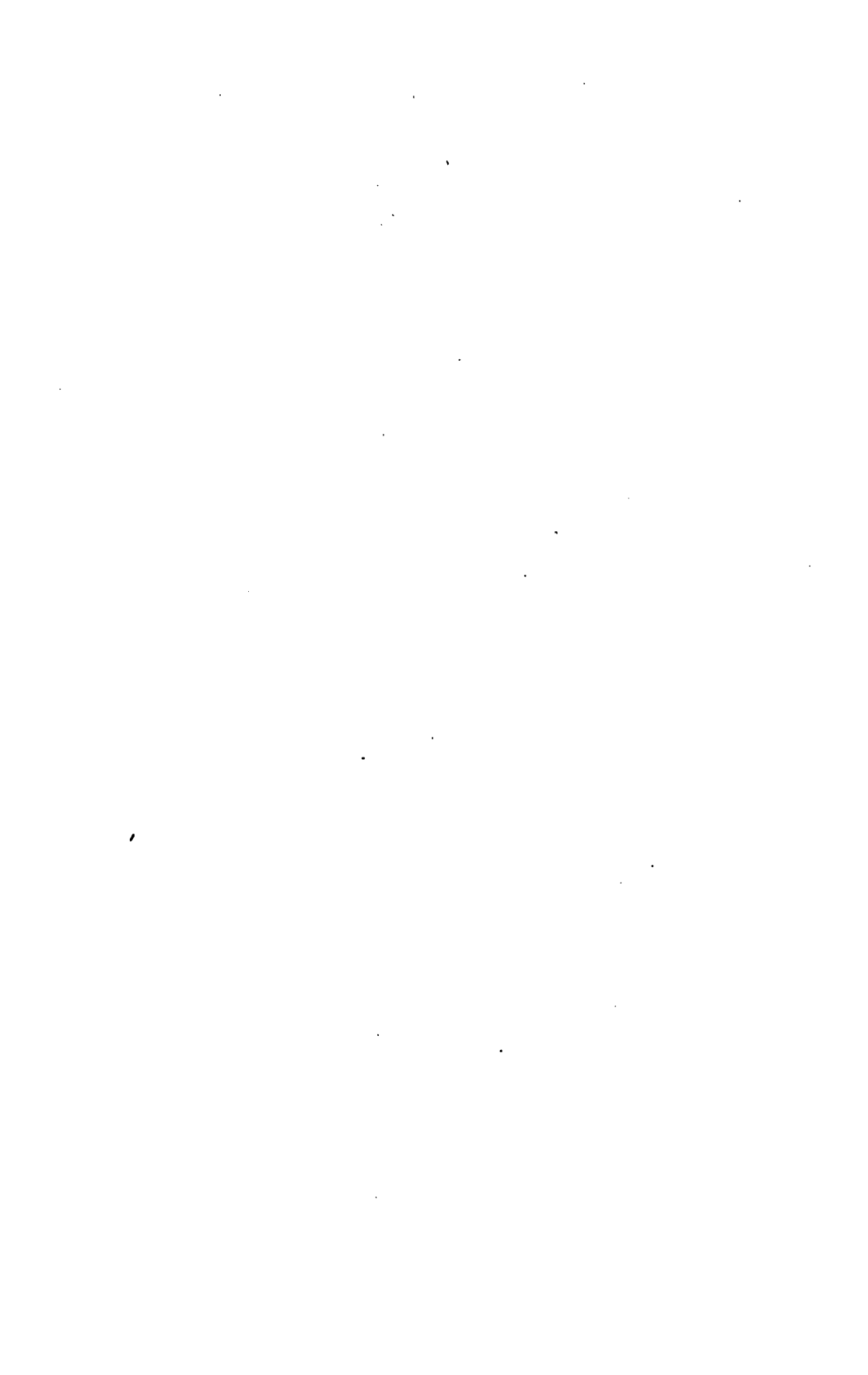
REV. J. A. SPENCER, A. M.

NEW-YORK:

D. APPLETON & COMPANY, 200 BROADWAY.

1852.

* * Professors and Teachers *only* can obtain the Keys to Arnold's Series of Classical Works. An application for a Key must make it evident that it is intended for use in this way alone, and is made in good faith. In cases of doubt, the Publishers will feel themselves fully justified in declining to comply with the request. All communications must be *post paid*.

δαυμάτω followed by gen. or acc.
τὸ κάλλον ²εἰδαύματα

or ὄρνεις or ὄρνις

γεγένηται | ²εἰδαύματα
γένονε | has become
ὄρνιδας or ὄρνις

A KEY
TO
ARNOLD'S PRACTICAL INTRODUCTION
TO
GREEK PROSE COMPOSITION.

EXERCISE 1, p. 13.

Τὸ τῆς πόλεως κάλλος θαυμάζω.—Οἱ πολῖται εὖ πράττουσι.—Πολλάκις ἐγὼ τῶν πόλεων ἐθαύμαζον.—Ὁ κριτὴς τὸ τῆς ἀρετῆς κάλλος πολλάκις ἐθαύμαζε.—Τοὺς τὰ τῆς πόλεως πράγματα πράττοντας θαυμάζω.—Τὰ τῆς πόλεως ἐκεῖνος πράττει κακῶς.—Οἱ πολῖται κακῶς πράττουσι.—Τὴν ἀρετὴν τοῦ πολίτου πολλάκις ἐγὼ ἐθαύμαζον.—Οἱ πολῖται τὴν τοῦ κριτοῦ ἀρετὴν θαυμάζουσι.

EXERCISE 2, p. 15.

Τὸ κάλλος τῆς ὀρνιθὸς θαυμάζω.—Παῖς τις λαγῶν εἶχε.—Τὸ ὕδωρ οἶνος ἐγένετο.—Ἡ ὄρνις τρία ὠὰ ἔτεκε.—Κόρη τις τρεῖς ὄρνιθας εἶχε.—Τὴν τῆς κόρης ἀρετὴν θαυμάζω.—Ὁ λαγὼς ἐγένετο ἵππος.—Ὁ παῖς τὸ κάλλος τῶν Ἀθηνῶν θαυμάζει.—Οἱ πολῖται τὸ τῆς γυναικὸς κάλλος θαυμάζουσι.—Τοὺς τὰ τῶν Ἀθηνῶν πράττοντας θαυμάζω.—Πολλάκις τὴν ἀρετὴν τοῦ Σωκράτους ἐθαύμασα.—Τὸν Σωκράτην τὸν φιλόσοφον θαυμάζω.—Ἡ γυνὴ ὄρνιν ἔξει.—Οἶνος ἐγένετο τὸ ὕδωρ.—Κριτὴς τις εἶχε τρεῖς ὄρνεις.

EXERCISE 3, p. 17. ()

Ἡ μήτηρ θυγατρὸς τῆς καλῆς τὰς γνάθους ἀλγεί.—Ἦδομαι ἐπὶ εὐδαίμοσι τοῖς ἀδελφοῖς μου.—Ὁ πατὴρ ἦσθη ἐπὶ σοφῷ τῷ νύμφ.—Ὁ ἐμὸς φίλος καὶ ὁ τοῦ ἀδελφοῦ.—Πολλάκις τὸν πόδα ἀλγῶ.—Μήτηρ ἐμὴ τὰς χεῖρας ἤλγει.—Ἀχθομαι ἐπὶ πλουσίοις τοῖς κακοῖς.—Ἡ θυγάτηρ τὴν μητέρα φιλεῖ.—Ὁ ἐμὸς δοῦλος τὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου φιλεῖ.—Τὴν τε σὴν καὶ τὴν τοῦ σοῦ φίλου ἀρετὴν θαυμάζω.—Ἡ κόρη ἡ καλὴ ἵππος γενήσεται.—Ἦδομαι τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττουσι.—Ἠχθετο ἐπὶ πλουσίοις τοῖς πολίταις.—Ἦδομαι ἐπὶ καλῇ τῇ θυγατρὶ.

EXERCISE 4, p. 19.

Τοῦ γεωμέτρου τὴν σοφίαν θαυμάζω.—Οἱ ἐν ᾧσται τὴν μητέρα τὴν καλὴν τῆς κόρης θαυμάζουσι.—Οἱ ἐν ᾧσται τὴν κόρην τὴν καλλίστην τῆς καλλίστης μητρὸς θαυμάζουσι.—Ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν τῶν Σκυθῶν πορεύεται.—Ὁ στρατὸς τῶν Περσῶν εἰς τὴν τῶν Σκυθῶν πορεύεται.—Ὁ Κύρος ἐπὶ τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν πορεύεται.—Ὁ Σωφρονίσκου τὴν μαρίαν τοῦ δήμου θαυμάζει.—Ὁ ποιητὴς τοὺς τὰ τῆς πόλεως πράττοντας θαυμάζει.—Ἦδομαι ἐπὶ πλουσίῳ τῷ βασιλεῖ.—Ἀχθομαι ἐπὶ πλουσίοις τοῖς κακοῖς.—Οἱ ἐν ᾧσται τὸν Φιλίππου θαυμάζουσι.—Ὁ βασιλεὺς τοὺς ~~ἐλπίστας~~ ἀλγεῖ.—Ὁ γεωμέτρης ὁ σοφὸς τὰ γόνατα ἀλγεῖ.—Ποιητὴς τις ἵππου κάλλιστον εἶχε.—Οἱ σὺν τῷ βασιλεῖ ἐπὶ τὸν Φιλίππου πορεύονται.

EXERCISE 5, p. 21.

Οἱ πάλοι τοῦτο ἔπραττον.—Τοῦτο ἐκεῖνοι ἔπραττον τῇ αὔριον.—Ὁ κροκόδειλος τὴν ἄνω γνάθον κινεῖ.—Ὁ Σωφρονίσκου ἀλγεῖ ἀμφοτέρω τὰ ὦτα.—Τῶν πάλαι Περσῶν τὴν μαρίαν θαυμάζω.—Τοὺς νῦν ἀνθρώπους θαυμάζω.—Τοὺς πάλαι τοὺς σοφοὺς θαυμάζω.—Τὸν νῦν βίον φιλοῦσι.—Τὴν τῶν πλησίων μαρίαν θαυμάζομεν.—Οἱ ἐκεῖ θαυμάζουσι τὴν τῶν σὺν βασιλεῖ μαρίαν.—Τὴν σοφίαν τῶν τὰ ἐμὰ πραττόντων θαυμάζω.

EXERCISE 6, p. 21.

Ἦλγε ἀμφοτέρω τὰ γόνατα.—Οἱ ἐνθάδε τὸν Σωφρονίσκου θαυμάζουσι.—Ὁ κροκόδειλος ἐγένετο λαγῶς.—Οἱ ἐνθάδε τὴν τ' ἐμὴν θυγατέρα καὶ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου θαυμάζουσι.—Οἱ ἐκεῖ εὖ πράττουσι.—Πολλάκις ἐθαύμασα τὴν σοφίαν τῶν ἡμετέρων (or παρ' ἡμῖν) γεωμέτρων τῶν νῦν.—Ὁ κροκόδειλος ὡς τίκτει.—Ὁ βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν τὴν ~~αὐτὴν~~ γνάθον ἀλγεῖ.

EXERCISE 7, p. 24.

Ὁ ἐλέφας ἰσχυρὰν τὴν δορὰν ἔχει.—Ἡ κόρη καλλίστας τὰς χεῖρας ἔχει.—Ὁ ἔλαφος τὰ κέρατα ἔχει κάλλιστα.—Οἱ τοῦ Πέρσου παῖδες τὰ καλὰ διώκονσι.—~~Τοὺς δὲ αἰσχροὺς διώκοντας φεύγωμεν.~~—Μὴ φεύγωμεν τὰ καλὰ.—Τὸ ταχὺ λαλεῖν φεύγωμεν.—Φεύγωμεν τὴν μαρίαν τοῦ πάντας κακῶς λέγειν.—Τοὺς φίλους εὖ ποιῶμεν.—Οἱ πολῖται τὸν Φιλίππου διώκονσι φόνον.—~~Ὁ Σωφρονίσκου~~ φόνον ἔφευγε.—Τὸ ἀπὸ τοῦδε τὸ καλὰ διώκωμεν.—Μὴ τοὺς δούλους κακῶς ποιῶμεν.—Ἦδετο τοὺς ἀγαθοὺς εὖ ποιῶν.—Οἱ σκῦθαι τὸ τοῦ χρυσοῦ καλὸν θαυμάζουσι.—Ὁ παῖς τὸ τοῦ ῥινοκέρωτος κέρας θαυμάζει.

EXERCISE 8, p. 26.

Κύων οἷν ἐδίωκεν, ἡ δὲ εἰς οἶκον κατέφυγε.—Οἱ μὲν τὴν μητέρα θαυμάζουσι, οἱ δὲ τὴν θυγατέρα.—Ὁ Κύρος ἀνὰ κράτος ἐλαύνει.—Αὐτὸς φημι ἐκεῖνο.—Τὴν μητέρα μᾶλλον ἢ αὐτὴν τὴν θυγατέρα θαυ-

δυατέρα

δοδόντας

αδυγάτσα

κάτω

Σωφρονίσκος ἔφυγε
κάλλος ~~πρ~~ εὖ ποιεῖν

οἶν σ οἶν

Καὶ οἱ ἑξαπατηθέντες καταφεύγουσιν
Καὶ ὅς

ἔτεμνον
οὐ τὴν πόλιν ταύτην
δοῦλόν

ἑμαυτὸν εὐρίβω
ἑαυτὸν
τα παρόντα
εὐρίδομαι
σεαυτὸν

acc. to ref. must be, ἑμίσειαν accent to ἑμίσειαν
εὐρίδομαι
εὐρίδομαι

τέτμηκεν

τὴν κεφαλὴν καλλίστην

ἑμίσειαν καὶ γὰρ γὰρ — Reference, make her
ἑμίσειαν

στρατεύσει κριτὴς
neut. pl. will be sig. in

μάσω.—Τὸν χρυσὸν αὐτῷ δώσουσι.—Αὐτῷ τὸν χρυσὸν δάσω.—Αὐτὸν τὸν δούλον ἐξηπάτησα.—Οἱ δὲ ἐξηπατημένοι εἰς ναὸν κατέφυγον.—Οὗ δὲ ἀνὰ κράτος ἐλαυνὼν τοὺς διώκοντας φεύγει.—Οἱ λύκοι ἀνὰ κράτος φεύγουσι.—Διώκωμεν τοὺς λύκους ἀνὰ κράτος.—Οἱ αὐτοὶ κύνες τοὺς λαγῶς διώκουσι.—Αὐτοὶ ἐκείνους διώκωμεν.—Μὴ τὸν πλησίον ἀπατώμεν.—Οἱ τότε Πέρσαι τὰ καλὰ εἰδίκον.—Τοὺς εὖ σε πεποιηκότας εὖ λέγε.

EXERCISE 9, p. 28.

Οἱ πολέμιοι πᾶσαν τὴν χώραν ἔτεμον.—Οἱ ἕτεροι τὴν ἄλλην χώραν τέμνουσι.—Ο ἑμὸς ἀδελφὸς τοὺς αὐτοὺς Πέρσας διώκει.—Ταύτην τὴν πόλιν θαυμάζω.—Πολλὰκις ἐγὼ ἐκείνην τὴν πόλιν ἐθαυμάζον.—Οἱ πολλοὶ τὸ τῆς σοφίας κάλλος οὐ θαυμάζουσι.—Αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τὴν ἄλλην χώραν τέμνει.—Τὸν δούλον τις εἰδίκων, ὁ δὲ εἰς τὴν ἄνω πόλιν κατέφυγε.—Οἱ ἄλλοι ἐγένοντο ἀσέοι.—Τὸ πᾶν ὧν τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ δάσω.—Τοῖς αἰσχροῖς ἵπποις ἔδωκε πᾶν τὸ ὕδωρ.—Πῦσαν τὴν κεφαλὴν ἀλγῶ.—Οἱ πολλοὶ ἐπὶ πλουσίοις τοῖς φίλοις ἡδονταί.—Οἱ ἕτεροι τὰ τῆς πόλεως πράττουσι.

EXERCISE 10, p. 30.

Ἔθιξεσαντὸν τοὺς ἀγαθοὺς εὖ ποιεῖν.—Πᾶς τις τὰ ἑαυτοῦ φιλεῖ.—Εἴωθα τῇ πόλει ὑπηρετεῖν.—Ο Κύρος κατὰ τὸ εἰωθὸς ἤλυνεν ἀνὰ κράτος.—Αὐτῷ σοὶ τὸν χρυσὸν δάσω.—Στρατηγὸς ἦν ὁ Φίλιππος τρίτος αὐτός.—Νομίζει αὐτὸν τοὺς πολίτας εὖ πεποιημέναι.—Ἔθιξεσαντὸν ἀγαπᾶν τοὺς παρόντας.—Μὴ τοὺς εὖ πεποιηκότας κακῶς ποιῶμεν.—Εἰθίξετο τοῖς ἀγαθοῖς ταῦτα ὑπηρετεῖν.—Τούτῳ σοὶ ὑπηρετήσω.—Ἐχει μεγάλην τὴν κεφαλὴν.—Εἴωθα σοὶ ταῦτα ὑπηρετεῖν.

EXERCISE 11, p. 32.

Οἱ ἄλλοι τὴν ἡμισεῖαν τῆς χώρας ἔτεμον.—Οἱ ἕτεροι σοφώτερον ποιοῦσι.—Οἱ ἄλλοι τῶν Σκυθῶν σοφώτερον ποιοῦσι.—Τὸν ἡμισὺν τοῦ βίου διετέλεσεν αὐχιστῶ.—Οἱ ἄλλοι πράττουσι κάλλιον.—Οἱ ἄλλοι τῶν πολιτῶν κάλλιστα πράττουσι.—Ο βασιλεὺς τῶν Περσῶν τὴν πολλὴν τῆς Πελοποννήσου ἔτεμε.—Ἡ σοφία ἐστὶν ἐπαινετόν.—Ο Σωφρονίσκος εἶπε ταῦτα.—Φέρωμεν τὰ τῶν θεῶν.—Ο Φιλίππου στρατηγῆσει τέταρτος αὐτός.—Ἔθιξεσαντὸν τὰ τῶν θεῶν φέρειν.—Τὰ ἑαυτοῦ τινα στέργειν δεῖ.—Ἀνθρωπὸς τις ὄρνιν εἶχε.—Οἱ ἀσέοι τὰς κεφαλὰς ἔχουσι καλλίστας.

EXERCISE 12, p. 34.

Οὐκ ἐπ' ἐμοὶ ἦν ταῦτα.—Ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν ἡμετέρων ἐγένεθα ταῦτα.—Ταῦτά ἐστιν ἀγαθὰ.—Ἦδη ὥρα ἀπιέναι.—Ταῦτα ποιεῖν ἐτοίμοι.—Ο κατὰ κράτος ἀρχὸν ἀξίως.—Φρονῶσι οἱ παῖδες φρονδὸς ὁ πατήρ.—Ἔθρη πολλὰ σεραμίζουσι.—Τοῖς σοφοῖς ῥαδιόν ἐστι τὰ τῶν θεῶν φέρειν.—Φέρειν τὰ τῶν θεῶν ἀνάγκη.—Ἀπίωμεν ἤδη.—Σωκράτης ἐ

Σωφρονίσκου ἦν τῷ ὄντι σοφός.—Οὐ γὰρ θέμις ἐστὶ τοὺς θεοὺς κακῶς λέγειν.—Τὸς σοφοὺς ἐξαπατᾶν χαλεπὸν.

EXERCISE 13, p. 37.

Πάρεμι ἐνθάδε ἵνα τὴν μάχην ἴδω.—Παρὴν ἐκεῖ ἵνα τὴν μάχην ἴδοιμι.—Μὴ δώσω τὰ αἰσχρά.—Ἡ ὁδὸς εἰς τὰς Ἀθήνας φέρει.—Ο παῖς λέγει ὅτι ἡ ὁδὸς εἰς τὰς Ἀθήνας φέρει.—Ο παῖς ἔφη τὴν ὁδὸν εἰς τὰς Ἀθήνας φέρειν.—Μὴ τὸν πατέρα ἀπατήσης.—Ο Πέρος φόνον εἶλω.—^{ci} Ἡρόμην αὐτὸν ὅτι ποιοίη.—Ἡρετό με ὅστις εἶην.—Τίνες ἐστέ;—^{οιτινὲς} Ἡρόμην αὐτοὺς, Τίγες εἶπαν.—^{εἶεν} Εἰ μὴ μοι ὅτι ἐκείνοις ἄρχοι ὁ Ξενοκλείδης στρατηγὸς τρίτος αὐτός.—Μὴ κλέπτε ταῦτα.—Μὴ σαντὸν ἐθίξε τὴν σὴν μητέρα ἐξαπατᾶν.—Παρὴν ἐκεῖ (μαχόμενος).—Ἡρετό με, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχοι.

EXERCISE 14, p. 40.

Ἐάν τι ἔχω, δώσω.—Εἰ τοῦτο πράττοις, μέγιστό μ' ἂν ὠφελήσῃς.—Εἰ τις τοῦτο πράττοι, μέγιστό μ' ἂν βλάψῃ.—Εἰ μὴν εἶχον, τῷ δούλῳ ἐδόχον ἂν.—Εἰ τάλαντα καὶ τρία εἶχεν, τῷ ἀδελφῷ ἂν ἐδίδον.—Εἰ τις ταῦτα πράττοι, τὴν πόλιν μέγιστό μ' ἂν βλάψῃ.—Ἐάν ἀληθεύσης, τρεῖς τάλαντά σοι δώσω.—Εἰ οἱ σοφοὶ τὰ τῆς πόλεως διοικοῦν, πάντας τοὺς πολίτας μέγιστό μ' ἂν ὠφελήσῃαν.—Ἐάν ταῦτα οὕτως ἔχῃ, ἦδη ἀπειμι.—Εἰ τῷ ὄντι σοφὸς ἦσθα, τὸ τῆς ἀρετῆς κάλλος ἐθαύμαζες ἂν.—Πάρεμι τῆδε οὐχ ὅτι τὴν πόλιν ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν χώραν θαυμάμενος.—Εἰ οἱ πολῖται σοφοὶ ἦσαν, οὐχ ὅτι τὸν Ξενοκλείδην ἀλλὰ καὶ τὸν Φίλιππον ἂν ἀπέκτεινον.—Ἐάν φόνον ἄλψ, οἱ πολῖται σε ἀποκτενοῦσι.

EXERCISE 15, p. 43.

Οὐκ ἂν τις εὖροι κόλακα ἀναιδέστερον.—Οὐκ ἂν τις εὖροι κύνα μελάντερον.—Οὐκ ἂν τοὺς διώκοντας φεύγοις.—Εἰ τάλαντον εἶχον, οὐκ ἂν με μισθὸν ἤτουν.—^a ~~Οὐκ ἂν~~ σέ γ' ἀνθρωπον ὄντα τοὺς θεοὺς ἐξαπατᾶν ἂν δυνηθῆναι.—Οὐκ ἂν τὸν θεὸν ἀπατήσης τὸν τῶν πάντων κριτὴν.—Ἡδέως ταῦτ ἂν εὖροιμι.—Ἡδέως ἂν ἴδοιμι τοὺς πάλα γεωμέτρας.—Τὴν τῶν ποτηρῶν ἀναιδειαν φεύγωμεν.—Οὐκ ἂν εὖροις κριτὴν δικαιοτέρον.—Μὴ κλέπτε τὸν τοῦ ποιητοῦ χρυσοῦν.—Μὴ κολάκευε.—Ἐάν τοῦτο πράττης, τῶν πολεμίων περιγενήσει.—Πόσον ἂν οἶσι εὖρεῖν τὸν ἀετὸν πωλούμενον;—Ἡρόμην αὐτὸν πόσον εὖρεῖν μέλλοι τὰ αὐτοῦ κτήματα πωλούμενα.—Τρία τάλαντα αἰτήσω ὥς οὕτως περιγενόμενος ἂν πάντων τῶν πολεμίων.—Ἐλπίζω σε ἀντίστασθαι ταῦτα πάντα πράττειν.

EXERCISE 16, p. 45.

Φησὶ παρέσεσθαι, ἦν τι δέη.—Ἐάν, ἂ χρεῖ, ποιῶμεν, ἐντυχόμεν.—~~Εἰ~~ οἱ πολῖται, ἂ χρεῖ, πομπὰν ποιεῖσθαι.—Εἰ δὲ πολῖται, ἂ ἐργῇ, ἐπαττον, ἠντυχον ἂν.—Ἐπειδὴν τι ἔχω, δώσω.—Ἐπειδὴν τοῦτο ἴδωσι, φοβηθήσονται.—Ἐπειδὴν τὰ τῆς πόλεως πρῶτης εὐ, καὶ τὰ ἐμὰ

ἔνθάδε δεῖκεῖ may be omitted — They
 are omitted in examples given in book.
 { οὐ ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν — ὁ παῖς ἔλεξε
 μοι, ὅτι ἡ δδὸς φέροι εἰς τὰς Ἀθήνας
 ἔλεξε ἵνα μαχοίμην fut. part. ποτὶ γέροντα

acc. to note τὰ μέγιστα
 μέγα εἰδῶν — ἔσχεν — ἔδωκεν
 τὰ μέγιστα
 πράττειεν
 τοῦτο
 ἵνα ἴδω

ὅν σε ἡ οὐκ ἔστιν
 ἢ ἀπατῶν

ὅσους acc. to refer. // εὐροί Sept. 213 2 + t
 ἂν δύνηθῃναι, πράττειν

εἰ ποιοῦν, εὐτυχοῦν ἂν εὐαίμενες ἐσόμεθα
 φοβήσονται.

EXERCISE 21, p. 54.

Ἐπιχειρητέον ἐστὶ τῷ μεγάλῳ ἔργῳ.—Οὐ φευκτέον τὸν πόνον.—~~Ἦσαν~~ τοῖς πολίταις ὠφελεγέα ἐστὶν ἡ πόλις.—Πᾶσι τοῖς πολίταις ἔφη ὠφελεγέ-
 τέον εἶναι τὴν πόλιν, ~~ἐπειδὴ~~ τῇ πατρίδι βοηθητέον.—Τῷ κολά-
 ζειν τὸν παῖδα ἐπιχειρητέον ἡμῖν.—Εἰ δὲ δούλος τοῦτο ~~παίσι~~, κολαστέος
 ἂν ᾦ.—~~Ἐὰν τοῦτο παῖς~~ κολαστέος ἂν εἴη.—Ἐλεγεν ἡμῖν, ὅτι,
 εἰ τὰυτα ρύτως ἔχοι, ἐπιχειρητέον ~~τοῦ~~ ἔργῳ.—Κολαστέον οὐχ ὅτι τὸν
 παῖδα τὸν ἐμὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου.—Οἱ γονεῖς καὶ οἱ ποιη-
 ται τὰ αὐτῶν ἔργα φιλοῦσι.—Ἐφη τὴν ἀρετὴν πᾶσιν ἀσκητέαν εἶναι.—
 Ὅστις ἂν ἀλῶ, κολασθήσεται.—Οὐ πολλὴ τοῖς γονεῦσι πειστήριον.

EXERCISE 22, p. 57.

Ἀύσομαι τὸν χιτῶνα.—Μὴ μὲ τὰς σὰς δυσπραγίας κρύψης.—Δι-
 δάξομεν τὰς θυγατέρας σωφροσύνην.—ὦ μήτερ, μὴ τὴν σὴν θυγατέρα
 διδάσκει.—Τοῦτο τὴν γυναῖκα ἀφαιρησόμεθα.—Μὴ ταῦτα τὰ αἰσχιστά
 τοὺς παῖδας διδάσκωμεν.—Οἱ ἄλλοι Θηβαῖοι ἐκεῖ παρήσαν ὅπως τὴν
 μάχην θεάσονται (οἱ θεασόμενοι wīthout ὅπως).—Ἐπεθνήκει ἂν, εἰ μὴ
 διὰ τὸν κῦνα.—Μὴ φεύγωμεν τὸν πόλεμον ὅσον οὐ παρόντα.—Τὸν
 αὐτοῦ χιτῶνα τὸν παῖδα ἐνδύσω.—Ἐὰν οἱ πολέμοι ταῦτα πράττωσι,
~~πᾶσι~~ αὐτοὺς ἀφαιρησόμεθα.—Ἐπεθνήκει ἂν εἰ μὴ διὰ δούλον τὸν
 πιστόν.—Οὗτος ὁ ἄνθρωπος τὸν χιτῶνά με ἔθηκε.—Ἐὰν μὴ ταῦτά
 μοι ὑπηρετήσῃ, ~~δαν~~ μισθόν σε ἀποστερήσω.—Ἐὰν αὐτὸν ἐνδον εὖωμεν,
 ἀποκτενοῦμεν.—Πάντας τοὺς ἐνδον ἀπέκτεινε.—Τὴν τῶν σωφρόνων
 ὁμιλίαν φιλοῦμεν.—Μὴ τὰ ἔξω κακὰ φοβώμεθα.

EXERCISE 23, p. 59.

Ἐπιτέτραμμαι τὴν διαίταν.—Ἐφη ὅτι ἐπετέτραπτο τὴν διαίταν.—
 Ὁ αἶτος τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξεκόπη.—Αἱ πηγαὶ ῥέουσι γάλα καὶ μέλι.—
 Ἐὰν αἱ πηγαὶ γάλα καὶ μέλι ῥέωσι, γενησόμεθα πλούσιοι.—Εἰ οἱ ποτα-
 μοὶ ~~ἐκεί~~ ὄνον, οἱ πολῖται ~~ποταμοὶ~~ ἂν πλούσιοι.—Ἐὰν οἱ πολῖται
 σωφρονῶσιν, ἀποκτενοῦσιν αὐτόν.—Ἦν οἱ πολῖται μαρῶσι, ἀποκτε-
 νοῦσί σε.—Οὐκ ἂν δύναιο τῇ (μητέρι) πιστεῖν.—Οἱ ποταμοὶ ῥέουσι πολ-
 λοί.—Τὸ πρῶμα ὅσον οὐκ ἐπέκειντο.—Ἀπέκτεινά σέ γ' ἂν εἰ μὴ διὰ
 τὸν σὸν πατέρα.—Ὁ Σωφρόνισκος τὴν μάχην ἀφηρέθη.—Τὴν ἀρχὴν ἀφή-
 ρηται.—Τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους οἱ ~~ποταμοὶ~~ ἔχουσιν.—Πειρώμεθα τὰ
 τῶν θεῶν φέρειν.—Πειράστέον ἡμῖν τὰ τῆς τύχης φέρειν.—Τοὺς Πέρ-
 σας εἴ ἐκεῖ μάχῃ ἐνίκησε.—Τοῦτον τὸν κίνδυνον οὐ κινδυνεύσω.—Οἱ
 ἔξω κατεκόπησαν.—Αὐτὸν τὸν παῖδα ἡρόμην, εἰ ὁ ποταμὸς ῥέει πολὺς.
 —Τὸν Σωφρόνισκον ἡρόμην ἥτινα ἀρχὴν ἀρχοι.

EXERCISE 24, p. 62.

Ὁ παῖς τὸ ἦθος παῖός ἐστι.—Ἐλεγέ μοι ὅτι ἡ αὐτοῦ θυγάτηρ εἴη
 παραεῖ τὸ ἦθος.—Εἰ τις τῶν σῶν δούλων ἀποδραίης καὶ σὺ αὐτὸν
 εἴσεις, εἰ ἂν αὐτῷ γῆφο;—Φιλόσοφος τις, Σωκράτης, ὅμοια παρ' ἐκεῖ,
 ἵνα τὸν ἄνδρα θεάσαιο (οἱ θεασόμενος wīthout ἵνα).—Ἐθίξεσαν τὸν

τὴν πόλιν, εὖ ποιητέον
ἵεσσι, 103
ἵεσσι,
εἰ τ. πρᾶττοι, ἵεσσι,
ἵεσσι, σ' εἶνα,
σ' εἶνα ὅτι ἀσκήτεον εἶναι τὴν ἀρετὴν πᾶσι

ἀναίδειαν,
ἀφαιρήσομεν
ἵδοιεν ἔδαρεν ἄν
τὴν ταῦν - ἀποστερήσομεν - θάροισι
ἐκδέδουκεν
καταλάβωμεν

πεπίστευμαι || πεπίστευμένος εἶναι? || 213.11.3
ἐκικέκοπται
ἵεσσι - ἐγένοντο ἄν
ἵεσσι - ἐρίγοντο ἄν μητρὶ
πεπράκται Σωφρονίσκος
λαγὼ [ὅθεν Homeric]
τὴν ε. μάχην acc. to vase.

ἀπὸ οὖν σ' σ' σ'

1
τρεῖς σταδίους
διωκτέον ἐστὶ τὰ δίκαια

οὐ πέδῃ

αἰξιώματος μεγάλου

ἀκούμεν ἔτεδνῇ κεισέδαεν

τοῦτω

24/

τὰ...παῖδια

ἐγγύτατα
ἐγγυ
ἐκὸν εἶται

Θάνατον θαρρόειν.—Οὐ θαρρόω τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα.—Τὴν κεφαλὴν πέπληγμαί.—Τὸν παῖδα ῥάβδῳ ἐπάτασσε.—Ἐθίξεσαν τὸν τοὺς γονεῖς αἰδεῖσθαι.—Εἰς μηδένα ὕβριζε.—Ἡ ἀδικία, ἣν σε ἠδίκησαν.—Τὸ δίκαιον (μὲν) πρακτέον· ἀφεκτέον δὲ τοῦ ἀδίκου.—Ἡ πόλις τρία στάδια ἀπέχει.—Τὴν ὕβριν φεύγωμεν.—Τὸ δίκαιον ὠκεῖον.—Εἰς μηδένα ὕβριζωμεν.—Μηκέτι ὕβριζωμεν εἰς τοὺς τὰ τῆς πόλεως πράττοντας.

EXERCISE 25, p. 65.

Τῇ τεῦ παιδὸς κεφαλῇ στέφανον ἴων ἐπιθήσω.—Ἡ μήτηρ κῆ τῆς θυγατρὸς κεφαλῇ στέφανον κρινέων ἐπέθηκε.—Τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων (more generally *without* τῶν ἀνθρώπων) μιμώμεθα.—Μὴ τοὺς φανίλους τῶν ἀνθρώπων μιμώμεθα.—Παρέσσαι σοι τοῖς τοῦ ἔτους.—Εἰ μὴ ἦ ἐν μεγάλῳ ἀξιώματι δι' πολῖται αὐτὸν ἀπέκτειναν ἄν.—Ποῖ γῆς ἀφίγμαι;—Ἐκάστῳ αὐτῶν χουσοῦν στέφανον δώσω.—Ἐλεγέ μοι ὅτι ἡπᾶς δέοι ἐκάστῳ αὐτῶν δοῦναι χουσοῦν στέφανον.—Εἰ μὴ πόρρω τῆς ἡλικίας ἦν, οὐκ ἂν ~~ἐπιδόκει~~.—Ἐκαθεῦδον μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας.—~~ἔλεγε~~ ὅτι ἂν τοῖς θεοῖς δοκῇ.—Πάντες, ὡς ἔπος εἰπείν, τοὺς πλουσίους θαναμάζουσι.—Τῶν Ἑλλήνων οὐδεὶς ἐκὼν εἶναι τοῦτο πράξει.—Οὐ πίομαι τοῦ οἴνου ἐκὼν εἶναι.—Δώσω ~~ταῦτα~~ τοῦ κρέως τῷ ἀετῷ.—Διήρασα τὰ ἐμὰ κακοδαίμονος.—Φεῦ τῆς ἀδικίας!—Οἱμοὶ τῶν ἐμῶν κτημάτων!—Ἀναιδεῖαν, ὅσων τὴν μερίστην, φεύγωμεν.

EXERCISE 26, p. 68.

Ἡρόμην εἰ οἱ τοῦ κριτοῦ, παῖδες εἰεν πρακτικοὶ τῶν δικαίων.—Εἰ πρακτικῶς εἰ τῶν δικαίων, εὐδαιμον ἔσει.—Τὸν παῖδα ἀνδρῶν ἀρχικὸν εἶναι ποιήσω (or ὥστε εἶναι).—Οὐδὲν χρημάτων δέομαι.—Οὐκ ἂν ἐκὼν εἶναι νεκροῦ ἀπτοίμην.—Εἰ παρὴν ὁ ἰατρός, τὸ παιδίον μου οὐκ ἔθανεν ἄν.—Ἐρώμεθα τὰ τούτων ἐγόμενα.—Εὐδαιμονίζω σε τῆς ἀρετῆς.—Τὴν μητέρα τῶν πάθους ῥύπτειρον.—Τὸ παιδίον ἐστὶν ἐγγύτατα γένους Σωκράτει.—Ἐλεγέ μοι ὅτι ὁ παῖς εἴη ἐγγύτατα γένους Σωκράτει.—Εὐδαιμονιστέον τοὺς σώφρονας τοῦ τρόπου.—Οὐκ ἂν ῥδέω νεκροῦ ἀπτοίμην.—Ἡρόμην τὸν παῖδα εἰ νομίζοι τὸ ζῆν μεστὸν εἶναι φροντίζων.—Τί ποτε χροῦμαι αὐτῷ;

EXERCISE 27, p. 69.

Τίς ποτε ταῦτα θαναμάζει;—Τίς ποτ' ἐστὶν οὗτος;—Εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, ἐγώμεθα σωτηρίας.—Τὰ τούτων ἐγόμενα ῥάμμεν.—Τί ποτε θαναμάζει;—Τὸν κριτὴν Ἡρόμην τί ποτε οἱ πολλοὶ θαναμάζοιεν;—Ὁ παῖς γένους ἐγγύτατα Σωφρονίσκῳ ἐστὶ.—Ὁ Ξενοκλείδης γενήσεται στρατηγός, τέταρτος αὐτός.—Τῶν παθῶν ἀρχωμεν.—Τῶν παθῶν τῷ ἀρχεῖν ἐπιχειρητέον.—Ἐφη μοι ὅτι ἐλευθερίας ἀγευστος εἴη (or ἀγευστος ὡς *without* ὅτι).—Ἐλευθερίας ἐγώμεθα.—Ἐλεγέ μοι ὅτι πᾶσα ἡ χώρα εἴη δασεῖα δεινδρέων.—Ὁ κριτής ἐστὶν ἀξιώτατος τιμῆς.—Τι ποτε τῷ παιδί χροῦμεθα;

EXERCISE 28, p. 70.

Ὁ θάνατος ἡμῶς πάντων τῶν πόνων ἀπαλλάξει. — Τὸς Πέρσας τῆς θαλάσσης εἰρξοιοι. — Ἐλεγέ μοι ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Πέρσας τῆς θαλάσσης εἰρξοιοι. — Πάρεισιν ἐνθάδε ἵμα τοὺς ὀπλίτας τῶν Ἑλλήνων τῆς ἀγορᾶς εἰρξοιοι. — Τὸ ταχὺ λέγειν διαφέρει τὸν εὖ (λέγειν). — Ἀγαθὸς βασιλεὺς οὐδέν τι ἀγαθοῦ πατρὸς διαφέρει. — Ὁ ἱατρὸς ἐκεῖ παρῇ ἵνα τὸν παῖδα τῆς νόσου ἀπαλλάττοι. — Ἐλεγέ μοι ὅτι ὁ ἱατρὸς τῆς ὁδοῦ ἀμαρτάνοι. — Εἰ ὁ κριτὴς ἐκεῖ παρεγένετο, εὖ χαίρων ἐφυγες ἂν. — Ἐὰν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖ παρῇ, οὐ χαίροντες ἐκείνοι ἀπαλλάξονται. — Οἱ ἡμαρτηκότες εἰς τὴν πόλιν οὐ χαίροντες ἐκφεύξονται. — Ὁ παῖς τῆς θήρας λῆγει. — Εἰ τούτο ᾔδειν, οὐκ ἂν ἀρχὴν αὐτὸν πείθειν ἐπειράθη.

EXERCISE 29, p. 72.

Τῶν πρὶν πόνων μνήμηται. — Ἦροντο αὐτὸν εἰ τῶν Περσῶν καταφρονοίη. — Μὴ τοῦ πλησίον καταφρονοίη. — Τῶν χρημάτων τῶν ἡμετέρων φειδόμεθα. — Αὐτὸν τὸν κριτὴν ἀδικίας κατηγοροῦμαι. — Τὸς πάντας θανάτου κατέγων. — Μὴ στοχάζου. τοῦ γέλωτα ποιεῖν. — Οἱ νῦν τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς ἀπελαθοντο. — Πολλὴ ἀδικία τοῦ Ξενοκλείδου κατηγορεῖται. — Ὁ Ξενοκλείδου πατὴρ ἀσεβείας εἰλόμην. — Οἱ πολλοὶ χρημάτων ἐπιθυμοῦσι. — Τῶν ἐπιθυμῶν κρατῶμεν. — Μὴ τῶν τοῦ πλησίον ἐπιθυμῶν. — Τῶν ἀσεβῶν τὴν ὀφίλιαν φεύγωμεν. — Τους εὐσεβεῖς οὐκ οὐδὲν εὖ λέγωμεν ἀλλὰ καὶ εὖ ποιῶμεν.

EXERCISE 30, p. 72.

1 Ὁ Σωφρόνισκος φηγὶς κατέγνωσται. — Τὸν ἐπὶ τοῦ μωρίας κατη-
 2 χορεῖ. — Εἰ τούτο ἐπραξας, ἔγωγος σε μωρίας ἂν κατηγορήσω. — Ἐὰν τούτο
 3 πράττης, ἔγωγος σε μωρίας κατηγόρησω. — Εἰ τις τούτο πράττοι, ὁ σά-
 4 φρων αὐτὸν μωρίας ἂν κατηγοροίη. — Εἰ τις τούτο πράττοι, ἐφη τὸν
 5 σάφρονα ἂν αὐτὸν μωρίας κατηγόρησαι. — Εὐδαιμονίζω σε τῆς εὐσε-
 6 βείας. — Οὗτος ὁ παῖς τοῦ ἀδελφοῦ ἀρετὴ πολὺν περίεστι. — Φεῦ τῆς
 7 μωρίας! — Ταῦτα ἐπὶ τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων ἐγένετο. — Ἐφη ὅτι
 8 τὸ εὐνχεῖν οὐκ ἐστὶν ἡμῶν εἷη.

EXERCISE 31, p. 74.

Ὁ βασιλεὺς οὐ δέκα ἡμερῶν μαχεῖται. — Οὐδεὶς πολλοῦ χρόνου ἀ-
 2 νίσταται. — Τούτῳ τριῶν μῶν ἡδέως ἂν ἀγοράσαιμι. — Ἀνδρὸς ἐστὶν ἀγα-
 3 θοῦ τοὺς φίλους εὖ ποιεῖν. — Ἐλεγέ μοι ὅτι τούτο πλείστον ἐμῶν. —
 4 Ἐφη ὅτι, εἰ μὴ ἐχρῆν τούτου τοῦ ἵππου καταθῆσοι. — Οὐ παντὸς ἐστὶ
 5 τῶν ἐπιθυμῶν κρατεῖν. — Τὸν παῖδα ποδὸς ἐλαμβάνεται. — Ἡ μήτηρ τὴν
 6 θυγάτηρα χειρὶ ἀγει. — Οὐ τὰ ἱππικὰ χρόνον συγχρὸν μεμελέτηκα. —
 7 Ἀνο κύνας τὸν αὐτὸν λύκον τῶν ὥτων ἐκράτου. — Τρεῖς κύνες λύκον
 8 τοῦ αὐτοῦ ὥτως ἐλάβοντο. — Τὰ ἱππικὰ οἱ παῖδες μελετῶσι. — Τοῦ ἵπ-
 9 πον χρημάτων πράττονται. — Εἰ τι σαντιοῦ κῆδει, τῆς σωτηρίας ἔχον. —
 10 Εἰ τι τοῦ παιδὸς ἐκίδοντο, οὐκ ἂν τούτο ἐπραττο. — Αὐτὸν τὸν λύκον
 11 τῶν ὥτων κακράτηκα. — Οὐ παντὸς ἐστὶ λύκον τῶν ὥτων κρατεῖν. — Οὐ

1. Ἰδὼ Σωφρονίσκου φυγὴν καταγνώκασιν
1. Ἰὼν ἑτέρων μωρίαν κατηγορεῖ. 2. σοῦ μωρίαν.
- 4^η ἐπράξεν. - 5 αὐτοῦ μωρίαν 3 " "

ἵπποδ' ἀφίκαται

ἔστιν

τιμῶτο

τάλαντον

εἶχεν

ἐλάβετε

τῶν ἵππικῶν

ἐκεκρατήκεισαν ὀρεσαν.

τῶν ἵππικῶν "εἶν" "

πράξουσιν

πλέω μείζω
ἤρεσθῃ

ἔαν - πρῶτης

ἂν ἐρίγοντο . ἔπραξεν

πατὴρ ἐστὶ θαρρῆν θάνατον.—Οὐλὸς οὐκ ἐφ' ἑαυτοῦ ἐστὶ.—*Ἀπειμι νυκτὸς.*—Οἱ Σκύθαι νυκτὸς ἀπῆσαν.

EXERCISE 32, p. 77.

Ὁ παῖς τοῦ πατρὸς μείζων ἐστί.—Ὁ παῖς τοῦ διδασκάλου σοφώτερός ἐστι.—Ἡ θυγάτηρ τῆς μητέρος κάλλιον ἔδει.—Αὐτὸς σαντοῦ δυνατώτερος γενέσθαι.—Αὐτοὶ αὐτῶν δυνατώτεροι οἱ Ἀθηναῖοι γενένηται.—Ὁ ἀγαθὸς κριτὴς μείζων ἢ κατὰ δάκρυα πάσχει.—Ὅπλα πλείω ἢ κατὰ τοὺς νεκροὺς εἶλω.—Ἐλεγέ μοι ὅτι ὁ νεκρὸς μείζων ἢ καὶ ἀνθρωπὸν εἴη.—Εἰ τι ἐμελείων, ἦδον ἂν κάλλιον τῆς ἐμῆς μητρὸς.—~~Ἐ~~ τοῦτο ~~πατὴρ~~ αὐτὸς σαντοῦ δυνατώτερος γενήσεται.—Εἰ τοῦτο πράττειεν, αὐτοὶ αὐτῶν δυνατώτεροι ἂν γίγνοιτο.—Εἰ τοῦτο ἐπραξαν, αὐτοὶ αὐτῶν δυνατώτεροι ~~γίγνοιτο~~ ἂν.—Εἰ τοῦτο πράττειεν, αὐτοὺς ἔφη αὐτῶν δυνατωτέρους ἂν γενέσθαι.—Εἰ τοῦτο ~~πατὴρ~~ ἔφη αὐτοὺς αὐτῶν δυνατωτέρους ἂν γενεῆσθαι.—Σοφώτερός ἐστιν ἢ ὥστε ὑπὸ τοῦ δούλου ἀπατάσθαι.—Οἱ διδασκαλοὶ σοφώτεροί εἰσιν ἢ ὥστε ἀπατάσθαι ὑπὸ τῶν μαθητῶν.—Οἱ μαθηταὶ νυκτὸς μελετῶσιν, ὥστε τῶν διδασκάλων σοφώτεροι γίγνεσθαι.—Ἐφη ὅτι θνήξοιτο εἰ μὴ διὰ τὸν κύνα.—Οἱ παῖδες τῶν διδασκάλων κάλλιον χορεύουσι.—Τῇ ἀρετῇ ἄσκει ὅπως τῷ ὄντι σοφὸς ἦς.—Νεώτεροί εἰσιν ἢ ὥστε εἰδέναι ἐπιθυμητόν εἶναι τῆς ἀρετῆς.—Ὁ παῖς τοῦ πατρὸς ἐτι μείζων ἐστί.—Ἡ θυγάτηρ τῆς μητρὸς ὀλίγῳ μείζων ἐστί.—Ἡ θυγάτηρ τῆς μητρὸς πολλῷ κάλλιον ἔδει.—Ὅσῳ πλείονα ἔχουσι, τοσούτῳ (καὶ) πλείονων ἐπιθυμοῦσι.

EXERCISE 33, p. 79.

Οὐκ ἂν τις εὖροι κύνα τούτου μελάντερον.—Σοφώτεροί εἰσιν ἢ ἀνδρειότεροι.—Εἰ καὶ τις ἄλλος, ἄσκει σωφροσύνην.—Ελάμβανε δῶρα πλείστα εἰς ἀνὴρ.—Εἰ τοῦτο ἐπραττε, ἀνδρειότερον πράξεας ἂν ἢ σοφώτερον.—Ὅσους δύνωμαι πλείστους ἀθροίσω.—Οἱ Πέρσαι ὡς βράδιστα προσήεσαν.—Τὴν πόλιν πλείστα εἰς ἀνὴρ ἔβλαψε.—Ὅσας ἡδύνατο πλείστας ναῦς ἤθροισε.—Ὅταν ὡς πλείστους ἀνδρας ἀθροίσῃς, ἐπὶ τὸν Κύρον πορεύου.—Ὁ δίκαιος κριτὴς τὴν πόλιν πλείστα εἰς ἀνὴρ ὠφέλησε.—Τὸ στράτευμα τῶν Περσῶν σιγῇ ὡς ἀνυστὸν προσέρχεται.—Εἰ περιττὰ ἔχεις, τοῖς φίλοις τι μεταδίδου.—Εἰ ἀνδρεῖοι ἦσαν, διπλασίους αὐτῶν νικῶν ἂν.—Πλείους λαγωοὶ ἠλίσκοντο ἢ κατὰ τοὺς κύνας.—Οὐκ ἂν τις εὖροι γυναῖκα τῆς μητρὸς τούτου τοῦ Σκύθου καλλίω.—Εἴ τις καὶ ἄλλος, τὴν πόλιν μεγάλη ὠφέλησε.

EXERCISE 34, p. 82.

Μὴ τοῖς κακοῖς ὀμίλει.—Ἐὰν τοῖς κακοῖς ὀμιλήσῃς, αὐτὸς γενήσῃ κακός.—Οἱ παῖδες τῷ κυνὶ ἐπονται.—Οἱ πολλοὶ τοῖς πλησίον ἐπονται.—Φθονῶ σοι τῆς σοφίας.—Μὴ τῷ πλησίον φθόνει.—Μὴ μοι φθονήσῃς.—Εἰ τὸν κριτὴν ῥάβδῳ ἐπάταξας, οὐκ ἂν χαιρῶν ἀπαλλάξεις.—Τῇ ὑστεραίᾳ ἐπορεύοντο.—Τί μοι ἐγκαλεῖς;—Ἡρόμην εἰ αὐτοὶ ταῦτα τῷ

γεωμέτρῳ Ἰπαστρῷ.—Εἰ τῷ στρατηγῷ ἐπεβούλευσας, οὐ χαίρων ἂν ἀπ-
 αλλάξεις.—Τῷ βασιλεῖ οὐ μαγεῖται δέκα ἡμερῶν.—Εκείνον οὐ ταῦτό
 ἐμοὶ παθόντα.—Τῷ βασιλεῖ ἐπεβούλευσα φθόνῳ.—Μὴ τοῖς γονεῦσιν
 ἐρίζε.—Ταῦτα σοὶ κάμνω.—Μεμφαίμην ἂν τοῖς πολίταις, εἰ ταῦτα
 ἐπραξαν.—Λοιδορεῖται οὐχ ὅτι τοῖς ἄλλοις ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ κοιτῇ.—
 Ἐλοιδορησάμην ἂν τῷ παιδί, εἰ τοῦτο ἐπραξεν.—Τί τῷ δούλῳ χαλε-
 παίνεις;—Ἀπὸν ἡμέρας οὐκ ἐντετύχηκά σοι.—Οργίζομαι τοῖς τὰ τῆς
 πόλεως πράττονσι.—ὦ Ἡρακλῆς, τί ποτε ποίω;—Οὐ τέτυχκα του
 σκοποῦ φόβῳ.

EXERCISE 35, p. 83.

Βουλεῖ οὖν αὐτὸν τῷδε ῥάβδῳ πατάσσω;—Ἐλεγέ μοι ὅτι αὐτοῦ ὁ
 πατὴρ βαρεία νόσφ κάμνοι.—Θαλῆς κἄτ᾽ αὐτὸν χρόνον Σόλῳν
 ἐγένετο.—Τῇ σοφίᾳ Θάλητος θαυμάζω.—Ἡρακλῆς κατὰ τὸν αὐτὸν
 χρόνον Θηρεῖ ἐγένετο.—Εἰ καὶ τις ἄλλος, Ἡρακλῆς ἀνδρείος ἦν.—ὦ
 πάτερ, μὴ τῷ σῷ υἱῷ λοιδοροῦ.—Εἰ τοῖς κακοῖς ὠμίλησας, αὐτὸς ἂν
 κακὸς ἐγένου.—Ἡρόμην τὸν παῖδα εἰ τοῖς πλησίον φθορεῖν ἡμᾶς δέοι
 —Ἡ κόρη καλλίστους τοὺς ὀφθαλμούς ἔχει.—Στοχαζώμεθα τοῦ πάν-
 τος τοὺς ἀγαθοὺς εὖ λέγειν.—Ἀπεχώμεθα τοῦ ὕβριζεν.—Πάντες, ἀπὸ
 σοῦ ἀρξάμενοι, ταῦτα θαυμάζουσι.—Τοῖς παρῶσιν ἀγαπῶμεν.—Ἐφη
 τὸν Ξενοκλείδην, εἰ σοφὸς εἴην, οὐκ ἂν τῷ στρατηγῷ ἐπιβούλευσαι.—
 Ἐλεγέ μοι ὅτι τοὺς δούλους ἐλευθερίας γεῦσαι ἐθέλοι.—Τοῖς φρονί-
 μοις τῶν ἀνθρώπων ὁμιλῶμεν.—Τοῖς τῆς πόλεως νόμοις πειθώμεθα.
 —Ἡδέως ἂν τὸν παῖδα ἀδοντα ἀκούσαιμι.—Τοῖς τὰ αἰσχρὰ διώκονσι
 μὴ ὁμίλει.—Διὰ τί ἐμοὶ ἐγκαλεῖς ἀδικίας;—Φόβῳ ἀπέτυχε τοῦ σκο-
 ποῦ.—Τοὺς τε σοὺς ἵππους καὶ τοὺς τοῦ σοῦ φίλου θαυμάζω.—Ἡ
 ἄλλη χώρα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τέμνεται.—Ἐλεγέ μοι ὅτι τὸν κριτὴν πει-
 στίον ἡμῖν εἶη.

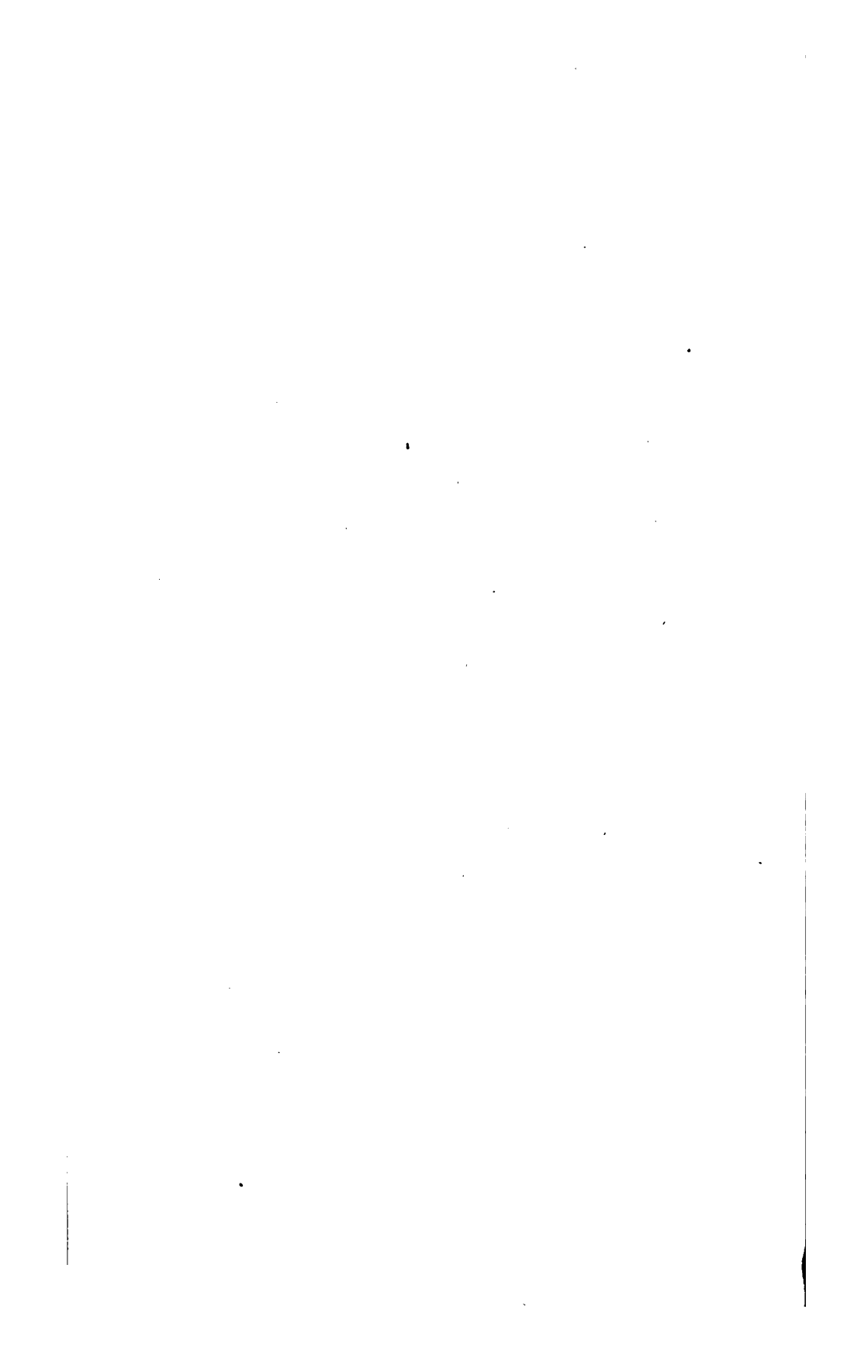
EXERCISE 36, p. 86.

Ὁ Σόλων τοῖς Ἀθηναίοις νόμους ἔθετο.—ὦ παῖδες, λούσασθε.—
 Ὁ Ξενοκλείδου ἀπήγγετο.—Οἱ πάντες τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας
 ἐλούοντο.—Μισθοῦ τοὺς τοῦ πλησίον ὀφθαλμούς.—Τὸν ἐμὸν οἶκον
 μισθώσω σοι.—Μισθαίσομαι ὅσους δύνωμαι ὀλίγας πλείστον.—Ἡ
 μήτηρ τὰ πάθη κατεκλαύσατο.—Πάλαι παρεσκεύασμαι ῥάβδον.—ὦ
 θυγατέρες, τὴν μητέρα τίλλεσθε.—Οἱ πολῖται φοβούμενοι φύλακας
 κατεστήσαντο.—ὦ πλούσιοι, παύσασθε ὕβριζοντες.—Οἱ στρατιῶται
 τὸν ποταμὸν ἐπεραιοῦντο.—Τὸνς Ἀθηναίους συμμάχους ποιοῦμεθα.—
Εἰ σοφοὶ ἦμεν, τοὺς Ἀθηναίους συμμάχους ἐποιησάμεθ' ἂν.—Ποῖους
 νόμους ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἔθηκε;—Ο παῖς τὴν πονηρίαν ἐπιδέ-
 δεικται.—Εὰν τοῦτο ποιῇς, ἀγαθόν τι εὐρήσει.—Οἱ Ἀθηναῖοι πόλεμον
 πρὸς τοὺς Πέρσας ἤραντο.—Οἱ Ἀθηναῖοι ἄραντες ἀπέπλευσαν.—
 Ἐλεγέ μοι, ὅτι τοῖς τῆς πόλεως νόμοις εἴη πειστίον.—Εἰ οἱ Ἀθηναῖοι
 σοφοὶ ἦσαν, νόμους ἂν ἔθεντο.—Οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ποταμὸν περαιω-
 θέντες, τοὺς πολεμίους προσέβαλον.

πάσχειεν
ἀλλὰ ξας ἤδεν ταῦτά
πεπονθέναι, πεπονθότα

acc. wie da

ἡμερῶν
ἐτυχεν

EXERCISE 37, p. 88.

Πείθεσθαι μάλλον ἢ μάχεσθαι αἰρήσονται.—Ἀντί πλούτου ἑλευθερίαν αἰροῦμην ἄν.—Ο Ἱεροκλείδης τέταρτος αὐτὸς ἤρεθ' ἐστρατηγός.—Οἱ πολλοὶ πολλάκις αἰροῦνται κακῶς.—Ἐλάβετο αὐτὸν τῶν τριχῶν.—Περὶ τῆς πόλεως βουλευσάμεθα.—Τὸ ταχέως βουλευέσθαι τοῦ σοφῶς διαφέρει.—Βουλευόμεθα ὅ,τι πρακτέον ἡμῖν ἔσται.—Ἐβουλευσάντο ὅ,τι τῷ ἀδίκῳ κριτῇ χρῆντο.—Κοιμῶ.—Ταύτην τὴν τέχνην ἥσκημαι.—Ταῦτα εἰπὼν ἀπηλλάγη.—Ο παῖς, πολλὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην ἐπιδεδειγμένος, ἀπέθανε.—Ὡ παῖδες, δέχεσθε τοῦτο.—Τοῦτο δίδεγμαί.—Ἡ πόλις πολλαπλάσια τούτων δέζεται.—Ὡ δοῦλοι, τοῦ οἴνου δέχεσθε.—Ο ἰατρός, τὸ γεγονός ἤσθημένος, ἦλθε σπονδῇ πολλῇ.—Τὸν ποταμὸν ἐπεραιώθην σπονδῇ πολλῇ.—Εἰ τοῦτο πράττετε, ὠφελῆσει μεγάλη.—Τοῦτον τὸν κίνδυνον φυλάξομαι.—Ἀλγῶν ἀμφοτέρω τὰ ὦτα κατακέκλυμαι.—Τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογῆσεται.—Ὁμολογῆσται τοῦτο ὑπ' οὐδενὸς ἐκόντος εἶναι.—Ἀπὸ τῆς τοῦ βασιλέως χώρας τὸ στρατεύμα θρέφεται.—Ἡδομαι ἐπὶ τεθραμμένοις ἐν τοῖς παιδίοις.—Τπὸ τῶν πολιτῶν ἐν φυλάσσεται ἡ πόλις.—Αὐτοὺς τοὺς τὴν πόλιν φυλάττοντας πεφόβημαι.

EXERCISE 38, p. 90.

Ἡ χύτρα ἔαγε.—Εἰ τοὺς Ῥωμαίους νικῶμεν ἔτι μᾶλλον μάχη, ὀλώλαμεν.—Τὸ δόρυ ἐν τῷ στέρνῳ αὐτοῦ πέπηγε.—Πάν τὸ ὕδωρ πέπηγε.—Τὴν τοῦ παιδὸς κεφαλὴν κατέαξα.—Ἡ τοῦ παιδὸς κεφαλὴ κατέαγε.—Περὶ τῆς σῆς ἀσφαλείας ἐγγήγορα ἔτη πολλά.—Αὐτοῦ τὰ πάντα ἀπολέσας ἀπηλλάγη.—Αἱ πύλαι ἀνεῴχασιν.—Οἱ ὑπηρετούντες πρῶτ' ἀπὸ τοῦ εἰσθὸς τὰς πύλας ἀνέφωσαν.—Οἱ ἀνδρεῖοι ἑαυτοῖς πεποίθασιν.—Τότε δὲ, ὅταν τοῖς νόμοις πείθωνται οἱ πολῖται, εὐτεχνήσουσι.—Εἰ μὴ τὰ τῶν θεῶν φέρομεν, ὀλώλαμεν.—Τίς ποτε ταύτην τὴν χύτραν κατέαξε;—Τοῦ στρατηγοῦ ἔστι περὶ τῆς τοῦ στρατοῦ ἀσφαλείας ἐγγηγορέναι.—Ὡ Ζεῦ, τῆς μωρίας τοῦ ἀνθρώπου!—Εἰ πόλεμος ἐγείρεται, ὀλώλαμεν.—Ἐὰν χύτραν ἔτι μίαν κατεάξῃς, ὦ κάκιστε τῶν δούλων, οὐ χαίρων ἀπαλλάξεις.—Τὰ ἐμὰ κακοδαίμονος διήρπασται.—Εἰ καὶ τις ἄλλος, τὰ δίκαια ἔπραττε.—Οὔτε τῷ ἐμῷ φίλῳ οὔτε τῷ ἀδελφῷ μου ἐντετύχηκα.

EXERCISE 39, p. 93.

Οὕτως γὰρ τὰ δέοντα ἐσόμεθα πεποιηκότες.—Οὕτως γὰρ τὰ δέοντα πεπραγέμεθα.—Τῆς ἐμῆς μωρίας τῆς πρὶν μεμνήσομαι.—Ἐλεγέ μοι ὅτι τῆς πρὶν ἀρετῆς ἐπιλεησμένοι εἰεν.—Ἐπιτιθώμεθα τοὺς τε σοφοὺς καὶ ἀγαθοὺς φύλακας ταύτῃ τῇ καλλίστῃ πολιτείᾳ.—Εἰ σοὶ βουλομένων ἐστὶ ταῦτα, πεπραγέμεθα.—Ταῦτα πεπραγῶ.—Μὴ πειρῶ τοὺς θεοὺς ἀπατᾶν.—Ἐὰν τοῦτο πράττῃς, ἀπέρχομαι.—Ἐλεγέ μοι ὁ ἰατρός ὅτι ἤξοι ἡμέρᾳ τετάρτῃ.—Ἐὰν τῷ θεῷ πείθῃ, ἡ σὴ ψυχὴ πάσαις ταῖς ἀρεταῖς κεκοσμήσεται.—Εἶδε οἱ σοφοὶ τὴν πόλιν ἐπισκόπον.—Εἶδε οἱ σοφοὶ τὴν πόλιν ἐπισκόπον.—Εἶθ' ὥφελον οἱ σώφρονες τὰ τῆς πόλεως πράττειν.—Εἶθ' ὥφελον ὁ δίκαιος κριτὴς ἐπισκοπεῖν πᾶσαν τὴν πολι-

τείαν.—Ὡς ὥφειλεν ὁ Θαλῆς ζῆν.—Εἴθ' ὁ ἄνθρωπος θάνατον πεφεύγοι.—Ἐάν τῳ ἱατρῷ πείθῃ, τῆς νόσου ἀπαλλάξει.—Εἴθ' οἱ Ἕλληνες νενικήκοιεν.—Θάνατον αὐτοῦ κατέγνωσαν καὶ ταῦτα τοῦ σοῦ πολίτου ὄντος.—Ἐκεῖν τὸ γε νῦν εἶναι χρησόμεθα.—Οὐκ οἶδα ὅτι ποτε αὐτῷ, τὸ γε νῦν εἶναι, χρηστέον ἡμῖν.—Τὸ ἐπὶ τούτῳ εἶναι, ὁλοκα.—Τῆς θήρας, τὸ γε νῦν εἶναι, λήγωμεν.—Ὡ παῖ, γένοιο σοφώτερος!

EXERCISE 40, p. 96.

• Πέφυκε φιλεῖν ὁ ἄνθρωπος τοὺς αὐτὸν εὖ ποιοῦντας.—Ἡ πόλις ἐστὶ χαλεπὴ λαβεῖν.—Ἡ γυνή ἐστι μηχανὰς εὐρεῖν δεινή.—Ὁ ἄνθρωπος ἐστὶ σιγᾶν χαλεπός.—Ἐλεγέ μοι αὐτοῦ τὴν θυγατέρα εὖ πεπαιδευθῆναι.—Ἐάν μοι πόνον παρέχῃς, οὐκ ἐκὼν εἶναι, ἀνέξομαι.—Ὁ ἀετὸς ἔχει τὰς πτερύγας μακράς.—Οὕτως ἐθρέφθη ὥστε ῥαδίως τὰ ἀρκοῦντα ἔχειν.—Οὕτως καλὸς ἐστὶν ὥστε ὑπὸ πάντων θαναμάζεσθαι.—Οὕτως ἀνόητος εἰ ὥστε τὰ ἀδύνατα ἐλπίζειν αἰεῖ.—Σοφώτεροί εἰσιν ἢ ὥστε πόλεμον ἀντὶ εἰρήνης αἰρεῖσθαι.—Οἱ νεοσσοὶ ἤδη πτερὰ φύουσι.—Τὰ δένδρη φύλλα ἤδη φύει.—Τὸ βρέφος οὐκέτι ὀδοντας φύει.—Ἐάν μοι πράγματα παρέχῃς, οὐ χαίρων ἀπαλλάξει.—Οὕτως πόνον αὐτοῖς παρέχον, ὥστε μὴ τὸ στρατεύμα οἶόν τε ἦν πορεύεσθαι.—Οὗτος ὁ οἶνός ἐστιν ἡδὺς πίνειν.—Ὁ παῖς πέφυκε τὰ ἡδέα διώκειν.

EXERCISE 41, p. 99.

Ἡ πόλις εἰτερίσθη τοῦ μηδένα τοὺς πολίτας κακουργεῖν.—Οὐδὲν ἐπράχθη διὰ τὸ ἐκείνον τὸν κακουργὸν ἡμῖν πόνον παρέχειν.—Δεώμεθα τῶν φίλων εἶναι προθύμων.—Ἐφ' παρέσθαι, εἰ ἡμῖν βουλομένοις ἔσοιτο.—Ἐπεισα αὐτοὺς εἶναι φιλόσοφος.—Τοὺς κριτὰς ἔπεισα τὸν Ἀβροκόμαν εἶναι κακουργόν.—Χαλεπὸν ἐστὶ τοῦ θυμοῦ κρατεῖν.—Νεώτερός ἐστιν ἢ ὥστε τοῦ θυμοῦ κεκρατηκέναι.—Ἐάν μοι τούτον τὸν κίνδυνον ἀμύνῃς, τοῦ προθύμου σοὶ χάριν εἰσομαι.—Τὸν βλάψαντα ἀμυννόμεναι.—Εἰ τὸν κακῶς σὲ δρῶντα τοῖς ὁμοίοις ἀμύνει, ἀμαρτήσῃ.—Ἐφασκες εἶναι δεσπότης.—Δεῖ ἡμᾶς τοῖς τῆς πόλεως νόμοις ἀμύνειν.—Ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ γενέσθαι εὐδαίμοσι.—Ἐξεστὶ σοὶ γενέσθαι φιλοσόφῳ.—Φησὶ βουλευέσθαι.—Οὐδὲν ἐπράχθη διὰ τὸ πάντας τοὺς πολίτας τῷ κριτῇ φθονεῖν.—Φησὶ τούτον τὸν κίνδυνον κινδυνεύσειν.—Οὐκ ὀρθῶς ἔχει τὸν πολίτην τῇ πολιτείᾳ ἐπιβουλεύειν.—Ἐάν πάντες οἱ πολῖται τοῖς νόμοις ἀμύνωσι, καλῶς ἔξει.

EXERCISE 42, p. 100.

Νῦν ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων γελῶμεν.—Οἱ ἐκ τῆς πόλεως τῷ βασιλεῖ ἐπιβουλεύουσι.—Φησὶν ἐρηγορεῖν περὶ τῆς τῶν πάντων ἀσφαλείας.—Οἱ Ἕλληνικοὶ ἱππεῖς ἐξ ἀπροσδοκήτου εἰς τὰς τάξεις τῶν Περσῶν ἐλάνοντες νικῶσι.—Ἐκ πόνων γελᾷ ἡδύ.—Ὁ ἰατρός φάσκει νόσον ἐκ Διὸς εἶναι.—Ἐκ τούτου ἐδόκει τοῖς στρατηγοῖς ἀπείναι.—Ὁ δοῦλος φησὶν ὅτι ἡ χύτρα κατεάγη.—Λέγει ὅτι ἡδεῖται ἐπὶ πλυντοῖς τοῖς πολίταις.—Λέγει ὅτι ἡδεῖται τῷ κοιμάσθαι.—Ἐλεγεν ὅτι ὁ κριτὴς ὑπερφῶν ἔχοι, ὁπότε ἐν ᾧ αἴτει διατρίβοι.—Ἐκ τούτου πᾶς τις τῆς σωτηρίας

ἐγέσθω.—Ἡρόμην αὐτὸν πόσον νομίζοι τὰ τοῦ γεωμέτρου παλούμενα εὐρεῖν ἄν.—Θαυμάζω τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ.—Οὐ παντός ἐστι φέρειν τὰ ἀπροσδόκητα.—Τὴν πόλιν οὕτως πλείστα εἰς ἐκακουργήσας.—Εἰθ' ὁ ἰατρός παραμεμενῆκοι.—Εἰθ' ὁ ἰατρός παρῆν.—Ὡς ὥφελαν ὁ ἰατρός παρῆναι.

EXERCISE 43, p. 102.

Φεύγωμεν τὴν ἄγαν φιλαντίαν.—Τὰ κατὰ μᾶλλον ἢ τὰ συμφέροντα διώκωμεν.—Εἴλοντο πόλεμον ἀντ' εἰρήνης διὰ τὸ ἄγεστοι τῶν τοῦ πολέμου κακῶν εἶναι.—Ἵπομένουσι πάντα πόνον διὰ τὸ φιλότιμοι εἶναι.—Ἄγει ἀντὶ μυρίων στρατιωτῶν τὸν βασιλεῖα εἶναι.—Πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, φιλαντοὶ εἰσι.—Εἰ μὴ εἴη φιλότιμος, οὐκ ἂν τοῦτο ὑπομένοι.—Ἔρχομαι ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ τοῖς ἄλλοις πολίταις εἶναι.—Μὴ τοὺς τῆς πατριδος νόμους παραβαίνει.—Πάντα ἐπὶ τῷ ἐπαινετῷ εἶναι ὑπομένονσι διὰ τὴν ἄγαν φιλοτιμίαν.—Τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ συμφέροντος αἰρώμεθα.—Οὐκ ὀρθῶς ἔχει πρὸς τὸ συμφέρον ζῆν.—Οὐκ εὐσεβοὺς ἐστὶ θανάτῳ ἄγαν φοβεῖσθαι.—Οὐ παντός ἐστὶ τῆς φιλαντίας κρατεῖν.—Ἀβροκόμα οὐ πολλοῦ χρόνου ἐντετεύχηκα.—Τὰ γε Ἀβροκόμα παιδιὰ καὶ τὰ Φιλίππου φιλῶ.—Πᾶς τις στοχάζεται τοῦ γενέσθαι εὐδαίμων.—Ἀνθρώποις εὐσεβέειν εἶναι συμφέροι.—Εἰ τοῦτο ποιεῖς, κακουργίας δίκην δώσεις.—Πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οἱ νόμοι τῆς πόλεως ὑπὸ τούτου τοῦ κακούργου παραβιάσθησαν.—Τὰς σπονδὰς νομίζει παραβεβᾶσθαι.

EXERCISE 44, p. 105.

Ἐραυτὸν γηγάσκων ἔσομαι εὐδαίμων.—Αὐτὸς ὁ κριτὴς δίκην δώσει τοὺς τῆς πόλεως νόμους παραβεβηκώς.—Αὐτὸς ὁ δεσπότης τὸν δοῦλον λαβὼν ἑμαστίζωσι.—Κατέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ μὴ δίκην δοῦναι.—Τοῦτ' ἰδὼν οὐ θάνατον θαρσύνεις;—Πράττων τὰ δέοντα εὐδαίμων εἶμι.—Οὗτος ὁ ἀναιδὴς ζῇ τῷ τοὺς πλουσίους κολακεύειν.—Τῆς ἀσεβείας!—Ἐπορεύετο μυρίους ὀπλίτας ἔχων.—Ὁ Κύρος ἤλαυνε φιλῆν τὴν κεφαλὴν ἔχων.—Παῖδα λαβὼν κόλαζε.—Τὰ τε αὐτοῦ χρήματα καὶ τὰ τοῦ πατρὸς ἀνάλωσε.—Οὐ παντός ἐστὶν ἀπαλλάττεσθαι τοῦ φόβου περὶ τοῦ μέλλοντος.—Ρίψας πέτρῳ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀετοῦ κατέαξε.—Διέβη τὸν ποταμὸν πολλὴν ῥέοντα.—Ὁ λύκος πεισθεὶς ἀπῆλθε.—Ὁ ἰατρός πολλὴν τὴν τέχνην ἔχων τὸν παῖδα τῆς νόσον ἀπῆλλαξε.—Τελευταῖον ἀπώχετο.—Ἀρχόμενος πάντας κακὰ εἶλεγε.—Παρέσσομαι σοι, χρόνον διαλιπών.

EXERCISE 45, p. 107.

Αἰσχύνομαι τὸν Ξενοκλείδην κολακεύσας.—Μέμνησο ἀνὴρ ὦν.—Αὐτῷ συνοῖδε ἀδικοῦντι.—Ἥδεται ἐπαινούμενος διὰ τὸ φιλότιμος εἶναι.—Ἐλῆξα κολακεύων.—Συνοῖδα ἑμὲν τῷ θανάτῳ φοβούμενος.—Οὐκ αἰσχύνομαι αὐτὸν πολλὰ εὖ πεποικώς.—Οἶδα θνητός ὦν.—Οὐ μεταμέλει μοι πᾶσαν τὴν χώραν τεμόντι.—Συνοῖδ' ἑμὲν τῷ, ὅς ἂν λάβω, διασφείρειν βουλόμενῳ.—Ἀήλως ἐστὶν αἰσχροὶ πράττων.—Ἀήλως ἐστὶ τοὺς φίλους οὔτε λέγων εὖ, οὔτ' εὖ ποιῶν.—Ὁ Κύρος ᾔδει τὸν υἱὸν

γενήσας θνητόν.—Ἐκείνον τὴν πόλιν κακουργοῦντα πᾶσιν.—Ἦιδεν τὰ τέκνα, ἃ ἐγέννησεν ἐκεῖνος, θνητὰ ὄντα.—Μὴ παύου τὴν μητέρα φιλῶν.—Ἀδικήσας ἴσθι δίκην δώσων.—Ὁ ἱατρὸς πάρεστι τῇ τοῦ παιδὸς νόσῳ ἐπικουρήσων.—Παρὰ τὸν κριτὴν ἄγε τὸν κακούργον δίκην δώσοντα.—Δῆλοι ἐσονται τοῦτο τολμῶντες.—Ἦιδεν ἐκεῖνον πλείστα ἓνα ἄνδρα τὴν πόλιν ὠφελοῦντα.—Ἐκπέμψω τοὺς τὴν πόλιν κακουρ γήσοντας.

EXERCISE 46, p. 110.

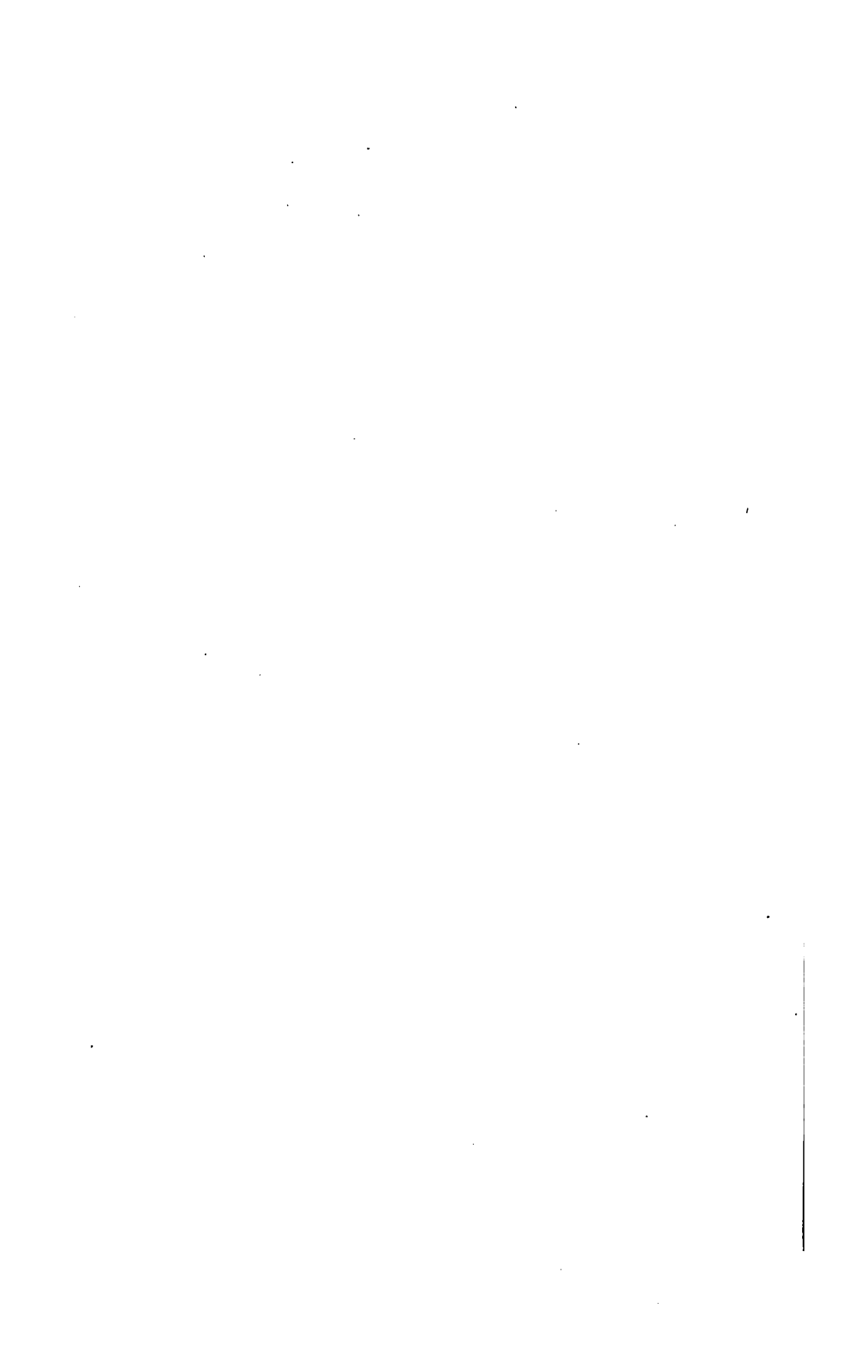
Ὁ ἱατρὸς ἐτυχε παρών.—Οὐκ ἂν φθάνοις κολάζων τὸν παῖδα.—Οἱ πολέμοι ἐφθησαν ἡμᾶς εἰς τὴν πόλιν ἀφικόμενοι.—Ἀπιδι ἀνύσαι.—Οὐκ ἂν φθάνοις ἀπῶν.—Εἰ τοῦτο ποιῶν τοὺς πολεμίους φθάσεις, νενικήκαμεν.—Εἰ με τοῦτο ποιῶν φθάσεις, ὅλωλα.—Ἦν φθάσαμεν αὐτοὺς εἰς τὴν πόλιν ἀφικόμενοι, πάντα καλῶς ἔξει.—Ὁ δοῦλος τὴν χύτραν κατέαξε λαθῶν.—Οἱ Σκύθαι ἀπ' ἵππων ἐμάχοντο.—Ὁ πατὴρ εἰς τὸν στρατηγὸν ἐσῆλθε λαθῶν.—Οὗτοι οἱ ὀπίλται πρὸ τοῦ βασιλέως αὐτοῦ ἐτάχθησαν.—Ἐκεῖνός ἐστι φρονιμώτερος ἢ ὥστε πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἰρεῖσθαι.—Ἀπὸ δειπνον γεγενῆται.—Λέγε φθάσας, εἰ τοῦτο τοῖς παρῶσι βουλομένοις ἐστί.—Καλόν ἐστι πρὸ τῆς πόλεως κίνδυνον κίνδυνεύειν.—Ἀγαθὸν ἐστι πρὸ τῶν φίλων κινδύνους κινδυνεύειν.—Τοῦτο ἀπ' ἐτέρων ἐπραττεν.—Οὐδέποτε ἂν ἀπ' ἐμοῦ τοῦτο ἐπραττον.—Εἰ μὴ Ξενοκλείδης αὐτῶν ἦν ὁ στρατηγός, οὐκ ἐτόλμων ἂν πόλεμον ἀπὸ τοῦ προφανοῦς ἄρασθαι.—Νόμους τίθενται οἱ ἄνθρωποι τοῦ μὴ ἀδικεῖσθαι.—Ἀπὸ δειπνον γεγόμενοι τὰ ἱππικὰ ἤσκουν.

EXERCISE 47, p. 112.

Ἄνευ σοῦ, ἔνεκα τῶν ἐτέρων φίλων, ὠλόμην ἂν.—Διὰ τί μένετε, δόξαν τοῖς φίλοις ἐπικουρεῖν;—Διὰ τί σιγᾶς, λέγειν δέον;—Διὰ τί μένεις, ἐξὸν ἀπιέναι;—Ἦρθε τὸν παῖδα διότι μένοι, ἀπιέναι δέον.—Εἰρήμενον παρεῖναι, οὐχ ἤκουσι.—Εἰ σοὶ βουλομένη ἐστίν, ἄπιμεν.—Ἐλπίζω ἡμᾶς οὕτως ἀφικνουμένους τοὺς Πέρσας φθίσεσθαι.—Ἐῖχε τὸ αὐτὸ ὑπερῶν, ὁπότε θέλοι.—Ὁ δοῦλος ἐλεγέ μοι ὅτι οἱ ἱατροὶ παρήσαν τῇ νόσῳ τοῦ παιδὸς ἐπικουρήσοντες.—Ἐὰν τοὺς δούλους ἀδικῆς, ἴσθι δίκην δώσων τοῖς θεοῖς.—Οἶδα πᾶσαν τὴν χώραν ὑπὸ τῶν Περσῶν τετημμένην.—Διὰ τί πόλεμον ἤρησθε, εἰρήνην αἰρεῖσθαι δυνατόν.—Ἐλεγέ μοι ὅτι πᾶσιν ἐξὸν εἶη παρὰ τὸν στρατηγὸν σχολάζοντα εἰσιέναι.

EXERCISE 48, p. 113.

Ὁ Κύρος δῆλος ἦν ἐπαινεῖσθαι ἐπιθυμῶν.—Ἡσθάνομην αὐτὸν τοῖς πατρίδος νόμοις ἀπιστεῖν βουλόμενον.—Ὡ παῖ, τοῦτο ποιῶν παῦσαι, αἰσχρὸν ὃν τοῦ πατρὸς καταφρονεῖν.—Ὁ παῖς ἔλαθεν εἰς τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον ἰών.—Δόξαν δὲ τοῦτο, οὐκ ἂν φθάνοιμεν ἀπιόντες.—Ὁ δεσπότης, μῶρος ὢν, ὑπὸ τοῦ δούλου ἐξηπατήθη.—Μὴ πολλὰς τέχνας ἄσκει, ἀδυνατὸν ὃν πάντα καλῶς πράττειν.—Μὴ τῶν προσηκόντων καταφρονῶμεν.—Χρημάτων γε ἔνεκα πάντων τῶν Ἑλλήνων ἀρξείς.—Ἰσθι ἀπαλλαξόμενος τούτου γε ἔνεκα.—Ἐλεγέ μοι ὅτι ὁ Κύρος, εἰ καὶ

καὶ ἄλλος, εἴη ἱκανὸς ἀνδρῶν ἀρχειν.—Ὁ ἱατρὸς ἔλεγέ μοι ὅτι χάριν ἐμὴν ἔκοι.—Τοῦτο τὸ ζῶον τρέχει κυνὸς δίκην.—Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἤδη ἀπειμι.—Πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐπιθυμοῦσι τῶν ἀπόντων.—Ἀνοήτου ἐστὶ τοῦ παρόντος ὀλιγορεῖν, τοῦ ἀπόντος χάριν.—Αὐτὸς ἐσιώπα, ὡς πάντων Ξενοκλείδῃ χάριν εἰδόντα.

EXERCISE 49, p. 116.

Οἰκτεῖρω τὴν μητέρα οἷς θυγατρὸς ἀπεστερημένην.—Ἐκείνῳ τοῦ οἴνου, οὐπερ ἔχω, μεταδώσω.—Μετεπέμπετο πλείω οἶνον πρὸς ᾧ πρόθεν ἐπινε.—Οὐτός ἐστιν, ὃν εἶδες, ὁ λαγὼς.—Θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς καὶ τοὺς σοὺς φίλους κακῶς λέγεις.—Οἶδεν ὅτι ἀπολαυσοίμην ὃν ἔχω ἀγασθῶν.—Ὡν ἐπιθυμεῖς ἀγαθῶν λάμβανε.—Ράβδον, ᾧ σέ παῖσω, ἔχω.—Οἱ ὀπλῖται ἐν τοῖς πρῶτοι παρήσαν.—Ταῦτα πάντα ἐν σοὶ ἐστι.—Ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν πόνον ἡμῖν παρέσχον, ὥστε οἱ ὀπλῖται μὴ πορεύεσθαι ἐδύναντο.—Τὴν πόλιν ἀνὰ πέντε εἰσῆλθον.—Οἱ ἐπιβουλευοντες τῇ βασιλεῖ ἔλαθον τὴν πόλιν ἀνὰ τρεῖς εἰσιόντες.—Λέγς ταχὺ ὅτι ἂν σοι δοκῇ.—Ἐγὼ ἂν αὐτὸς εἰρήνῃ πρὸ πάντων, ὃν ἔχω, αἰροίμην.—Οἶδα τοὺς πολίτας εἰρήνῃ πρὸ πολέμου αἰρουμένους ἂν.—Διὰ τί διατρίβεις, προσήκον σοὶ τῷ φίλῳ ἐπικουρεῖν;—Οἱ Ἀθηναῖοι τοῦτο ἐποιοῦν ἀνὰ πᾶν ἔτος.—Ἐλαθον ὑπὸ πάντων καταφρονοῦμενοι.—Τοῦτο πράττουσιν οὐχ ὅτι ἀνὰ πᾶν ἔτος ἀλλὰ καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν.—Τὰ σὰ κρίνα θαναμάζω, ἀλλὰ τὰ τοῦ σου ἀδελφοῦ οὐ.—Ὁ παῖς εἰς διδασκάλου φροντᾷ οὐδένος.—Εἰς διδασκάλου τοὺς παῖδας πέμπουμεν.

EXERCISE 50, p. 117.

Μετεμέλει μοι τὸν δοῦλον μαστιγώσαντι.—Εγὼ μὲν ἐσθίω, ἵνα ζῶ, ἄλλοι δὲ ζῶσιν ἵνα ἐσθίωσι.—Ὁ Σωκράτης ἔφη ὅτι αὐτὸς μὲν ἡσθιαε, ἵνα ζῶῃ, ἄλλοι δὲ ἔζωαν, ἵνα ἐσθίαιεν.—Τὸ τῆς πόλεως κάλλος ὑπὸ πάντων τῶν παρόντων ἐθανμάζετο.—Τοὺς πολίτας, εἰ τοῖς τῆς πόλεως σάμοις πίθοντο, ἔφη εὐτυχεῖσαι ἂν.—Τὸ ὕδωρ θαναμάζω γεγόμενον ὀλσον.—Ἡ χήρα ἀπέθανεν ἂν, εἰ μὴ διὰ τὴν ὄρνιν τὴν τίκτουσαν ὥν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν.—Τὸ τοῦ παιδὸς κάλλος ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ Σωκράτους ἐθανμάζετο.—Ἡ Περσικὴ ἵππος ἐξ ἀπροσδοκήτου εἰς τὰς Ἑλληνικὰς τάξεις ἤλανθεν.—Ἀλγεῖν φρεὶ τὴν κεφαλὴν.—Ἡσθάνομην αὐτὸν ἐπὶ πλουσίοις τοῖς πολίταις ἡδόμενον.—Ἐπὶ καλῇ τῇ θυγατρὶ ἡδόμενος αἰσχύνομαι.—Ἀήλός ἐστιν ἀχθόμενος τοῖς τῶν ἀδελφῶν κακουργήμασι.—Τὸ ἀπὸ σοῦδε μηδενὸς ὀλιγορώμεν.—Ὁ κριτὴς ἔλεγέ μοι ὅτι τοὺς πολίτας ἡμῖν πειστέον εἶναι.—Εἴθε τὸ δέον ἐποίεις.—Ὁφείλες τὸ δέον ποιῆσαι.—Ἀπορῶ ὅ,τι ποιά.

EXERCISE 51, p. 120.

Μακαρίζω σε οἶον ἀγαθῶν ἔτυχες.—Οἱ πολλοὶ δῆλοί εἰσιν ἐπιθυμοῦντες ὃν ἀγαθῶν οἱ πλησίον κέκτηνται.—Ἀπειμι, ἐφ' ᾧ ὁ ἱατρὸς μενεῖ.—Ἔστιν οἱ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐτιτρώσκοντο.—Λέξω σοι, ἐφ' ᾧ τὰς παῖδας ἐτέρους σιγήσασθαι.—Ἔστιν ὅντινα ἐπήρσας τῶν προθύμων;—

Τούτο ποιεῖν πειράσσομαι, ὥστε καὶ σὲ γ' ἐμὲ ἐπαινεῖν.—*Ἀντ' ἀγαθῶν ὧν ἔχω, ἐλευθερίαν αἰροίμην ἄν.*—*Ἡρεῖτο πόλεμον, ἐξὸν εἰρήνην ἔχειν.*—*Ὁ Ξενοκλείδης ἤρέθη στρατηγὸς τέταρτος αὐτός.*—*Ἡδομαι στρατηγὸς αἰρεθείς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.*—*Διὰ τί κακοδαίμων εἰμι, παρὼν μοι εὐδαιμόνι γενέσθαι.*—*Δι' ἐχθρὰς Ἀβροκόμα γίγνομαι.*—*Διὰ τοὺς Ἀθηναίους ἔφηνε.*—*Ἡδομαι ἰδὼν σὲ διὰ χρόνον.*—*Ἴσθι διὰ τοὺς θεοὺς εὐπράττων.*—*Ἴσθι δι' ἐμὲ κατερχόμενος.*—*Ὁ πατὴρ χάριν σὴν πάρεστι.*—*Τούτο πράττουσι διὰ πάντε ἐτών.*—*Ὁ παῖς διὰ χειρὸς ῥάβδον ἔχων τὸν κύνα διώκει.*

EXERCISE 52, p. 122.

Τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἡδονῶν ἔχονται, διὰ τὸ μὴ τῆς ὡς ἀληθῶς εὐδαιμονίας γεγεῦσθαι.—*Σοφώτεροί εἰσιν ἢ ὥστε τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἡδονῶν ἔχουσαι.*—*Ἡδέως, οἶφ σοί, ἀνδρὶ χαρίζονται.*—*Ἡδέως ἂν ἀνδράσιν, οἷς ὑμῖν, χαρίζοιμην.*—*Κατὰ τοῦ τείχους ἤλλοντο.*—*Βούλει τὴν ἀλήθειαν κατὰ τοῦ ἐμοῦ φίλου λέγε;*—*Ὁ παῖς οἷος τῷ πατρὶ ἐστί κατὰ πάντα.*—*Τούτο χαλεπὸν ἐστί καὶ, οἷος ἡμῖν, ἀνδράσιν ἀδύνατον.*—*Ὁ βασιλεὺς, οἷον σοῦ, ἀνδρῶν ἤρατο.*—*Ὁ παῖς θαυμαστὸν ὅσον προὐχώρησε.*—*Ἡδέως, οἶφ σοί, ἀνδρὶ ἔφη χαρίσασθαι ἄν.*—*Τοὺς ἀγαθοὺς εὐλογοῦσιν αἱ, οἷοι σὺ, ἄνδρες.*—*ὑπὸ πάντων ἐπαινεῖται, οἷος σὺ, ἀνὴρ.*—*Ἡδίων ἂν ἰδοίμι, οἷους σὲ, ἄνδρας ἢ αὐτὸν τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν.*—*Θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονε λαθῶν.*—*Οὐκ ἂν φθάνοιμι, οἶφ σοί, ἀνδρὶ χαριζόμενος.*—*Οὐκ ἂν φθάνοις, οἶφ γ' ἐμοί, ἀνδρὶ χαριζόμενος;*—*Ὁ Σωφρόνισκος, φίλαντος ὧν, οὐδενὶ ἐκόν γε εἶναι ἐχαρίσατο.*—*Πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἡδέως, οἷος ὑμῖν, ἀνδράσι χαρίζονται.*—*Πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἡδοναί, οἷον σὲ, ἀνδρα ἐπαινοῦντες.*—*Ταῦτα κατὰ τὴν νόσον ἐγένετο.*—*Οἶδα αὐτοὺς κατὰ κόμας οἰκούντας.*—*Ὁ αἰετὸς τὰ πτερὰ κατὰ λόγον τοῦ σώματος ἔχει.*—*Τὸ ζῆν κατὰ λόγον τοῦ κατὰ θυμὸν διαφέρει.*—*Ἀέξω σοί, ἐφ' ᾧ τὸν σὸν παῖδα εἰς διδασκάλον πέμψεις.*

EXERCISE 53, p. 124.

Οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄν, οἷους σὲ, ἄνδρας κατακλάνεσει.—*Οὐδενὸς ὅτου ἐν καταφρονεῖ.*—*Οὐδενὸς ὅτου οὐκ ἀλιγορεῖ.*—*Οὐδενὶ ὅτω οὐκ ἂν ἡδέως χαρίζοιτο.*—*Οὐδενὶ ὅτω οὐ παρόντων ἐπεβούλευσε.*—*Θαυμαστὸν ποιῶ, ὅς, οἶφ σοί, ἀνδρὶ οὐ χαρίζομαι.*—*Οἶδα, οἷον σὲ, ἀνδρα φιλήσων.*—*Αἰσχύνομαι, οἶφ σοί, ἀνδρὶ ἐπιβεβουλενωκώς.*—*Δήλος ἦν, οἶφ σοί, ἀνδρὶ χαριζόμενος.*—*Ἐκείνω χαλεπὸν καὶ, οἶφ γ' ἐμοί, ἀνδρὶ ἀδύνατον.*—*Τὸ κατὰ λόγον ζῆν ἀληθὲς τοῖς πολλοῖς ἄλλως τε καὶ νέοις.*—*Οὐδὲν οἷον ἀκοῦσαι αὐτῶν τῶν πρεσβέων.*—*Οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες εὐπράττουσα.*—*Τὸν κύνα εἰδωκον, ὡς τάχους ἔχον.*

EXERCISE 54, p. 127.

Ἦρατο εἰ τοῦτο οἷον τε εἶη.—*Οἱ πρόσθεν ὄδοντες οἱ ἡμέτεροι οἷος τέμνειν εἰσιν.*—*Ἐλέγ' μοι ὅτι ὁ πατὴρ ἤλγει ἕνα τῶν πρόσθεν ὀδόντων.*—*Μεγάλους τοὺς πρόσθεν ὀδοντας ἔχει.*—*Οὐχ οἷος ἦν θάνατον φο*

βεῖσθαι.—Οὐ φησιν ἐθέλειν εἰσιέναι εἰς τὸν στρατηγὸν οὐ σχολάζοντα.—Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπλευσαν μίᾳς δεούσας εἰκοσι ταύς ἔχοντες.—Οὐχ οἷόν τε εἶναι ἓνα γ' ἄνδρα ἂν δυνήθηναί ποτε πάντα ταῦτα πράξαι.—Οὐκ ἂν θάνατον φύγοις.—Ἀμφὶ τὴν καμίνον τὰ πολλὰ ἔχει.—Μὴ νομίσῃς ἐμὲ τοῦτο ποιεῖν δι' ὕβρεως.—Οἱ νέοι εἰσὶν οἷοι ἐπιθυμεῖν πολλῶν.—Ὀλίγον πάντες ἐθέλουσι τῷ Σωκράτει τὴν διαίταν ἐπιτρέπειν.—Τὸ πάντων ὀλίγον δεῖν τοῦτο αὐτοῖς πιστευθήσεται.—Πολλοὺ δέω τῶν πάντων, ὧν ἔχεις, ἐπιθυμῆσαι.—Τὰ αὐτὰ ἡμῖν φοβεῖται.—Φησὶ θανάτου ἀδεῆς ὢν.—Λέγει ὅτι ἡ μήτηρ περὶ τῇ θυγατρὶ φοβεῖται.—Οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες εὐ πράττουσι.—Τὸν στρατηγὸν ἤρετο, εἰ ἐπὶ τὸν βασιλέα πορεύεσθαι μέλλοι.—Φησὶ τοῦτο ἐπιτετραμμένος.

EXERCISE 55, p. 130.

Ὅπως παρέσει ἐνθάδε αὐτός.—Φρόντιζε ὅπως τὰ σὰ τέκνα γενήσονται ἵτι βέλτεστα.—Ὅπως ἄνδρες ἐσεσθε τῆς ἐλευθερίας, ἣν ἔχετε, ἄξιοι.—Φρόντιζε ὅπως μηδὲν σὲ πολλάκις βλάβῃαν ἐρεῖς.—Φρόντιζε ὅπως μηδὲνα βλάβῃς.—Οἱ ὀπλῖται οἱ Ἑλληνικοὶ ἐπὶ τριῶν ἐτάχθησαν.—Ὁ Κύρος ἐπὶ Σαρδείων ἐπορεύετο τοὺς Ἑλληνικοὺς ὀπλίτας ἔχων.—Ἐφη ὅτι ταῦτα οὐκ ἐφ' ἑαυτῷ εἶη.—Σπονδὰς ἐπὶ τοῖσδε ἐσπέισαντο.—Ἐπὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως ὄνομα εἶχεν.—Ἐλεγεν ὅτι ὁ υἱὸς ἐπὶ τοῦ Θαλέω τοῦ φιλοσόφου ὄνομα ἔχῃ.—Ἀπέκτειναν αὐτὸν ἐπὶ δείπνῳ.—Οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν ἐλεῖν δυνάμενοι ὅμως ἀπέπλευσαν ἐκ οἴκου.—Ἐπὶ τούτοις οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀθηναίων ἀπέπλευσαν.—Ἐλέγε μοι ὅτι ὁ στρατηγὸς οὐχ οἷος εἶη τοὺς πολίτας ἀδικεῖν.—Οὐκ ἐκπέμπονται ἐπὶ τῷ δουλοῖ εἶναι.—Φησὶν ἐπὶ τῷ ποταμῷ οἰκῶν.—Φιλοτιμώτατός ἐστιν, ὥστε πάντα ἐπ' ἐπαίνῳ ποιεῖν.—Ἐφη τὸν νεκρὸν μείζω ἢ κατ' ἄνθρωπον εἶναι.—Ἐφη παθὼν μείζω ἢ κατὰ δάκρυα.—Οὐ μὴ ποιήσεις.—Οὐ μὴ τοῖς τῆς πόλεως νόμοις πίθωνται.—Παῦσαι λαλῶν.

EXERCISE 56, p. 133.

Λέδοικα μὴ τι πάθῃ.—Ἐδεδοίκεν μὴ τι ὁ παῖς πάθοι.—Φοβοῦμαι μὴ οὐ ταῦτα οὕτως ἔχοντα εὐρήσομεν.—Περὶ τῷ νῳφ' φοβοῦμαι μὴ τι πάθῃ.—Ὁ πατήρ, εἰ καὶ περὶ τῷ νῳφ' ἐφοβεῖτο, ὅμως ἀπῆλθε.—Οὔτε ἀπιέναι οὔτε μένειν δύναμαι.—Οἶδα αὐτοὺς ἀποκωλύσοντας τὸν βασιλέα μὴ ἐλθεῖν εἰς τὴν χώραν.—Φοβοῦμαι μὴ αὐτοὺς κακῶς πεποιήκαμεν.—Λέδοικα μὴ ὁ πονηρὸς οὐ θάνῃ.—Αἰσχροὶν ἐστὶ μὴ τοῖς τῆς πατριδος νόμοις ἀμύνειν.—Οὐδὲν ἐμποδὼν μὴ τοῦτο ἀληθὲς εἶναι.—Τί ἐμποδὼν μὴ οὐ θανεῖν ἤδῃ.—Αἰσχροὶν τὸ μὴ οὐκ εἶναι θανάτου ἀδεῆς.—Λειπὸν τὸ μὴ οὐ τὰ τῶν θεῶν φέρειν.—Οὐχ ὅσιον τὸ μὴ οὐ θέλειν πρὸ τῆς πατριδος μάχεσθαι.—Οὐχ ὅσιον τὸ μὴ οὐ πρὸ τῆς πατριδος, εἰς δὲ, ἀποθανεῖν.—Αἰσχύνομαι μὴ οὐ φαίνεσθαι μεγάλα τὴν πατρίδα ὀφειλῆκώς.—Φοβοῦμαι μὴ τοῦτο τυγχάνῃ ὄν.—Μετὰ τοῦτο τι ἐμποδὼν ἡμῖν μὴ οὐκ ἀποθανεῖν;—Ἐξέπεμψαν τοὺς ἀποκωλύσοντας αὐτοὺς μὴ ἐλθεῖν εἰς τὴν χώραν.

EXERCISE 57, p. 136.

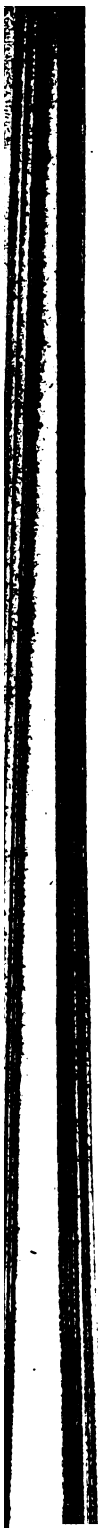
Ὁ μὴ τὸν πατέρα φιλῶν ἐστὶν ἀνόσιος.—Τὸ μὴ τιμᾶν γέροντας φοβοῦμαι μὴ ἀνόσιον ᾗ.—Οὐδεὶς ἀργύριον λήφεται, ὅστις μὴ πάρεσται.—Οὐ μὴ διατρίψεις.—Οἱ υἱοὶ τῶν νῦν Περσῶν τὰ αἰσχροῦ διώκουσι.—Ὁ μὴ τῷ θεῷ πιστευὼν ἀθλιος ἐγένετο λαθῶν.—Τὸ μὴ οὐ τὰ τέκνα φιλεῖν ἀνόσιον.—Οὐχ οἷόν τέ μοι, ἅ μὴ ἔχω αὐτὸς, σοὶ δοῦναι.—Σοφώτερός ἐστιν ᾗ ὥστε μὴ ἐκεῖνο γιγνώσκειν.—Τὸ μὴ τοὺς φίλους ποιεῖν, ἐξόν σοι, ἀνόσιον.—Δίωκε τὰ μὴ (ὄντα) παρὰ τοὺς τῶν θεῶν θεσμούς.—Ἐφη παρὰ τοὺς ἄλλους, ᾗν δέη, ποιῆσαι ἅν.—Οἶδα τοῦτον τὸν κίνδυνον σὺν ὑμῖν κινδυνεύσων.—Παρὰ τὸν ἄρτον ἔχει οἶνον.—Συνοῖδ' ἐμαντῶ παρὰ μικρὸν διαπεφνεγόντι θάνατον.—Ἀργότατος ᾗν ὥστε οὐδένα πόνον ὑπέμεινεν ἐθελοντής.—Ἦν ἀργότατος ὥστε μηδένα ἐκὼν εἶναι πόνον ὑπομένειν.—Παρ' ὀλίγον διέφνεγον τοὺς διώκοντας.—Ταῦτα παρὰ δόξαν συνέβη.—Εἰ τοὺς βαρβάρους νικήσομεν ἐτι μὴ μάχη, ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἐσόμεθα.—Τοῦτον τὸν οἶνον παρὰ δούλον τοῦ πιστοῦ ἐδεξάμην.—Ἡρνοῦντο μὴ αὐτόχειρες εἶναι.—Τποπτεῦω μὴ τοῦτο ἀνόσιον ᾗ.—Ἀπῆλθεν ὑποπτευσας μὴ τὸ μένειν ἀνόσιον εἶη.—Φῶμεν τοῦτο ᾗ μὴ ;

EXERCISE 58, p. 138.

Μὴ ἀπέλθης, πρὶν ἂν ἔλθω.—Οὐ παύσομαι μαχόμενος, πρὶν ἂν ὑμᾶς ὧ νενικηκώς.—Οὐχ οἷόν τε ὑμῖν τοὺς ἔξω πόλεως ἐχθροὺς νικᾶν, πρὶν ἂν τοὺς ἐν αὐτῇ κολάσητε.—Ἀπόχετο πρὶν ἐμέ γ' ἔλθειν.—Αὐτὸς ἐφνεγον, πρὶν σὲ κατελθεῖν.—Ἐως ἂν ἐτι σχολάζης, λέγε.—Πεφοβήμεθα, μέχρις οἱ Ἕλληνες ἀποπεπλεύνασι.—Οὐκ ἔληξαν πρὶν τὸν τοῦ παιδὸς πατέρα μεταπέμψασθαι.—Εἰώθαμεν περιμένειν, ἕως αἱ πύλαι ἀνεφγμέναι εἶεν.—Οὐ μὴ ἀπίω, πρὶν ἂν σε νικήσω.—Ἐφη ὡς ἡμᾶς ἤξειν, ἕως ἐτι ἐξῆν.—Μὴ λῆγε, πρὶν ἂν τοῦ θυμοῦ κρατῆς.—Μέχρις ἂν παραμένης, τῇ τοῦ παιδὸς νόσου ἐπικούρει.—Ἐφη τοὺς θεοὺς πλείστα φοβούμενος, ἡνίκα μάλιστα εὐ πράττοι.—Ὡς τὸν βασιλέα ὁ στρατηγὸς εἰσῆλθεν.—Οἱ δὲ ἐπείθοντο, πλὴν εἰ τίς τι κλέπτει.—Ἐφη αὐτῷ ἐγγύτατα γένους ὦν.—Εὐθὺς τῆς πόλεως πορεύονται.—Εὐθὺς ἦκων ἔλεγε μοι ὅτι τῷ ἔργῳ ἐπιχειρητέον εἶη.—Εὐθὺς γενόμενοι πολλῶν δέομεθα.—Εὐθὺς γενόμενος ἐθάνα.

EXERCISE 59, p. 142.

Ἄρ' οὐ ταῦτα πρὸς ἡμῶν ἐστι μᾶλλον ἢ πρὸς τῶν ἐχθρῶν ;—Ἄρ' οὐ πρὸς τούτοις ὅλος ἐστι ;—Ἦ πον πρὸς τῷ ἄρτῳ καὶ τὸν οἶνον ἔχειν βούλει ;—Οὐ τί πον ἐγὼ ὑβρίζω ;—Μῶν τι νεώτερον ἀγγέλλεις ;—Εἴτα θάνατον θαρρῆεις εὐσεβῆς ὦν ;—Εἰτ' οὐκ οἶε δίκην σε δώσειν ὦν πεποιῆσαι παρὰ τοὺς τῶν θεῶν θεσμούς ;—Τί παθὼν τὸν ἐλεύθερον τύπτεις ;—Τί μαθὼν οὐχ αἰρεῖ παρ' ἡμῶν ἐτι μένειν ;—Τί παθὼν οὐ λήξεις εἰς τοὺς φίλους ὑβρίζων ;—Ἄρα μὴ ταῦτα πρὸς ἐχθρῶν ἐστι μᾶλλον ἢ πρὸς ἡμῶν ;—Ἄρά τι πρὸς τοῦ Ξενοκλείδου ἡτιμάσαι ;—Ἄλλο τι ἢ περὶ πλείστου ποιεῖ, ὅπως οἱ σοὶ παῖδες ὅτι βέλτιστοι τραφήσονται ; ἢ

παιδευθήσονται;—Οὐκ ἔστιν εὐσεβοῦς θάνατον ἄγαν φοβεῖσθαι.—Οἱ ἕτεροι πρὸς τοῦ Κύρου μᾶλλον εἰσι.—Ἴσθι ταῦτα πρὸς τοῦ Κύρου ὄντα.—Οἶδα αὐτὸν πρὸς τῶν Ἀθηναίων ὄντα.—Ἀρ' οὐχ ὀρώμεν τε καὶ ἀκούμεν εὐθὺς γενόμενοι;

EXERCISE 60, p. 144.

Ο δοῦλος ὑπὸ τοῦ δεσπότην ἀπέθανε.—Οἱ πολλοὶ τῶν παίδων ὑπ' ἀνάγκης μανθάνουσι.—Ἥισθῃμαι τὸν παῖδα ὑπ' ἀνάγκης μανθάνοντα.—Οὐ μεταμέλει μοι ταῦτα ὑπ' ἀνάγκης μεμαθηκότι.—Τὸν κόλακα τὸν ἀναιδῆ ἔφη ὑπὸ μέθης μαίνεσθαι.—Οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν τιτρώσκονται.—Ἀπειμι, ἐφ' ᾧ αὐτοὶ ὑμεῖς ὑπὸ νύκτα πορεύεσθε.—Ὅρᾳς οὖν, ἔφη, ὅσοι ὑπ' ὀλίγων τιτρώσκονται;—Οὐκ οἶδα ὅπως ὁ ἀετὸς τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεκόπη.—Ὅσους ἴδω εὐτάκτως πορευομένους ἐπαινεσομαι.—Πόσον ἂν εὖροι τὰ σὰ κτήματα πωλούμενα;—Σιωπήσιν ἔφη, πολλὰ ἔχων ἔτι λέγειν.—Ἐὰν ὁ δοῦλος ὑπὸ σου ἀποθάνῃ, δίκην δώσεις.—Ἀρ' ὀρᾳς ὅσοι τῶν πολεμίων εἰσὶ;—Φησὶ ταῦτα ἐπιτετραμμένος.—Τὸν τὸν αὐτὸν χρόνον ταῦτα ἐγένετο.

EXERCISE 61, p. 146.

Πότερον ζῇ ἢ τέθνηκεν, οὐκ οἶδα.—Ἐὰν τὸν νοῦν τοῖς πράγμασι προσέχητε, πάντα καλῶς ἔξει.—Εἰ τὸν νοῦν τοῖς πράγμασι προσέχετε ὑμεῖς αὐτοὶ, πάντ' ἂν καλῶς ἔχοι.—Εἰ τὸν νοῦν τοῖς πράγμασι προσέχετε ὑμεῖς αὐτοὶ, πάντα καλῶς ἂν ἔχοι.—Οὐ περιόψομαι τὴν ἡμετέραν χώραν τετμημένην.—Πότερον οἱ αὐτοὶ κύνες τὰς οἰκίας διώκουσιν ἢ οὐ;—Ἀπιθι θαρρόων, ἐφ' ᾧ σιγήσει.—Δέδοικα μὴ τῆς οἰκάδα ὁδοῦ ἐπιλαθώμεθα.—Οἶδα αὐτοὺς τὴν χώραν μὴ περιοφόμενους.—Ὡ πολῖται, μὴ τὴν χώραν περιιδώμεν τμηθεῖσαν.—Οὐ περιόφονται ἡμᾶς ἀδικούμενους.—Εἰρήνην ἐποίησαντο ἐφ' ᾧτε ἀμφοτέρους τὰ αὐτῶν ἔξειν.—Ἐλεγεν ὅτι ὁ Ξενοκλείδης εἴη σοφώτερος ἢ ὥστε ὑπὸ δούλων ἐξαπατᾶσθαι.—Λέγει ὅτι πλείονα ὅπλα εἶλω ἢ κατὰ τοὺς νεκρούς.—Ἡρνεῖτο μὴ θάνατον φοβεῖσθαι.—Ὁ βασιλεὺς ἐξέπεμψε τοὺς καταξόντας τὸν Ξενοκλείδην.

EXERCISE 62, p. 148.

Αὐτὸ τοῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀγανακτῶ, εἰ τὴν ἡμσεῖαν τῆς χώρας τετμημένην περιορᾶτε.—Τοῦτο ἐγὼ ἀγανακτῶ.—Ὁ Κύρος ἀγανακτῆσας ἐπὶ Σαρδεῖαν πορεύεται πέντε ἡμέρας ἔχων.—Πλείστα εἰς ἀνὴρ ἀρέσκει.—Φησὶ τὸ ἦθος πρῶτος ὢν.—Ἡρόμην αὐτὸν, εἰ ὁ βασιλεὺς εἴη τὸ ἦθος πρῶτος ἢ μὴ.—Ἀρ' ὀρᾳς ὅσοι τὰ αὐτὰ σοὶ πάσχουσιν.—Ἀρ' οἶσθα ὁποῖοι εἰσιν οἱ νόμοι τῶν Περσῶν;—Οὗτος, τί λέγεις;—Ὅτι λέγω;—Εἰ καὶ τις ἄλλος, πρῶτος ἔστι τὸ ἦθος.—Θαυμάζω σὲ μὴ εἰσέναι δύνασθαι λαθόντα.—Φησὶν οὐχ οἷος ὢν ἀπὸ παντός κερδαίνειν.

EXERCISE 63, p. 149.

Μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.—Ἐλεγέ μοι ὅτι μία χελιδὼν οὐ ἔαρ ποιοίη.—Ἡρόμην ὅτι ποιών τοῖς θεοῖς χαριζοίμην.—Ὁ ἀετὸς τοὺς

ὀφθαλμούς· ἐκκαίεται.—Τὸν αἰτὸν φησὶ τοὺς ὀφθαλμούς· ἐκκαεῖσθαι.
—Τί βουλόμενοι εἰς τὴν χώραν τῶν Σκυθῶν οἱ ἕτεροι τοῦ αὐτοῦ ἥρος
ἐπορεύοντο.—Ἡ ταῶς ὡς τίκτει ἀπαξ μόνον τοῦ ἔτους.—Ὁ μὴ ἀδικῶν
οὐδενὸς νόμον δεῖται.—Νῆ τὸν Ἀπόλλω, παρέσομαι σοί, ἦν τι δέξ.—
Νῆ τὴν Ἀθηνᾶν, τὸν παῖδα τῆς νόσου ἀπαλλάξω.—Τίνα τόνδε ἀγεις
ιατρόν;—Οὐκ ἄπει; Οὐ μὰ Δί', ἐγωγε.—Εἰ καὶ μὴ ὑπ' ἄλλων ὀφθή-
σει, σαντῶ γε συνείσει ἡδίκηότι.—Τοῖς τί ποιοῦσιν πάντες, ὡς ἔπος
εἶπειρ, ὀργίζονται;—Οὐδενὶ ὅτῳ οὐκ ἐφθόνησε.—Νῆ τὸν Ποσειδῶ,
οὐδενὶ ὅτῳ οὐκ ἐπιβουλεύει.—Μηδενὶ φθονήσης.—Ἡ ἀηδὼν ἄδει κάλ-
ιστα.

EXERCISE 64, p. 151.

Ἡ κόρη τά τε ἄλλα καλὴ τὸ σῶμά ἐστι καὶ καλλίστους ἔχει τοὺς
ὀφθαλμούς.—Ὡμοσεν ἢ μὴν δώσειν, εἰ ἔχοι, τρία τάλαντα.—Ὀμνυμι
ἢ μὴν τοῦτο ποιήσειν.—Ὀμνυμι πρὸς πάντων τῶν θεῶν μεγάλα τὴν
πόλιν ὠφελήσειν.—Οἱ σὺν τῷ βασιλεῖ εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων
ἤλυσαν φίλοι.—Ἐλεγέ μοι ὅτι ἀπώλοντο αἱ νῆες αὐτοῖς ἀνδράσι.—
Ἐλεγέ μοι, ὅτι, εἰ μὴ διὰ τὸν ἄρχοντα, αἱ νῆες αὐτοῖς ἀνδράσιν ἀπό-
λουντ' ἄν.—Ἀρ' οὐ πειρᾷ, πότερον μαινομαι ἢ οὐ;—Ἡ πον πειρᾷ πότε-
ρον μαινομαι ἢ οὐ;—Ἄρα διαφέρει αὐτὸς ἄλλων ἢ σοφία ἢ σωφροσύνη
ἢ ἀμρότερα;—Πότερον παῖεις ἔχων ἢ μαίνει;—Ὁ Κύρος, ὥσπερ
εἶχεν, ἐπορεύετο πέντε ἡμέρας ἔχων.—Τῷ πλησίον πάντα τὰ αὐτοῦ
φέρων ἔδωκε.—Τοῦτου τοῦ κόλακος τὴν ἀναίδειαν τεθναυμακῶς ἔχω.

EXERCISE 65, p. 153.

Εἰ μὴ διὰ τὸν Ξενοκλείδην, πᾶσα ἡ χώρα ἐκινδύνευσεν ἂν τηρῆται.
—Ἀλλὰ πᾶς τις δίκαιός ἐστι τοῖς τῆς πατρίδος νόμοις ἀμύνειν.—Οὐ-
δὲν ἄλλ' ἢ ἐπιτάττεις.—Μῶρος ἂν εἴην, ἀπεκρίνατο, τοῦτο ποιῶν.—
Μεταδώσω σοὶ τοῦ σίτου, οὐ ἔχω αὐτός, ἀπεκρίνατο.—Ἀπῆε, πρὶν τὸν
φίλον εἰλθεῖν.—Πᾶς τις δίκαιός ἐστιν, οἶψοι σοί, ἀνδρὶ χαρίζεσθαι.—
Πλείστα εἰς ἀνὴρ, ἀπεκρίνατο, τὴν πόλιν ὠφέλησα.—Παρ' ὑμᾶς ἤξω,
ἀπεκρίνατο, ἦν τι δέξ.—Οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐπιτελῆς πᾶσι τοῖς πολίταις.—
Τί ἄλλο ἢ πάντων ἀνθρώπων ὀλιγορεῖς;—Ἀνδρας, ἀπεκρίνατο, συν-
αθροίσω ὅτι πλείστους.—Παρά σε ἤξω, ἀπεκρίνατο, ὅτι τάχιστα, τῇ
νόσῳ τοῦ πιστοῦ δούλου ἐπικουρήσω.—Εἰ καὶ τις ἄλλος, σύ γε, ἀπε-
κρίνατο, μεγάλη τὴν πόλιν ὠφέλησας.—Ἐφθασαν τοσοῦτον, ὅσον δι-
εφθαρκεῖναι τοὺς μετὰ τοῦ βασιλέως.—Τί οὐ καὶ ἐμὲ ἐποίησας εὐδαί-
μονα;—Τί οὐκ ἀπεκρίνω;—Εἰ μὴ ὁ Ξενοκλείδης παρεῖη, ἀπεκρίνατο,
αἱ νῆες αὐτοῖς ἀνδράσιν ἀπολλύνοντ' ἄν.—Τοῦτο ποιῶν, τοῦ θυμοῦ
δούλος ἔσει.—Εἰ μὴ φιλότιμος εἴη, οὐκ ἂν πάντα τὸν πόνον ὑπομείνοι.

A K E Y

TO

ARNOLD'S PRACTICAL INTRODUCTION

TO

LATIN PROSE COMPOSITION.

ADAPTED TO THE AMERICAN EDITION.

FOURTH EDITION, REVISED.

NEW-YORK:

D. APPLETON & CO., 346 & 348 BROADWAY.

M.DCCC.LIV.

Entered, according to the Act of Congress, in the year 1847,

By D. APPLETON & COMPANY,

In the Clerk's Office of the District Court of the United States for the Southern District
of New York.

cernit

[rarely] messin

A KEY
TO
ARNOLD'S PRACTICAL INTRODUCTION
TO
LATIN PROSE COMPOSITION.

EXERCISE 1, p. 19.

Si tu exercitusque valetis, bene est.—Et tu et Balbus manus sustulistis.—Et ego et tu bella gessimus multa.—Et tu et Balbus bella gessistis permulta.—Fames condimentum optimum.—Galli a Cæsare victi sunt.—A te et Balbo manus sublatae sunt.—Si tu et soror tua valetis, bene est.

EXERCISE 2, p. 21.

Respondit se bella gessisse multa.—Negat se peccasse.—Negat se intelligere.—Negat Cæsarem leges esse violaturum.—Memento famem esse condimentum optimum.—Respondit se intelligere.—Respondit et te et Balbum valere.—Et tu et Balbus peccavistis.

EXERCISE 3, p. 22.

Solon se furere simulavit.—Me furere simulabo.—Promisit se venturum (esse).—Recipio me negotium ex tuâ sententiâ confecturum.—Spero te ex sententiâ navigaturum.—Negotium a Balbo confectum est.—Spero me negotium (esse) confecturum.—Se furere simulabat.—Negotium me confecturum pollicitus sum.—Respondit Caium ex sententiâ navigasse.—Respondit se negotium esse confecturum.—Negat se venturum.—Iter ex sententiâ confecit.

EXERCISE 4, p. 24.

Bonos sapientesque ex civitate pellunt.—Omnes multa ignoramus.—Inter se contraria sunt virtus et vitium.—Cæcus non videt.—Boni sapientesque ex civitate pulsi sunt.—Surdus non audit.—Audi multa; pauca loquere.—Omnia nostra nobiscum portabimus.—Perpauca locutus est.—Et tu et Balbus multa ignoratis.—Negat se valere.—Pauca audient; loquentur multa.—Parentibus permulta debemus.—Memento te parentibus debere permulta.—Negat se ex equo pugnaturum.

EXERCISE 5, p. 26.

Nulla animalia, quæ sanguinem habent, sine corde esse possunt.—Non omnis, qui seritur, ager, fruges fert.—Qui facile credit, decipitur facile.—Quod rectum est, laudatur.—Quæ recta sunt, laudantur.—Et ego et tu decepti sumus.—Lauda, quod laudem meretur.—Qui agrum non colit, messem

sperat frustra.—Negat se esse deceptum.—Balbo non facile credam.—De me Balbus bene meritus est.—Quod te confecturum promisisti, id nondum est confectum.—Arborem, cujus fructum ipse adspiciam nunquam, sevi.—Simulat se negotium ex sententiâ confecisse.

EXERCISE 6, p. 28.

Jucundum est laudari.—Contra officium est fidem non præstare.—Contra officium est, quæ turpia sunt, laudare.—Audio te, id quod boni faciunt omnes, fidem præstare.—Audio te fidem esse præstiturum.—Turpe est fidem fallere.—Aliud est maledicere, aliud accusare.—Certum est de me Balbum esse bene meritum.—Contra officium est mentiri.—Et tu et Balbus multa mentiti estis.—Turpe est bonos et sapientes ex civitate pellere.—Facile est omnia mea mecum portare.—Contra officium, est hominem hominibus maledicere.—Laudavi ego te, non culpavi.

EXERCISE 7, p. 30.

Hoc idem est quod illud.—Eadem est utilitatis regula quæ honestatis.—Hoc fere idem est quod aliud.—Talis es, qualem te semper ~~esse potest~~.—Nemo est, quin sciat Gallos a Cæsare esse victos.—Nemo est, quin te simulare intelligat.—Nemo est, quin sciat præterita mutari non posse.—Nemo est, quin hæc inter se contraria esse sciat.—Et ego et tu tales sumus, quales semper fuimus.—Fluctus tanti erant, quantos nunquam antea ~~vide~~.—Sunt qui te dementem putent.—Fuerunt, qui me culparent.

EXERCISE 8, p. 32.

Gloriam, qui veræ virtutis est fructus maxime honestus, repudiat.—Eos ignes sempiternos, quas dicimus stellas, admiratur.—Insula mari, quem appellatis Oceanum, circumfunditur.—Insulam quasi magnam, quem appellamus mundum, incolimus.—Nemo est, quin Romam orbis terrarum esse caput arbitretur.—Nemo est, quin Balbum de nobis esse bene meritum existimet.—Sunt, qui rideant.—Sunt, qui riserint.

EXERCISE 9, p. 33.

Primus mihi se subventurum esse promisit.—Quod optimum habent, amittent.—Servum, quem habeo fidelissimum, mittam.—Primus deos esse negavit.—Ignis tantus est, quantum nunquam antea vidi.—Astra eadem sunt, quæ semper fuerunt.—Primus negotium se confecturum (esse) recepit.—Spero te, quæ tua est temperantia, jam diu valere.—Hoc nemo, quod sciam, dixit.—Sestius, quod sciam, non venerat.—Nullam occasionem, quod sciam, amisi.—Sunt qui occasionem amiserint.

EXERCISE 10, p. 35.

Ut possis mori fortiter, virtutis legibus pareto.—Se furere simulabat, ne pelleretur e civitate.—Clamat de exercitu actum esse.—Mihi res urbanas omnes te perscripturum pollicitus es.—Ut moriaris fortiter, honeste vive.—Laudat Caium, ut a Caio ipse laudetur.—Caium laudabit, ut laudetur ipse a Caio.—Nemo, quod sciam, laudaverat Balbum, ut ipse a Balbo laudaretur.—Tu, quæ tua est humanitas, negotium te confecturum promisisti.—Tu pro tuâ humanitate idem, quod ante, mihi promisisti.—Erant, qui riderent.

EXERCISE 11, p. 36.

Hoc meditare quotidie, ut a vitâ æquo animo excedas.—De suâ ætate multa mentitus est, quo junior esse videretur.—Ne multa discas, verum utilia.—Multa dixit, quo sapiens esse existimaretur.—Res rusticæ ejusmodi sunt, ut eas venti tempestatesque moderentur.—Scio meum patrem non multa dicere, sed multum.—Vivam honeste, quo magis fortiter moriar.—

mentis est [acc. h. vocab.].

fallere
prae statuerem Cic. "promissa servare".
acc. in post. Aug.

putavi

videram

quae, honestissimus,
quos, quod,
quam,
orbem terrarum, or terrae.; terrae.

incendium tantum, sidera

perdidi,

vitam relinquo
ut
fortius

e vita excederet

mihī subuenias

[vid. Arnold] expugnandam per vim. a/

regid
"urbe", or "urbem" Liv. 2.37
Balthum juveni

vid. Lumpt §530. 5- Andrews §260. R. 5-
questions then containing a negative
sense, and expect answer "no"
Balthum juveni

Nemo, interdum
"Ignoro quin" & once in Cic. F.C. 27. 64

Partum
ut fidem praestemus
nemo, amet
discere possis,
quominus
mens

quin, obstat, faciatis,
quin
sustinere possit
obstat b/

augeat is rarely neut. & will barely do. indicies

Vixit honeste, quo vitam animo linqueret æquiore.—Tanta est stellarum multitudo, ut numerari nequeant.—Sunt qui mihi se subventuros (esse) promittant.

EXERCISE 12, p. 39.

Rogo (te) ut hoc facias.—Rogavi te, ut hoc faceres.—Ut me iuves, enitere.—Enititur ut ventos et tempestates moderetur.—Cæsarem, ne Gallis crederet, monuit.—Ne Gallis credas.—Ne mentiaris.—Homines, ne mentiantur, religio monet.—Certum est puerum, ut discat, eniti.—Puerum, ut discat, hortabor.—Scimus virtutem et vitium esse inter se contraria.—Edixit, ut ad suum Senatus vestitum rediret.—Trebonio per literas mandaverat, ne Massiliam expugnandam pateretur.—Tanti ei perseverantia (est) quantus furor.—Senatus decernit, ut Consules delectum habeant.—Sunt qui mentiantur.— . . .

EXERCISE 13, p. 41.

Religio monet ne fidem unquam fallamus.—Puer, ut nihil discat, enititur.—Illud primum rogo te, ne quid meâ causâ invitus facias.—Consules edicunt, ne quis ex urbe excedat.—Tantus fuit omnibus timor, ut nemo ex urbe excederet.—Senatus decrevit, ut Consules delectum haberent.—Restat ut Balbo subveniam.—Nemo fuit, quin de exercitu actum esse clamaret.—Balbo læti subvenerant.—Erant qui Balbo subvenirent.—Erant qui virtutem et vitium esse inter se contraria negarent.—Sequitur, ut virtutem et vitium esse inter se contraria negetis.

EXERCISE 14, p. 42.

Quis dubitet, quin virtus et vitium inter se contraria sint.—Negari non potest, quin turpe sit mentiri.—Quis dubitet quin mundus consilio factus sit.—Non dubito quin et tu et Balbus manus sustuleritis.—Cæsarem nunquam videt, quin exclamet de exercitu actum esse.—Nihil prætermisi quin negotium conficerem.—Non possum quin Balbo subveniam.—Negari non potest, quin Caius ex sententiâ navigaverit.—Temperare mihi non possum, quin ex urbe excedam.—Nullus est tam bonus, quin aliquando peccet.—Fuerunt, qui ex urbe excederent.—Non ignoro Caium occasionem amisisse.

EXERCISE 15, p. 43.

Minimum abfuit, quin interficeretur.—Negari non potest, quin turpe sit fidem fallere.—Negari non potest, quin officium nobis imperet fidem præstare.—Minimum abest quin miserrimus sim.—Nullus est tam ferreus, quin suos liberos diligat.—Non possum quin literas ad te mittam quotidie.—Ut multum discas, ne discas multa.—Vir vere sapiens nunquam dubitabit, quin animus sit immortalis.—Non recusabo quin me ex civitate pellas.—Non recusabo quin omnes ex urbe excedatis.—Negari non potest, quin mens animo imperare debeat.—Fieri non potest, quin animus sit immortalis.

EXERCISE 16, p. 44.

Quid obstat, quominus hoc faciamus?—Nihil impedit, quominus hoc faciamus.—Nihil sapientem deterret, quominus virtutis legibus pareat.—Nihil Caium deterruit, quominus legibus pareret.—Vereor ut tantos labores sustineam.—Vereor ut tantos labores sustineat.—Vereor ne tuos labores angeam.—Quid impedit, quominus bellum geramus mari terræque?—Quid impedit, quominus omnia tua tecum portes?—Ne similes se furere.—Negari non potest, quin vitium crescat quotidie.—Per Caium stetit, quominus mari terræque bellum gereremus.

EXERCISE 17, p. 45.

Nonne boni sapientesque e civitate pulsi sunt?—Nonne virtus et vitium inter se contraria?—Num homines ventos et tempestates moderantur?—

Nonne omnes moriemur?—Nonne mundus consilio factus est?—Nonne permulta parentibus debemus?—Nonne per te stetit quominus ex urbe excideremus?—Nonne minimum abfuit, quin Caius interficeretur?—Nonne fluctus tanti erant, quantos nunquam antea vidisti?—Unde venis?—Num omnes tibi se sublevaruros (esse) promiserunt?—Nonne invitus se negotium (esse) confecturum promisit?—Nonne omnes diu convicturos (esse) speramus?—Nonne negotium ex sententiâ confecit?—Sunt qui negent Caium negotium confecisse.—Erant qui mihi maledicerent.

EXERCISE 18, p. 47.

Unde venis?—Unde venerit, rogabo.—Num facere hoc debeo? *or* Hoc cine facere debeo?—Dubito num hoc facere debeam.—Rogavi utrum lupo canis simillimus, necne, esset.—Haud scio an bene dixerit.—Negavit se scire.—Balbus, quod sciam, non venit.—Nonne mori satius quam vivere turpiter?—Nihil prætermittam, quin negotium ex tuâ sententiâ faciam.—Quanti fuerint fluctus, rogabo.—Quis nescit, quàm jucundum sit a bonis laudari?—Ex Balbo, quot fuerint, quæram.—Sunt qui ex Balbo quæsierint.

EXERCISE 19, p. 49.

Quid interest utrum vinum an aquam bibas? *or* without 'utrum.'—Utrum vicerint an victi fuerint Romani, incertum: *or* Vicerintne Romani an victi fuerint, incertum.—Hominumne causâ an bestiarum factus est mundus? *or* Utrum hominum causâ—&c.—Utrum somnus sempiternus an vitæ alterius initium est mors?—Permultum interest utrum mors sit somnus sempiternus an vitæ alterius initium.—Vicerint, necne, Romani, incertum.

EXERCISE 20, p. 52.

Num gloriæ ~~concessum~~ homini licet?—Nonne nos patriæ legibus parere oportuit?—Quid facere debui?—Quid facere deberem, rogavi.—Nemini vitam alteri eripere licet.—Negari non potest, quin vitam egerit sanctissimam.—Nonne sanguinem pro patriâ profunderere debuit?—Dubium non est, quin vitam egerit turpissimam.—An servi gloriæ esse debemus?—Nonne virtutis legibus parere debuit?—Per te stetit, quominus mihi vita a Caio eriperetur.

EXERCISE 21, p. 54.

Apiolæ, oppidum Latinorum, a Tarquinio rege captum est.—Philosophia fuit legum inventrix, morum magistra et disciplinæ.—Frugalitas est virtutum genetrix.—Negari non potest, quin philosophia fuerit legum inventrix.—Caius Athenas omnis doctrinæ inventricem appellabat.—Negari non potest, quin sapientia recte vitæ beatæ appelletur effectrix.—Non eadem volo senex, quæ puer volebam.—Nihil prætermisi, quin negotium ex tuâ sententiâ confectum.—Per te stetit, ut urbs Roma igne deleteretur: *or* Per te stetit quominus urbs Roma igne non deleteretur.—Fœdus inter Romam Laviniumque urbes renovatum est.—Nonne fœdus inter Romam Laviniumque urbes renovatum est?—Nonne fœdus inter Romam Laviniumque urbes renovari debuit?

EXERCISE 22, p. 56.

Valerè malo quàm dives esse.—Tibi molestus esse cœpi.—Desinas esse timidus.—Non est dubium quin puer orator evadat.—Ne Caio molestus esse pergas.—Negari non potest, quin Balbus multis sapiens esse videatur.—Nemo nascitur dives.—Nemo casu bonus fit.—Numa Pompilius rex factus est.—Per te stetit quominus rex fierem.—Promittit se negotium confecturum.—Nemo sine virtute felix esse potest.—Non est dubium, quin nemo sine virtute felix esse possit.—Malo bonus esse quam videri.—Multi nequeunt oratores evadere.—Poeta nascitur, non fit.—Casusne an consilio mundus factus est?

videtur/
nos/

veniat
vit (nonne)
nescio

servire
debetissem
servire.

oportet, ut

s/

non,

iciam/

incipio evasurus sit

x for use of subj.
optat. 2nd person
via Luntz §529.4. N.

acc. is allowable e.g. nobis liceat esse miseri
nemini mediis esse liceat

mallet, non oportuit se medium esse

"tempus amittere" Cic. ^{pauperum} Att. 8, 3, 6.

"id aetatis" vid. Beck's Synt. 46. n. 4 ^{pati}
"Id aetatis jam sumus" Cic. Fam. 6. 20 cepisset
& Cic. De Orat. 1. 47 & Ver. 2, 2, 27.

or cibo multo in ^{nullum} inuenti
honestatis (seu) fidei
rebus ^{ratione} multa
avocarem

vid. Zumpt §151. ed. & lot nulle Graecis, ibi
§584. 2 orum/§118. 2
for pres. & fut. imper.

hanc us/
Lanarum alias se - Vid. Cic. Off. 2. 3 "Anima
lium alia rationis Expertia sunt se"
unum, eorum

cupidores

qui

chilicus
note

EXERCISE 23, p. 57.

• Nobis esse miseris liceat.—Nobis esse mediis liceat.—Non est dubium, quin nemo medius esse possit.—Negligenti esse nocet.—Non est dubium, quin omnibus esse bonis expediat.—Quid sibi expediat, dubitant multi.—Non omnibus esse sapientibus datur.—Nemini esse luxurioso expedit.—Mihi esse luxurioso non vacat.—Negari non potest, quin paucis esse luxuriosis vacet.—Non est dubium, quin omnibus prosit vitam agere honestam.—Non est dubium, quin sapiens valere quam dives esse malit.—Non est dubium, quin nemo casu bonus fiat.—Mavisne dives esse ~~quam~~ valere?—Valere an sapiens esse ~~maluit~~, rogavi.—Medius esse non debuisti.

EXERCISE 24, p. 60.

Num gratia beneficii onus est grave?—Nonne mors fuga est laborum?—Nulla mortis fuga est.—Nonne iræ remedia sunt multa?—Misericordiā erga pauperes boni sæpe fracti sunt.—Rerum alienarum cura est difficilis.—Omnes nimium temporis perdimus.—In rerum naturā argenti plus an auri inest?—Per te stetit, quominus promissa servarem.—Eius nunc etatis sumus, ut omnia fortiter ferre debeamus.—Negari non potest, quin Pythagoras Abderites philosophus fuerit maximus.—Antisthenes, quid emolumenti ex philosophiā cepisset, interrogabatur.—Antisthenes interrogatus, Quid emolumenti ex philosophiā cepit, Ut possim, inquit, tecum loqui.—Quantum temporis omnes perdimus?—Negari non potest, quin omnes multum temporis perdant.—Erant, qui multum temporis perderent.

EXERCISE 25, p. 63.

Eorum alter Græcus fuit, Romanus alter.—Thales Milesius primus Græcorum solis defectionem prædixit.—Idem ego consul feci.—Properato ait non opus esse.—Cibi multum corpori opus est.—Nonne ingentis magnitudinis serpentes Lemno insulā repti sunt?—Dubitari non potest, quin iste homo sit ~~homo~~ nullius.—Quid nobis tuā auctoritate opus est?—Negari non potest, quin corpori opus sit cibo et potu.—Opus est consulto.—Negari non potest, quin nobis opus sit consulto.—Nonne altera natura est consuetudo?—Verres dicebat sibi multis opus esse.—Quantum pecuniæ vobis opus est?—Nihil prætermisi quin Pompeium a Cæsaris conjunctione abducerem.—Quot estis?—Rogabo, quot sint.

EXERCISE 26, p. 65.

In Summis Alpibus tantum est frigoris, ut istic nix liquescat nunquam.—Numerate quot sitis.—E tot millibus Græc^{is} supersumus pauci.—Trecenti juravimus.—Summus mons a Tito Labieno tenebatur.—Luna planeta infimus esse perhibebatur.—Negari non potest, quin altera natura sit consuetudo.—Servi sunt moribus iisdem quibus et domini.—Quis est quin intelligat alteram naturam esse consuetudinem?—Caius reliquum opus se confecturum promittit.—Trecenti reliquum iter confecimus.—Alia lanæ albæ, nigrae alia.—Chamæleon est animal unicum, quod neque cibo neque potu alitur.—Indus fluviorum omnium est maximus.

EXERCISE 27, p. 68.

• Omnes beneficii immemorem oderunt.—Avida periculi virtus est.—Multi sunt contentionis quam veritatis amantiores.—Sapientiæ studiosos Pythagoras philosophos appellat.—Omnes beneficiorum memores esse debent.—Hortensium gloriosi laboris consortem Cicero amisit.—Iste omnium hominum turpissimus idem est, qui semper fuit.—Epaminondas adeo erat veritatis ~~amans~~, ut ne joco quidem mentiretur.—Debemus omnes, adeo patriæ amantes esse, ut pro eā ne sanguinem quidem profunderē dubitemus.—Pue-

rum, ne officii negligens deveniat, monebo.—Negavit se officii negligentem esse.—Negari non potest, quin omnes patriæ amantes esse debeamus.—A me petit ut ea in bonam partem accipiam.—Virtutem esse voluptatis efficientem negant.—Bellum ita suscipiatur, ut nihil aliud quam pax querenda

EXERCISE 28, p. 70.

de impietate
Eorum rerum, quas pueri didicimus, tenacissimi sumus.—Insula Pharos magnæ urbis haud capax est.—Caium de moribus reum facturi sunt.—Caium de vi reum fecerunt.—Caium absentem impietatis reum fecerunt.—Nihil prætermisi, quin Cæsarem mei consilii certiolem facerem.—Vereor ut me qui consilii faciat certiolem.—Doctrinæ expertem esse turpe.—Vereor ut fidem præstet.—Promisit se nihil prætermissurum, quin Pompeium a Cæsaris conjunctione abduceret.—Nemo est quin credat te omnis periculi expertem esse futurum.—Admonet nos omnia periculi plena.—Sunt qui negent virtutem voluptatis esse efficientem.

EXERCISE 29, p. 73.

Athenienses Socratem insimulaverunt impietatis, et capitis damnaverunt.—Barbarorum est in diem vivere.—Constat superstitionem animi esse imbecilli.—Constantiæ est permagnæ rebus adversis non perturbari.—Stulti est in errore perseverare.—Tuum est patriæ legibus parere.—Non cuiusvis est æquo animo e vitâ excedere.—Per te stetit quomifus Balbus proditiōis accusaret.—Promittit se pecuniis repetundis Dolabellam postulaturum.—Ab Augusto capitis damnatus est.—Ab Augusto proditiōis Caius absolutus est.—Beneficiorum ne obliviscaris.—Christiani est pauperum misereri.—Negari non potest, quin Christiani sit pauperum misereri.—Vereor ut facile injuriæ obliviscatur.—Vereor ne injuriæ recordetur.—Nonne id me admonuisti?—De religione nos adversæ res admonent.—Negari non potest, quin capitis absolutus sit.

EXERCISE 30, p. 75.

Quid Caii refert, utrum vinum an aquam bibat?—Meâ magni refert, quam ob rem hoc fecerit.—Nostrâ magni refert, utrum mors sit somnus sempiternus an vitæ alterius initium.—Ne quem pacis peniteat, enitar.—Meâ magni interest, Caium mei consilii certiolem fieri.—Enitar, ut tuâ intersit negotium conficere.—Tuâ refert niti, ne quem pacis peniteat.—Eorum nos miseret, qui absentes proditiōis accusati sunt.—Enitar, ne quis erroris mei reminiscatur.—Levitatis meâ pudet me pigetque.—Enitar, ne quem mei pudeat.—Tuâ interest, ne capitis me dampnent.—Omnium interest, ne boni et sapientes e civitate pellantur.—Mihi Plato est instar omnium.—Unus ille dies immortalitatis instar Ciceroni fuit.—Aurea corona donatus est virtutis ergo.

EXERCISE 31, p. 78.

Dubitari non potest quin homines virtuti simus nati.—Negari non potest, quin tuis moribus sit alienissimum mentiri.—Innocenti verba invenire facile est.—Vereor ut verba invenias.—Negari non potest, quin mors omni sit ætati communis.—Pater eum admonuit, ne se ad gloriam natum esse crederet.—Vereor ut hæc ad istam rem sint utilia.—Nonne intelligis quot periculis obnoxii simus?—Vereor ut hæc divitibus grata sint.—Omnes nostræ similes amamus.—Nobis nostra quam aliena pericula sunt propiora.—Negat se huic culpa affinem esse.—Negari non potest, quin ille fuerit moribus ab impietate alienissimis.—Nemo est quin existimet a tuis moribus esse alienum fidem præstare.—Balbi esse similis volui.—Tu, quæ tua est temperantia, lubricum es inimicus.—Quid toti Græciæ sit utile, ut reperiam nitar.—Vereor ut hæc sint temporibus apta.—Periculis hisne an maioribus es obnoxius?

fiat
De hac, boni consilium
nisi quam allowable. vid Zumpt § 735.
videatur nihil praeter pacem (Lat. but not in
quaeri Arnoldi vocat alaz)

de impietate, Cicero
de meo consilio Sest. "de vi reus"
Quintus Expers "2. Br. "de amicitia reus"
§ 266, 274. Quinct. + al.
Esse vid Zumpt. § 615. never dative.
abducere, inf. after praetermittit in Caesar.

(in)

de
se/
or beneficia
Religionis

Cur interest multum
reperat "interest ut Cai. fiat certus" is allow.
Tuum est

ad virtutem,
genitive also.

"obnoxio ad" Plin. 2. 82, 84

huius culpa
impietatis or impietati
Balbo me esse similem
Sometimes with inf. accus. with ad.
or hae rationes

Crebat

9/ vid A.S. §210. R.2
gen. (seu) dat.

or "in bonam ^{facere} partem accipiam

animus

Animum mod. - imperare ne laedas.
(not with acc.)

Promisit

ei bello

virtutem omnibus rebus antep^{onit}

desore
servitutum morti posthabentis

desore
aliquando (seu) nunquam
servitutum morti posthabent.

virtutibus ^{Potentes} Ea or ad ea te

Desperare has usually } dat or 'acc
de with abl., Sometimes acc. } incessivit, dat.
More rarely dat. "te" or "in te"
"Ejus stultitiam" or "ad" or "in"
cui or quem praestolatur.
quorum or in praesentem.

EXERCISE 32, p. 79.

Nonne tua ipsius pericula quam aliena tibi propiora sunt? Negari non potest, quin ille moribus sit commodissimis.—Multi sua ipsorum pericula quam aliena sibi propiora esse dicunt.—Negant se ad superstitionem propclives esse.—Nonne potuit vitam agere honestiorem?—Per te stetit quominus vita nobis eriperetur.—Num philosophia optima est et morum et disciplinæ magistra?—Dicere solebat Athenas omnis disciplinæ esse inventricem.—Per te stetit, quominus orator evaderem.—Catonis quam Pompei similis esse malo.—Ne Balbus quidem ab ambitione alienus est.—Negari non potest, quin nobis ja superstitione aliena, mente opus sit.—Plus boni an mali fecimus?—Hoc mihi tecum commune est.—Nemo est quin intelligat hæc diviti cum paupere esse communia.—Non possum quin hæc boni consulum.—Ne quem mei misereat enitar.—Num tibi propria est sapientia?—Vereor ut puer patri supersit.—Non est dubium, quin in locum venerimus amœnissimum.

EXERCISE 33, p. 82.

Num est
Alteri ne noceas.—Non cujusvis est animo moderari.—Facile animo temperare?—Est, Christiani nihil prætermittere quin animum moderari discat.—Nonne legibus parere debes?—Succensere vitiiis, non hominibus, debemus.—Promisit se ab injuriâ temperaturum.—Vulcano nupsit Venus.—Christiani est miseris succurrere.—Remiserunt se ab injuriâ temperaturus.—Eum rogo num capiti meo mederi possit.—Nihil prætermisi quin capiti mederi possim.—Mirum est te mihi favere.—Utrum mihi an Balbo invidetis?—Haud scio an naturæ nequequam repugnaverim.—Victis parcere est animi magni.—Filiū, ne cui invideret, monui.—Hanc pacem cum illo bello confer.—Caium offendi invitus.—Mihi mortem quotidie minatur.—Mihi gloriam ne invidetas.—Sunt qui mihi gloriam invident.

EXERCISE 34, p. 84.

Est sapientis omnia virtuti posthabere.—Dicit se profuisse permultis.—Negat se prælio interfuisse.—Tuum est tuis amicis adesse.—Non est cujusvis sapientibus satisfacere.—Judicis est subvenire innocenti.—Dicit se amicis non defuturum.—Quis exercitui præest?—Rogabo quis exercitui præsit.—Puerum, ne quid honestati anteponeret, monui.—Qui fit ut omnes servituti mortem anteponas?—Satiū est etiam malis prodesse quam deesse bonis.—Omnes præliis interfuimus multis.—Aliis virtus, aliis occasio deest.—Promisit se neque tempori neque occasionei defuturum.—Interdum consiliis fortuna obstat.—Erant qui servituti mortem anteponebant.

EXERCISE 35, p. 85.

Puerum, ut patris virtutes æmuletur, monbo.—Iis quæ dicantur, attendite, or Dicendis attendite.—Potentibus ne adulemur.—Ager Tæcylus Romanus adjacet.—Nonne verba tibi defecerunt?—Num Veientes a Romanis sunt defecturi?—Haud scio an Lydii a Cyro rege sint defecturi.—Num fortis est animi de sua fortunâ desperare?—Dolor exercitum omnem incessit.—Per te stetit, quominus fœdus inter Romam Laviniumque urbes renovaretur.—Facere non possum quin tibi illudam.—Caium illa nunquam adspexit, quin ei in stultitiā illuderet.—Balbum rogo quem expectet.—Erant, qui puero illuderent.

EXERCISE 36, p. 87.

Quem caveret, Caium monui.—Urbem muro lapideo Tarquinius Priscus circumdare parabat.—Nemo est quin intelligat Ciceronem reipublicæ cavere.—Pollicitus est se mihi consulturum.—Quo facilius Gallis imponeret, im-

posuit suis.—Crudeliter in Caium consueverunt.—Restat ut nobis consula-
mus.—Iste turpissimus me suis laudibus adaperuit.—Caio, ut in republi-
cam incumbere persuasi.—Romani Gallos castris exierunt.—Sperat se
Gallos impedimentis exuturum.—Ne te humanitate exuas.—Caesar aggere
et fossa castra circumdedit.—Miseret me senis prope jam desperati.—
Balbum, ne se humanitate exuat, monebo.—Vobis consulite; prospicite pa-
triae.

EXERCISE 37, p. 90.

Pollicetur se Helvetiis auxilio venturum.—Ariobarzani auxilio Timotheus
est profectus.—Per te stetit quonibus me ad Caesaris pedes projicerem.—
Sapientis est sibi semper timere.—Non dubium est quin Caio sit consultu-
rus.—Vereor ut tibi honori sint.—Quid sibi velit, parum intelligo.—Tibi
magno honori est tibi praelio interfuisse.—Non est dubium, quin homini op-
probrio esse superstitio debeat.—Mihi vitio laudem summam vertunt.—
Spero homines esse intellecturos, quanto odio sit omnibus crudelitas.—
Quante sit utilitati fidem prestare, Caium monebo.—Negat sibi servos esse
multos.—Quid sibi velint, rogabo.—Non recusabo quin hoc mihi culpae yar-
tant.—Promisit se Lemnum insulam illis dono daturum.—Nonne Caium de
morbis reum facere potuisti?

EXERCISE 38, p. 92.

Negari non potest, quin somnium somniaveris permirum.—Edixit ne quis
urbem excederet: or Edixit ne quis ex urbe excederet.—Non recusabo
quin mecum societatem coeas.—Cum Balbone an Caio societatem coiisti?
—Mihi mandavit ut Caesarem convenirem.—Mella istam herbam olent.—
Oratio ejus omnis antiquitatem redolet.—Nonne Caii oratio redolet Athe-
nas?—Est boni civis pro republica mortem oppetere.—Nonne debuit mor-
tem pro republica oppetere?—Marcellus Siciliae oram praetervectus est.—
Caio, ut tale consilium iniret, persuasi.—Trecenti hoc consilium iniimus.—
Nemo fere est quin hoc consilium agat.—Vereor ut ille mecum societatem
coeat.—Vereor ne cum Caio societatem coeat.—Num Christiano sitire ho-
nores licet?—Idem, quod Cicero, gloriatur.—Facere non possum quin Hor-
tensii mortem doleam.—Difficile est omnem humanitatem exuere.—Et tu
et Balbus modum excessistis.—Sunt qui modum excedant.

EXERCISE 39, p. 95.

Usus, magister optimus, me docuit multa.—Quis te fidibus docuit?—Te
etiam atque etiam rogo ne me deseras.—Titi Ampli sermonem te non cela-
bo.—Vereor ne paret ista parentes celare.—Caium,
ne quid parentes celaret, monuerat.—Hæc a te non solum peto, verum etiam
postulo.—Quis te mores istos docuit?—Te mores istos dedocebo.—Multa
me de suis Galli certiores fecerunt.—Vereor ut vos totius mundi cives
(esse,) doceatis.—Ut virtutis legibus pareamus, efficiet relligio.—Cives
civibus parcere æquum esse censebat.—Nemo fere est, quin arbitretur te
mihi parcere debere.

EXERCISE 40, p. 96.

Trecenti, nisi me fallit, supersumus.—Minime me fugit quot periculis
obnoxii simus.—Tu, quæ tua est temperantia, animum regere didicisti.—
Non cujusvis est sanare mentem.—Caium rogabo num animo mederi possit.
—Omnes te pacem non petimus solum, verum etiam postulamus.—Tuum
est civibus succurrere prope jam desperatis.—Sapientem decet rebus ad-
versis non perturbari.—Puerum decet audire multa, pauca loqui.—Orato-
rem non dedecet simulare se irasci.—Non me fugit, quanto sit odio bonis
impietas.

incumbat rei publicae
"Ne humanitatem equas" Cic.
equat, providete
"Jossam castris circumdedit."

Caesari ad Iudae.
haec non
tanto,

dent se servos habere multos.

urbe or urbem
eandem
lota

inierit
civem velit.

ea.

rebus docuerunt.
expositis.

Non
moderari
menti
a te

Sulti est lua

Gaudio quod feb. carae febre
multarum rerum, paucarum rerum
at aere
(orbatus esset)? vitis 2

te uno
medicina

fecerunt

ut minatus est.
paucis rebus
Mens?

animi morbos sanare

seu digne,
triumphum {meritus.
merit.

ex torris esset.
triumpho, misse dignum

an
for ut convalescat
licet u/
nihil facile persuaderi.

EXERCISE 41, p. 98.

Ille victoria Pœnis multo sanguine (*or cruore*) stetit.—Negari non potest, quin illa victoria nobis multo sanguine (*or cruore*) steterit.—Mercatores non tantidem vendunt, quanti emerint.—Dicit se meam gloriam non flocci facere.—Eum, quanti hæc emerit, rogabo.—Mea tantidem vendo, quanti Caius (sua).—Tritici modius duobus sestertiis stetit.—Quanti triticum venit?—Epicurus dolorem nihili facit.—Nemo fere est, quin sua parvi pendat.—Te nōp hujus facio.—Vita mea denis in diem assibus æstimatur.—Stultitia est nostra parvi pendere.—Dicit me hæc nimio emisisse.—Mercatores nunquam minoris vendunt, quàm emerint.—Rogabo quanti fruges ve-neant.

EXERCISE 42, p. 101.

Alterum laude ne prives.—Gaudeo te plane febri carere.—Ut valeat corpus, multis rebus eget.—Natura ipsa, quàm paucis rebus egeamus, quotidie admonet.—Pollicitus est se me ære alieno liberaturum.—Nonne te magno ære alieno liberavi?—Multi ratione utuntur perverse.—Lacte, caseo, carne vescuntur.—Per te stetit, quominus liberis orbarer.—Minimum abfuit, quin Caius liberis orbareretur.—Non cujusvis est dolorem nihili facere.—De vitiis gloriari turpe est.—Nonne idem mihi, quod Cyro gloriari, licet?—Caium, ut omnibus vitæ officiis fungatur, hortabor.—In te uno nititur salus reipublicæ.—Num homines soli carne vescuntur?—Ut medicinæ egeamus, morbi gravitas facit.

EXERCISE 43, p. 102.

Num isti, qui hæc fecerint, digni sunt laude?—Hunc hominem non solum reprehensione verum etiam penâ dignum esse censeo.—Hæc nobis indigna sunt.—Non possum, quin ista nobis indigna esse censeam.—Mihi penam gravem minitatus est.—Hæc locutus sum tuâ misericordiâ fretus.—Non est dubium, quin is te penâ gravi afficiat.—Natura parvo contenta est.—Ag-silaus altero pede claudus fuit.—Cæcus an altero pede claudus esse mavis?—Animus motu sempiterno præditus est.—Dubitari non potest, quin animus motu sempiterno præditus sit.—Negari non potest, quin patriam autro vendiderit.—Non re sed nomine orator est.—Puer est ætate.—Dignus est qui ab omnibus laudetur.—Non cujusvis est morbis animi mederi.—Negari non potest, quin patriâ extorris sit.—Sunt, qui negent ista nobis esse indigna.

EXERCISE 44, p. 104.

Macte virtute esto, Tite Manli, ac in patrem pietate et patriam.—Salve, primus omnium (in) togâ triumpho dignus.—Audi tu, populus Romanus.—Macti cives este in patriam pietate.—Macte puer esto tuâ diligentia.—Tu, quæ tua est diligentia, jam rem conficies.—Ejus tanta est diligentia, quantum ingenium.—Negari non potest, quin ejus diligentia tanta sit, quantum ingenium.—Non est dubium, quin multa sit mentitus de suâ ætate, quo junior esse videretur.—Negari non potest, quin multa sit mentitus, quo minus e civitate pelleretur.—Te rogo etiam atque etiam ut mihi subvenias.—Erant, qui me triumphum esse meritum negarent.

EXERCISE 45, p. 106.

Rogabo utrum a servo (neque) vapulaverit.—Quid de meâ Tullioli fiet?—Eum esse convalescentem spero.—Sperabam fore ut convalesceret.—Non dubito, quin futurum sit ut ab omnibus lauderis.—Vulnera, quæ consanuerant, recrudescunt.—Metuo ne vulnera recrudescant.—His Vestæ sacerdotibus viro nubere non conceditur.—Tuæ virtuti invidetur.—Mendacibus non creditur.—Invitis de re quolibet haud facile persuasum est.—Non est dubium, quin futurum sit, ut tuæ gloriæ invideatur.—Mea omnia ab hoste ve-

nierunt.—Negari non potest, quin tuæ virtuti invidentur.—Rogabo utri eorum a Cæsare faveatur.—Illi ætati non solum non invidetur, verum etiam favetur.—Vereor ut hæc vulnera consanescant.—Quid de me fiet?—Sunt qui credant eum a servo vapulasse.—Sunt a quibus tuæ gloriæ invidetur: or Sunt qui tuæ gloriæ invideant.

EXERCISE 46, p. 109.

Cato primus sententiam rogatus est.—Tu pro facilitate nihil dixisti.—Marcus, cruore faciem oblitus, ex urbe excessit.—Leges silere non debent.—Vereor ne his de rebus leges sileant.—Hannibal tacitâ curâ incensus animum silebat.—Puerum, ne tædam accenderet, monui.—A quo rogus est succensus?—Queram a quo fuerit rogus succensus.—Caius, fulmine ictus, decessit.—Prædico fore, ut virgæ cædarias.—Caius dextrum femur ictus est sagittâ.—Fœdus inter Romam Laviniumque urbes ictum est.—Negari non potest, quin a puero lucerna fuerit accensa.—Satis a nobis ambulatum est.—A nobis ventum est ad oppidum.—Fieri non potest, quin ille animi discrucietur.—Fertur Caius lapide ictus esse.—Utrum a te an a Balbo rogus fuit succensus?

EXERCISE 47, p. 113.

Ad tuas epistolas venio, quas acceperam tempore uno sexcentas.—Hirundines mensibus hibernis abeunt.—Nonne hirundines mensibus hibernis abeunt?—Mithridates die uno multos cives Romanos trucidavit.—Mithridates, qui die uno tot cives Romanos trucidaverat, ab illo tempore plus viginti annos et duos dudum regnavit.—Totas noctes somniamus.—Caius intra decimum diem dictaturâ se abdicavit.—Anno ante me consulem mortuus est Scipio.—Annis octoginta et tribus ipsis ante Ciceronem consulem Cato e vitâ excessit.—Solis defectiones in multos annos prædicuntur.—Edixit ne quis minor novem et viginti annorum exercitui præseset.—Quâ nocte Alexander natus est, eadem Dianæ templum Ephesi deflagravit.—Constat Caium primum stipendium octodecim annorum meruisse.—Annos tres et triginta natus e vitâ excessit.—Archelaus rex annos undequingenta Cappadociam tenuerat.—Annos triginta natus jam bella gesserat multa.—Licetne alicui duobus et viginti annis minori magistratum gerere?—Abhinc tribus annis mortuus est.—Est boni civis pro patriâ vulnera accipere.

EXERCISE 48, p. 115.

Post tertium annum, quam cœpta oppugnari, urbs est capta.—Hamilcar post novem annos, quam venerat in Hispaniam, occisus est.—Post septingentesimum annum, quam conderetur, Carthago est deleta.—Postero anno, quam e civitate pelleretur, obiit.—Cur vesper exiit?—Rogabo quamobrem vesper sit profectus.—Caius tempore ad cœnam venit.—Noctu an die hoc factum dicitur?—Paucis his diebus decessit.—Postridie, quam me convenerat, decessit.—Postero anno, quâ captum Saguntum, interfectus est.—Nonne pugna Cannensi est interfectus?—Ludis Latinis profectus est.—Post quinque menses, quâ cœptum obsideri, captum est oppidum.—Servum Caius veneno dicitur interfecisse.—Servum veneno an fame interfecit?—Nonne inimicum interfecit suspensio?—Vereor ne servum Balbus interfecerit veneno.

EXERCISE 49, p. 117.

Multos annos Veis vixit.—Puer Carthagine obiit.—Pater et mater Thebis decesserunt.—Cur vespere Romam profectus est?—Carthagine annos vixi multos.—Nonne potuit Romæ vivere?—Haud scio an sati fuerit populo Romano Siciliâ et Africâ contento esse.—Murum pedes ducentos altum ædificant.—Oppidum abest a Carthagine quinque millia passuum.—A Cæsare quatuor millia passuum consedit.—A Cæsare quâm Labieno pro-

- vendita sunt

Qua es Qua tua est taciturnitas
 urbe Facere
 haec faciant
 facietas
 s. / dexterrum

accepi

trucidavit
vigesimum tertium annum regnat
dictaturam

annis Certum est, ut
Ephesiāe pere Cappadocia positus erat
 An licet
 Genitive
 accusative.

Primo annis, tertio anno, post ~~two~~ annos - Exhymate

s. / in tempore
i. / factum esse abhine.
 in pugna
 necabitur

illi licuit melius
 vid. next page.

quam habemus abesse habemus
non
mihi licet

nascitur

rei
utilis
debet - Antefoni gerendi

Consulendum
civitatis

Solvendo non sit
succurrundo or subveniendo
agrum R. Conservandum
a/
literis student

Postridie
redit, perhaps
a/
ei licuit
et - et multas reperi > sit profectus est
sit profecturus or i
esse tere
a Caesare, meas

Malis obstentibus
patria parene oportet
pulis seu extris
filiis & pulis
credimus revertit
seu adoriantur revertit fere
" aggrediuntur.

pius abest Caius.—An a me quàm ~~Cæsar~~ propius abes?—Certior sum factus Cæsarem bidui a nobis distare.—Non est dubium, quin philosophiæ vitoratoribus satis responsum sit.—Nonne dignus est, qui ab ære alieno liberetur?—Ab hac regulâ ne transversum quidem, ut aiunt, digitum discedere possum.

EXERCISE 50, p. 119.

Ad intelligendum et agendum homo natus est.—Caius belli peritus est gerendi.—Docendo discimus.—Virtus vel in hoste laudanda est.—Mihî spem negotiî conficiendi eripuit.—Omnes multa videndi et audiendi sumus cupidî.—Aqua est ad bibendum utile.—Demosthenes Platonem audiendi fuit studiosus.—Pericles rem publicam regendi fuit peritissimus.—Oppidi incendiî consilium ineunt.—Nonne gloria divitiis est anteponenda?—Hoc nobis faciendum est.—Isti non sunt audiendi, qui præcipiunt ut nos inimicis irasci debeamus.—Omnibus moriendum est.—Quid deceat, oratori prospiciendum est.—Cavendum est ne cui noceamus.—Ne in Caium quidem crudeliter agendum est.

EXERCISE 51, p. 121.

Censet hæc evertendæ reipublicæ esse.—Utrum conservandæ reipublicæ hæc sunt an evertendæ?—Dubium non est, quin respublica sit solvendo impar.—Est Christiani tempus impendere miseris sublevandis.—Iis consulamus, quibuscum sit vivendum.—E Caio queram num Balbus sit consulendus.—Balbo (a) nobis consulendum est.—Per te stetit quominus Caio consuleretur.—Id egi, ut agri Romani servarentur.—Nequeo tibi gratiam referre.—Dubium non est, quin tibi sit gratias acturus.—Queram e Caio cuiusnam sit causam acturus.—Omne animal id agit, ut se servet.—Enitendum est ut vincamus.—Nonne iis gratia referenda est, a quibus ipsi beneficia acceperimus.—Caio persuasi ut in literis incumberet.—In castra venerant sui purgandi causâ.—Caium convenerant sui purgandi causâ.—Erant qui Caio consulerent.

EXERCISE 52, p. 123.

Titus Manlius juventutem egit ruri.—Quum Tullius rure redierit, eum ad te mittam.—Quintus ruri vitam agere constituit.—Postero die, (quàm) ruse redierat, proditiõis accusatus est.—Idem militiæ est qui semper fuit domi.—Pomponius respondit cœnat foris.—Nonne ruri vitam agere potuit?—Fidem illi tam domi quàm militiæ præstiterunt.—Rus proficiscebatur.—Non dubium est, quin vespere rus profectus sit.—Non dubium est, quin ista foras projiciat.—Diodorus domi meæ annos vixit plenius.—Balbus domum meam venit.—Nonne tuæ domi sine periculo quàm cum periculo alienæ manere mavis?—Non est dubium, quin fuerit tam domi quàm militiæ vir spectatissimæ virtutis.—Negari non potest, quin domum reverti constituerit.—Non dubium est quin gratiam apud Cæsarem invenit.—Balbus cum Caio jam in gratiam rediit.—Miseris est subveniendum.—Non dubium est, quin a Christiano miseris sit subveniendum.—Non est dubium, quin ista humi projecerit invitus.—Romana juventus erat bello virtutis spectatæ.

EXERCISE 53, p. 126.

Morbis venientibus occurramus.—Num resistentibus etiam parcendum est?—Parcendum est vel resistentibus.—Non desperandum est, paucis a me stantibus.—Gloriam acceptam a patre Timotheus virtutibus auxit multis.—Caius ex patriâ pulsus Athenis multos annos vixit.—Pater, post filium expulsum, multos annos vixit Carthagine.—Mendaci ne vera quidem dicenti creditur.—Pater, filio timens, reversus est.—Caius, accusatus proditiõis, est captis absolutus.—Cur reversus es tam prope a domo?—Galli Romanos a tergo invadunt.—Ariovistus a millibus passuum duobus consedit.—Massiliam cepit jam biennium obsessam.—Pedus ictum est, urbe jam bien-

nium expugnata. — Nonne hæc a nobis stant? — Scipio confestim a prælio ad mare redit. — Prope a puero in literas incumbit.

EXERCISE 54, p. 128.

Muros a Lysandro dirutos Conon reficiendos curat. — Epaminondam pecunia corrumpendum suscepit. — Quanti Balbum corrumpendum suscipies? — Pontem faciendum conduxerat. — Cyrum Harpago tradidit necandum. — Carvilius Consul ædem Fortunæ conduxerat faciendam. — ~~Et Caio quædam pontem conduxerat faciendam.~~ — Pueris sententias ediscendas tradimus. — Romam profectus est ad filium suum ære alieno liberandum. — ~~Exstimare non possum, quin tu auro corruptus sis.~~ — Quæ a Caio acceperat, beneficiarium ~~invenit~~, in eum ipsum consuluit crudeliter. — Negat opus esse prope-rato. — Sunt qui domum redierint.

EXERCISE 55, p. 130.

Naturâ repugnante, niteris incassum. — Tarquinio Superbo regnante, Pythagoras in Italiam venit. — Syracusis occiso Dione, Dionysius urbe potitus est. — Græcis expugnata Troja, in Italiam Æneas venit. — Rogo succenso, servus domini ad pedes se projecit. — Veios exercitu non expectato, reversi sunt. — Inhiberi vix poterant, quin te inauditum capitis damnarent. — Auctore Caio, Balbus se furere simulabat. — Vereor ut Balbi consilium perspectum habeam. — Filius post patrem e civitate pulsum decessit. — Simulat se opus perfecisse. — Quod me confecturum promiseram, opus absolutum habeo. — Post Massiliam expugnata fœdus ictum est. — An homo fuit ad vinum bibendum natus? — E gravi morbo aquâ potandâ convalescit. — Caium audiavi clamantem jam de exercitu actum esse. — Num virtus difficilis inventu? — Facies quod factu optimum esse videatur. — Cur te perditum is? — Delphos consultum, quid faciendum, miserunt.

EXERCISE 56, p. 133.

Mei pars est mens. — Tui pars melior est immortalis. — Nemo nostrum dubitet, quin virtutis legibus parere expediat. — Cuinam vestram creditur? — Meâ ipsius culpâ acciderunt (mihi) mala multa. — Nonne multa mala eveniunt nostrâ ipsorum culpa? — Sibi ipsis omnes favent. — ~~Hæc vultis persequi, nemo enim nocet ipsorum culpa.~~ — Negari non potest, quin nostrum ipsorum pars sit mens. — Caium, ut meam causam tueatur, orabo. — Nonne sibi imperare debuit? — Non est cujusvis sibi imperare. — Sibi hostis est. — Justitia quâ ipsius causâ est colenda. — Artabazum, ut suam ipsorum causam tueretur, oraverunt. — Rex a suis appellabatur. — Huic contigit ut in libertatem patriam vindicaret. — Vereor ut in libertatem patriam vindicare possit. — Rogant ut sibi liceat omnia secum portare. — Sunt qui sibi ipsis favent.

EXERCISE 57, p. 135.

Et patrem et matrem interfecit, illum veneno, hanc fame. — Quid impedit quominus a se ipso initium faciat? — Ea sola est sapientia vera sibi impare. — Quæ vera sit sapientia, soli callent sapientes. — Caiumne? — Quæ vera sit sapientia, rogabo. — Quanti æstimanda est tua ista civitas, ex quâ boni sapientesque expulsi sunt? — Hæc vera, necne, sit felicitas dubito. — Caium conveni; negat se hominem istum vidisse. — Ne mihi meam libertatem adimas. — Plato ille omnem mihi mortis timorem exemit. — Apollo, ut nosmet ipsos noscamus, admonet. — Non cujusvis est se ipsum ~~accusare~~. — Quæ adimi possunt bona, non bona sunt vera. — Mihi curam omnem ~~ademit~~ filius liberatus. — A bono quidem viro sed harum rerum imperito sum laudatus. — Post mortem vitâ Christiani beatâ eaque æternâ fruuntur. — Semper in literas nec eas vulgares incubuit.

hic liberatus

et non sibi videri ut hæc mala nostrâ ipsorum
culpâ acciderint.

"Hæc vultis persequi, ut statim dixerit."
Cicero

opugnata, obsessa, faciunt
Pere viui/ literis studuit.
Moenia

locaverat
liberatus. "Facere non possum, quin
^{beneficia} oblitus existemem te auro corruptione
esse"

obstante frustra
A/ urbem is allowable, also urbis
^ Romano/ domine
^ poterant,
patrie fulso Quod
absolutum habere Quod - punctum in.

videbitur

Tua

Fieri potest, ut haec mala nostrâ ipsorum
culpa nobis acciderint.
inimicus
Iustitiam propter eum colere nos oportet.

quin
moderari sciunt novisti?

nōsse
ex/ illo
u/ ^ literis studuit

aliis

alias justet is allowable. vid Lewis, etc.

ibidem

illud ipsum Istuc or isto Num
vivente

seipsum propter se
nobiscum ante et

tempestatibus { moderari
imperare

quoniam ^{Nemo} ^{fer}
Nemo ^{propter} ^{Nisi} ^{quis} ^{est}

S. Furipotuit ut hoc crivis accideret.

7 quovis Gallo licet franger, peccet
hominibus

8. *quomvis Romanum (quam quomvis Gallicum)*
quomvis Gallicum

10. Servant, hoc non intelligat

obstat

falluntur aliquando ^{Nemo}
incessit seu incessit ^{plurique}

incessant saw incessant

respon usquam proficisceris

rogando meos amicos
alii student alii (rebus).

ut se defendat

num aliquando, sequando, videto,
videtur sim
videtur

occultissima sunt vitales difficillime

occultus

may be singular

ciertas ^{justissimo or aequissimo} ^{Ratio} ~~malo~~ ^{quam bellum aequidantem.}

mihi videatur faciendum esse,

debit minima

or quàm , or quàm potui or quam diligentissimè
quanta maxima esse potest distantia

quanta maxima esse possit distantia.

EXERCISE 58, p. 136.

Quos amamus, eos etiam felices esse volumus.—Qui imperat aliis, sibi idem imperare discat.—An istic mendacibus creditur?—Qui istinc veniunt, te superbum esse dicunt.—Christianum esse superbum dedecet.—Iste jam profectus eram.—Mihi, te vive, ne istud quidem nunquam accidisset.—Christianiano esse superbo non licet.—Ne praelium committas.—Vereor ut Romani cum Gallis praelium committere velint.—Negari non potest, quin iustitia qua ipsius causa sit colenda.—Restat, ut cum Gallis praelium committam.—Sequitur ut nosmet ipsos ~~nosmet~~ nosmet sit difficile.—Scio te istic sapientem esse et videri.—Tantum est bellum, quantum Roma nunquam antea viderat, susceptum.

EXERCISE 59, p. 139.

1 An quisquam potest tempestates moderari?—Vide ne cui irascaris temere.
 2 —Vide ne quid temere facias.—An quisquam vestrum potest tempestates moderari?—Vix quis unus sibi imperare potest.—Suos quisque amicos tueri
 3 debet.—An quisquam dubitet, quin pro patria sanguinem effundat?—Hoc
 4 cuilibet accidere poterat.—An quidquam me deterrebit, quominus periculum
 5 quodlibet pro patria et parentibus adeam?—Nonne quidvis Balbo satis est?
 6 —Gallorum ullo est fortior.—Si quis amici causam fidem fregerit, peccaverit.—Credisne Romanorum quemlibet esse Græcorum quolibet fortio- *etiam*
 7 rem?—Hic dicere quidvis poteris.—Quæcunque sint in omni orbe, hominum
 8 sunt.—Alii gloriæ, alii pecuniæ servi sunt.—Quid fit ut id nesciatis?—Quid
 9 nonne omnes id sciunt?—Sunt qui cuilibet credant: or Sunt quibus quidli-
 10 bet credatur.

EXERCISE 60, p. 142.

Quid impedit, quominus decimum quemque ex civitate pellamus?—Aliquantum temporis ludendo amisimus.—Negant se unquam esse morituros.—Omnes aliquando moriemur.—Optimus quisque ~~animo~~ animo æquissimo moritur.—Interim Octavius quidam me domi mea convenit.—Ne unus quidam vestrum me iterea convenit.—Nemo est, quin interitum fallatur.—Plurimi nonnunquam, omnes aliquando decipimur.—Uter sapientior est, Caius an Balbus?—Equis mendacibus credit?—Interim major quidam metus milites invasit.—Audio maiorem quandam urbi timorem inesse.—Si domum unquam redieris, hæc intelliges.—An unquam ab aliquo hoc audivisti?—Si quo sis profecturus, redi vespere.—Num alio profecturus es?—Nusquam.—Aliquantum temporis amicos inter rogandum perditum est.—Alii in aliud incumbunt, in aliud est.—Non earum virium est virtus, ut se tueri possent.—Numquid patrias habes duas?—Fac me sciam quando te videro.—Erant qui patrias haberent duas.

EXERCISE 61, p. 145.

Ille rumor erat crebrior quam certior.—Ut quisque est vir optimus, ita animo morietur æquissimo.—Pericula quæque maxime occulta vitantur difficillime.—Quo magis occulta sunt pericula, eo difficilius vitantur.—Quo quis iracundior est, eo difficilius sibi imperat.—Magis est iratus, quam ut sibi imperet.—Bello justissimo pacem vel iniquissimam antepono.—Saguntum erat res publica longe opulentissima.—Dicam quam potero brevissime, quid fieri, ut mihi quidem videtur, debeat.—Percipitur vel minimè.—Quam Liberam colunt, eandem Proserpinam appellant.—Iter quod potui longissimum confeci.—Negotium cura quâ potui maximâ confeci.—In rebus gravioribus opus est consulto.—Senectus est loquacior.—Aliquanto plus auri quam argentum perdidimus.—Constat solem esse quam terram multis partibus maiorem.—Inter eos morum est quàm maxima distantia. *tu*

EXERCISE 62, p. 149.

Jamdudum tibi tuam curam eximere cupio.—Jam diu Caium convenire optabam.—Mililibus ad unum cæsis, ipse Romam rediit.—Massiliâ expugnata domum rediit.—Aveo, Massiliâ captâ, de Gallis triumphare.—Bis terque virgis caeditur.—Bis terve ad summum virgis cæsus est.—Non est dubium, quin Caius ad Balbum nihil sit.—Ad negotium istud conficiendum tibi deest tempus.—Mihi ignoscas velim.—Caius ad summam senectutem addiscebatur aliquid quotidie.—Ad extremum omnes tacuerunt.—Caio gratias agere gestio.—Negari non potest, quin more sit laborum requies.—Nonne pueris sententias ediscendas tradimus?—Pueris sententias quàm longissimas tradit at verbum ediscendas.—Nihil aliud quàm clamant de Cæsaris exercitu actum esse.—Tanta ejus industria fuit, ut addisceret aliquid quotidie.

EXERCISE 63, p. 151. —

Quis neget, convivium parari?—Nemo est, quin cupiat convivium paratum iri.—Putares convivium parari.—Quid facerem? convivium diu parabatur.—Hic convivium parari dicit, ille negat.—Pueros fidibus docuit.—Ne convivium pares.—Longum est omnia, quæ nostrâ ipsorum culpâ acciderint, mala narrare.—Pace tua, frater, dixerim, (tua) ista opinio obest sæpissime.—Num et illis ignoscendum est?—Negari non potest, quin delicti veniam bis terque petierint.—Fortuna hoc viderit, quum nobis non licu-erit ratione uti et consilio.—Memini eos Caium de moribus reum fecisse.—Edixerunt, ne quis capitis damnaretur inauditus.—Justitia est adversus deos pietas.—Nonne satius fuit ista tuum patrem minime celare.—Nihil aliud quàm pauperibus illudunt.—Sunt qui percipiant vel minutissima.

EXERCISE 64, p. 155.

Si beata vita potest amitti, esse nequit beata.—Qui amicum non defendit, si possit, peccat.—Si fato fiunt omnia, nihil nos, quo cautiore simus, adnoscere potest.—Si Peleus id audiret, manus tolleretur.—Si hoc audiret Peleus, manus ~~tolleretur~~.—Si quis hoc faceret, magnam a rege gratiam iniret.—Facere id me Cæsar quidem potuisset, pedum tu.—Admonendus est puer, quo se cautiorem præbeat.—Sapientissimus quisque intelligit singulorum universorumque idem interesse.—Vix crediderim eum singulis nedum universis esse parem.—Si par sis iis universis, singulos facile viceris.—Si Fabius, verbi causa, natus fuerit, Caniculâ oriente, mari non moriturus est.—Iis impar est singulis, ne dicam universis.—Iis par est singulis, non dico universis.—Nemo pictor hoc dixerit.—Scito ~~me nihil hoc terrore~~.—Erant qui nihil ea timerent.

EXERCISE 65, p. 159.

Si me roges, quæ sit deorum natura, nihil fortasse respondeam.—Si res ita se ~~habent, quæ de deorum~~.—Si nihil in nostrâ sit potestate, abeamus.—Si mansissent, ipse sui potestatem fecisset.—Eloquentiæ studendum est, quam eâ nonnulli perverse utuntur.—Nihil in nostrâ foret potestate, si res ita se haberet.—Stoici quenquam esse divinum, nisi sapientem, negant.—Quis neget insidias, ut quæque sunt maxime occulte, ita vitari difficillima.—Meum ipse inimicum plus diligo quam tuo tu amico invides.—Caius magis fortis est quam prudens.—Haud scio an quidquam amicitia melius hominibus fuerit a diis immortalibus concessum.—Licet hæc ita se habeant, tamen id dicere nefas fuerit.—Haud scio an hæc in nostrâ sint potestate.—Si verum hoc fuerit, gaudebo; sin aliter, æquo animo feram.—Hoc ita iustum est, si est voluntarium.

EXERCISE 66, p. 162.

Negabat vitam, si beata posset amitti, beatam ~~facere~~ posse.—Diu mihi

illam, hanc, istam,

inf. is poet. & post Aug. in prose.

to ignore

subj. is not Lat. latroibz, motum esse regium
domus

addidicerit allow. vid. Arn. 418.

"quin convivium paratur" allowable
paratur esse paratur 2. 262 13

acciderent Bonā tua vinita

acc Num etiam iis remia danda est?

accat will do
acc. is ante & post class.

in
"ocularis a patre" will do.

non potest

cautiores esse. potest

Si id P. audiat, manus tollat. see Ar. §445. post

audiat, tolleret.

¶endum ut tu. (possis)

utilitatem cum candore (?) See reference.

breves Exempli gratia

sit, est, minuitur.
me hec nihil timere.

Habeat, quadeam acc. to 445

praeter
(quis) (negat) (occultissimas) (quasque) (insidias) (diffi-
cilius) (fortior) (est) (quam) (callidius) (vitare)
(¶) (hac) (inter) (se) (contraria) (sunt) (is) (tamen)
(¶) (utendum) (est). (¶) (quis) (negat) (hac) (monstra) (valere)
(et) (si) (haberent) (dicere) (varent).
esse minus { mihi fore-
dum est.

1111

His negot quin alii alio (modo) serantur? }
 will barely do audivisset
 Respondit fieri non posse, ut amicitia sibi esset
 cum iis, si de nulli

Quid hoc rei ^{sit} esse? Vid Zumpt de Or. Att.
 whose authority would sanction perhaps both
 acc. with inf. in both clauses or subj. as in
 vid. questions
 6. venit - claudens
 7. exsurrexerunt
 8. quidquid - (princeps suae familiae
 per r. means a family in a post
 cum then - familiae c. = household etc.)

qui tantis ^{serant} essent } denoting gen. truth { ^{sit}
 see above. ^{sit.}
 Quem (acc. to Adv.)

Num illam ^{illos} istos nunquam ^{aspexerunt} esse ^{compellet} videram, quin ^{compellarent} de
 nobis ^{decedere} decedenda. ^{decederem} Ne Ne nos
^{rei capitalis} ^{de arbitrio} ^{decederem}
 Servo. ^{Christiani esse se}
 agatur ^{epistolam} ^{trium} ^{Corona or a} ^{11.}
^{statuit} (stiff). ^{injunctum} in
 eos, ^{istos}, ^{illos} ^{successores}

*esse posse
conturbatus*

LATIN PROSE COMPOSITION.

17

visus est, nescio quid, conturbari.—Quis neget alios alio ferri!—Poleum, si hæc ~~audiret~~, respondit manus sublaturum fuisse.—Respondit nullam sibi erga illos amicitiam fore, si in Galliâ manerent.—Si quis hoc fecisset, eum magnam a rege gratiam initurum fuisse, certum est.—Si quis hoc faciat, eum magnam a rege gratiam initurum esse, certum est.—Si quis hoc fecerit, bene de re publicâ fuerit meritus.—Vereor ne nemini esse medio liceat: or Vereor ut cui medio esse liceat.—Vereor ut ille te sermonem Titi Ampli celaverit.—Quod factu optimum sit, tu videris.—Beneficiorum, quæ in me contulisti plurima, ut memor sim enitar.—Negant eandem, quam honestatis, esse regulam utilitatis.—Triplici acie instructâ, cum Mardonio confixit.—Acie instructâ, cum Gallis Genevæ confixit.—Erant, qui manus tollerent.

*} 2
faciet*

EXERCISE 67, p. 164.

1 Nonne omnibus moriendum est?—Clamavit se paratum esse sanguinem
2 pro patriâ profundere: nonne omnibus esse moriendum? nonne mortem
3 honestam turpi vitæ anteponendam?—Pæne omnes Balbum convenerunt,
4 fidem præstaret; negotium, quod recepisset, conficeret.—Quid hoc rei est,
5 inquit, o Tribuni? Num rem publicam eversuri estis(sub)ductu Appl Her-
6 doni?—P. Valerius ad Tribunos accedens, Quid hoc rei esset? clamavit;
7 Vosne rem publicam eversuros sub ductu Appl Herdoni?—Clamavit se Qui-
8 rites ad arma vocare; quicquid generis auctor ausus esset adversus reges,
9 se adversus Tribunos ausurum.—Quid facerem? omnes de exercitu actum
10 esse clamabant.—Non eadem domi quæ militiæ fortuna Romanis fuit.—Plus
11 apud me valet meus Balbus quam quivis alius.—Socrates apud Platonem
12 animum esse mortalem negat.

EXERCISE 68, p. 167.

Catilina certiores fuit, (or, as in Sallust, 'docet,') se Manlium præmi-
sisse ad eam multitudinem, quam ad arma capiendi paraverat, (or 'para-
visset.')

Eos monet ut ab omnibus insulis, quæ sunt (or 'sint') Italiæ inter
ter et Africam, secedant.—Pontem in Istro flumine faciendum conduxerat.
—Respondit consuetudinem, quæ altera est (or 'esset') natura, a nobis stare.
—Per me licet abeant.—Respondit se fluctus timere, quantos non antea vi-
derat, (or 'vidisset.')

Respondit te, quæ tua est (or 'esset') temperantia,
jam valere.—Dixit se primum hoc iter confecisse.—Cur hæc rogentur?
clamant, Eequem adeo potentem esse, ut omnia, quæ cupiverit, perficiat?

EXERCISE 69, p. 168.

Tene hoc perferre posse?—Tene hoc dicere?—Dicebat nos non multa
discere debere, sed multum.—Hocine quemquam perferre posse? clama-
bant.—Num istos nunquam illa adspexerit, quin compellaverit patriæ prodi-
tores? Discat illa, linguæ (inquirent) moderari.—Vereor ut quis eum capitis
reum faciat.—Caium ferunt ambitus esse accusatum; id quidem ut credam,
haud facile inducar.—Negat se, quas literas dedi, accepisse.—Quis neget
quin Christiani sit fidem præstare?—Quis neget quin sapientis sit semper
mortem ob oculos habere.—Per servum se litteras misisse respondit.—
Respondent oppidum, de quo agitur, ducenta millia passuum abesse.—Pe-
riissem, nisi tu mihi subvenisses.

*quod
or quam rem*

EXERCISE 70, p. 171.

Diogenes se proijci inhumatum jussit. Num igitur avibus et feris? in-
quiebat amicus. Minime, respondit; verum prope me bacillum ponitote, quo
istas abigam.—Sunt qui Caium simulare existiment.—Erant qui Caium
simulare existimarent.—Non desunt qui negent eandem esse utilitatis quàm
honestatis regulam.—Reperiuntur, qui negent virtutem esse colendam.—
Incredibile est quantum me vitæ lædeat.—Trajiciendum est mare, quem ap-

pellatis Oceanum.—Sunt qui putent, quod optimum habeamus, perditum iri.—Clamant nos, quod optimum habeamus, esse amissuros.—Nihil est quod festinemus.—Nihil habeo quod te incusem.—Est quod gaudeas te patrem tuum hæc celasse.—Vix reperies, qui hoc credat.—Perum abfuit quin interficeretur.—Utrum alicui eorum, qui auro abundant, qui argento, qui gemmis, esse mavis par an C. Fabricio, cui nihil horum fuit?—Quotusquisque est, qui mortem semper ob oculos habeat?

EXERCISE 71, p. 174.

Ea liberalitate utendum est, quæ amicis prosit, noceat nemini.—Non dubium est, quin Galli sint fortiores quam qui in uno prælio vincantur.—Illi ignes sempiterni, quæ appellamus astra, plures sunt quam qui possint numerari.—Idoneus est qui in tuam amicitiam recipiatur.—Tanti nihil est, quo fidem et libertatem vendamus.—Tantus esse nemo potest, qui amicorum auxilio nunquam egeat.—Quæ beneficia in me contulisti plurima, majora sunt, quam quibus gratiam referre possim.—Non is sum, qui existimem hunc mundum, quæque in eo sint omnia, casu fieri.—Sunt qui credant, hunc pulcherrimum mundum, quæque in eo sint omnia, nescio quo casu fieri.—Quis sum, cui omnes consulant?—Quis neget hanc vitam esse breviorē quam quæ sit hominis vita tota?—Tu solus es in quo reipublicæ salus pendet.—Mortuo Catone, Cicero fuisset solus, in quo reipublicæ salus penderet.—Non is sum qui id negem.

EXERCISE 72, p. 177.

Quæ quum ita sint, nolim ex urbe excedere.—Cæsar, Gallis devictis, Romam rediit.—Quam nulla sit vis humana, scimus.—Quis, hoc viso, tibi non illuserit?—Phocion, quum ditissimus esse posset, semper fuit pauper.—Nonne plurimi sunt anni, quum Caius in tuo ære est?—Estne qui cum Balbo conferri possit?—Quum puerum diligis, præclare facis.—Quum dico alterum, alterum nego.—Si Gallos vicissem, dicit mihi de victoria se gratulaturum fuisse.—Te convaluisse gratulor.—Num quisquam male audit libenter?—Silebo; non quod homini credam, sed quod nihil meâ intersit.—Cur hoc spaderet? clamabant; liceretne digitum transversum a regulâ honestatis discedere?—Interrogabant Romanne an Labienum propius esset Caius?—A nobis respondent esse iis consulendum, quibuscum sit vivendum.

EXERCISE 73, p. 178.

Caium, quasi Consul esset, salutaverunt.—Multi, ne dicam omnes, Caium salutaverunt, quasi Consul esset.—Utinam Consul sis.—Utinam illo prælio interfuissem.—Utinam suspicionem vitare potuissem.—Dummodo a te fides servetur, cætera flocci facio.—Modo fidem ne fallas, cætera non hujus facio.—Utinam litteræ non essent scriptæ.—Sic cum hominibus vive, tanquam te videant Dii immortales.—Cum amicis sic loquere, quasi te omnes homines audiant.—Omnes me conveniunt, quasi vero meum sit succurrere omnibus.—Utinam ipse Varro in meam causam incumbat.—Forsitan quis dixerit ista esse magis minuta, quam quæ nudis oculis cerni possint.—Quotusquisque est, qui in alterius causam incumbat?

EXERCISE 74, p. 180.

Antequam Caium convenero, ex urbe non excedam.—Antequam proficiscer, Balbum conveni.—Antequam proficisceretur, se Cæsarem convenisse respondit.—Jucunde vivi non potest, nisi secundum naturam vivatur.—Secundum naturam nihil erratur.—Præter expectationem, secundum Caium Prætor decrevit.—Nonne occultissima quæque pericula, (clamant,) difficillime vitari?—Quis neget Prætorem secundum te decrevisse?—Quæ quum ita sint, nullus

jaculorum nostrorum videre non poteris.—Caius, e viâ languens, (a) servo interfectus est.—Responderunt se nos esse recepturos.—Nonne se nos minime recepturum esse respondit?—Noli putare ahiūm esse mortalem.—Cura negotium ex meâ sententiâ conficias.—Noli putare quemlibet sibi temperare posse.—Fac mihi quā citissime subvenias.—Quis neget, quin hæc reipublicæ intersint?—Præ dolore loqui non possum.—Noli hæc mihi vitio vertere.—Cave festines.—Noli credere festines necesse esse: quod quidem si credas, de te actum erit.—Luna deficit, quum Solis e regione sit.—Nonne, quid e re natâ fieri debeat, decernam licet?—Est boni civis pro virili parte rempublicam tueri.—Beneficiorum, quæ si in me contuleris, memorem me præstabo.—Cibum in mensâ positum edas licet.—Negat se caseum in mensâ positum esurum.—Quod mihi e re natâ factu optimum esse videatur, faciam.—Erant qui præ dolore loqui non possent.

EXERCISE 79, p. 193.

In sestertio tricies splendide se gessit.—In sestertio vices splendidius se gessit quā Caius, qui sestertium centies ex hæreditate patris acceperat.—Caius, Bruti libertus, sestertia plura quindecim reliquit.—Tercia in sestertio centies adeo sordide vivere!—Caius, Syracusis oriundus, Bruto sestertium bis dono dedit.—Nono Kalendas Decembres Balbus mihi dono dedit sestertia viginti.—Ex hac hæreditate Atticus sestertium centies accepit.

EXERCISE 80, p. 195.

Caius Bruti libertus hæres ejus ex semisse factus est.—Caium quandam Carthagine oriundum hæredem ex septunce fecit; ex quâ hæreditate sestertium circiter sexies, opinor, accipiet.—Bruti libertus, qui Romæ tertio. Nonas Sextiles obiit, sestertium prope centies et quinquagies reliquit; ejus hæres Caius, ut putant, ex semisse factus est.—Dodrantibus usuris, ut ferunt, grandem pecuniam apud Balbum collocavit.

velle ^{nos accipere} ut accipiant }
 cave putes
 ut omnem hominem ^{or aliquem esse} (per)
 auxilium venias ^{celerissime}
 interesse, & republica esse, - ne hoc mihi culpa des.
 festinare
 est.
 pro quod (perhaps) ^{decurrere}
 confectus (perhaps) ^{ad me, mihi}
 tibi edere

a patre
 sestertium unum meum sesterces
 tam ^{si} misit, misit ^{si} is tua sestertia dedit.

Siciliam collocavit.

necessitatis color Dionysio ^{epistolae} iustae excusationi sit. ^{transcriptum}

mandaverit, dederit
Fuerunt qui adventum tuum non mediocriter captarent
Nondum impeditis liberatis } causam (acc. to them)
liberos } transforre

Scipionis consanguineus sis.
Ann Scip. sanguines conjunctus sis.

per sanguinem
defendo te protect, trans. defendo is followed by acc. alone }
nisi acc.; acc. & at aliquis; ab aliquo, very rarely by aliquem } at aliquo } secutio
or absolutely. quide } acc.

Non est dubium, quin ^{late specie} necessitatis excusatio
te facile defendat. ^{suble, liberat etc.} ^{talē} occumbant
discrimen

sua se manu interficiat

concedere)?
frigoris et famis

in me
omnia mihi maledicta contulit

cognoscitis

A KEY, &c.

PART II.

EXERCISE 1, p. 234.

Animi morbum corpore non sentimus.—Caius literarum exemplum ad patrem missurus est.—Non est dubium, quin necessitatis excusatio Dionysium facile defendat.—Negari non potest, quin Carthagine causam ad patronum detulerit.—Negari non potest, quin Romæ in omnium rerum abundantia vixerint.—Adventum tuum non mediocriter captavimus.—Galli Romanos sub sarcinis adoriuntur.—Athenienses Balbum de exsilio reducturi sunt.—Satius fuit de exsilio nunquam rediisse.—Aliud est peccare, aliud culpam tuam in alterum conferre.—Non est dubium, quin Syracusius Philistus Romæ multos annos vixerit.—Negari non potest, quin Scipionem sanguine attingas.

EXERCISE 2, p. 235.

Negari non potest, quin Catonis exemplum secuturus sit Hortensius.—Defendat hoc crimen Hortensius excusatione valetudinis.—Sensit Brutus, se in partem vocari.—Clamat, quemnam fructum ex tantâ injuriâ percepturos esse Carthaginienses!—Pueris bona ad imitandum exempla proponantur.—Sequitur equidem Catonis consilium.—Eorum, qui pro patriâ [mortem] occumbunt, exempla laudantur.—Ciceronis adventum captamus non mediocriter.—Vereor, ut periculum obeat libenter.—Sequi ego hujusmodi exemplum, ne si cupiam quidem, non possum.—Semper me in periculum adducit.—Vereor, ut periculum a me prohibeat Hortensius.—Vereor, ne mortem sibi Horatius consciscat.—Opinionem hominum quotusquisque est, qui omni ex parte satisfecerit!

EXERCISE 3, p. 237.

Num Christiani est dolori turpiter et fortunæ succumbere?—Densis omne cælum nubibus obducitur.—Magnum est algoris esse et inedie patientem.—Magnum se credunt ex hac injuriâ fructum percepturos.—Audacter ille mihi et temere dedit consilium.—Ira ille et ambitione accensus omnibus me maledictis vexavit.—Dubitari non potest, quin facilem habeant ad aures ejus aditum adulatores.—Quod illi consilium magno sunt plausu et clamore prosecuti.—Multa ille et temeraria de Caii fecit consilio.—Non est dubium, quin misericordiâ vivat alienâ.—Magnas huic quæstioni tenebras Caius obduxit.—Consilio usus est audaci et temerario.—Servitutis a me jugum depellite.—Iram hominis et ambitionem videtis.

EXERCISE 4, p. 239.

Decretum est, ut pro tantis in rempublicam meritis rex a senatu appellaretur.—Caius tantâ erat erga omnes comitate, ut nemo tam humilis esset, cui non aditus ad eum pateret.—Enitar, ut magnæ hominum de me opi-

¹ Or; cui aditus ad eum non pateret.

nioni satisfaciam.—Magnæ tuæ de me expectationi vereor ut satisfaciam.—Ego, si tanta mihi rei gerendæ oblata sit occasio, avide arripiam.—Galli, amissis impedimentis, in fugam se omnes conjecerunt.—Lentuli copię, redintegrato proelio, hostes profligant.—An tu is es, qui tam præclaram rei gerendæ occasionem socordia omittas?—Vereor, ut gratiam tibi pro tantis tuis in me beneficiis referre possim.—Erant, qui adventum tuum non mediocriter captarent.

EXERCISE 5, p. 240.

Horum hominum difficilius est insidias vitare, quam arma sustinere.—Omnium fere hominum opiniones ineuntis ætatis paulatim minuuntur.—Summi philosophi despicientiam rerum externarum quis non laudaverit?—Non is sum, qui Christianorum despicientiam rerum humanarum irrideam.—Cimonis quum humanitatem tum benevolentiam sæpissime sum admiratus.—Ejus anni caritatem annonæ summa vilitas consecuta est.—Non dubito, quin futurum sit, ut hujus anni vilitatem annonæ summa caritas consequatur.—Tullię meæ imbecillitas corporis me exanimat.

EXERCISE 6, p. 240.

(me) Amissâ existimatione, quid restat, nisi ut mortem mihi ipse consciscam?—Honores mihi ob servatam rempublicam delatos libenter accipio.—Ad oppidum omnes confugiunt, se defensuri.—Valetudinem tuam jum confirmatam cave negligas.—Equis corpori tantis laboribus confecto potest mederi?—Quis dubitat, quin opiniones tam penitus insitæ; tam vetustæ, difficillime evellantur?—Hominis omnia ad gloriam revocantis non sequendum est exemplum.

EXERCISE 7, p. 241.

Non recusabo, quin Balbum, pessimum histrionem, exsibiletis et expodatis.—Memini Pamphilum, hospitem meum, negare se venfurum.—Audisti Q. Minucium Rufum dicere, domi suæ Antiochum regem deversatum esse Syracusis. (Verr. 432.)—Verres Antiochum, Syriæ regem, ad cœnam vocavit.—Audio Lucilium, virum optimum et meum familiarem, novissimâ valetudine conflictari.—Ægre fero, Rutilium, virum de me optime meritum, in tam tenti vivere pecuniâ.—Vereor ne Satureius, vir egregius et de republicâ optime meritus, in vitæ adducatur periculum.—Tuum est Pamphili, hospitis tui, vitam a victore deprecari.—Rutilius, affinis tuus, meo se beneficio vivere juravit: ejus pater Numantius meam vitam a Cæsare noluit deprecari.

EXERCISE 8, p. 243.

Non video, quomodo sedare possint mala præsentia præteritæ voluptates.—Fateor vulgi judicium a judicio meo dissentire.—Leges supplicio improbos afficiunt, defendunt ac tuentur bonos.—Quam tu opinionem animo meo inseris, eam evellit Rutilius.—Quam tu arripis occasionem, eam Caius omisit.—Res cœlestes quo difficiliorem habent cognitionem, eo magis cupiditatem cognoscendi incendunt.—Aliud est omnibus sententiis absolvi, aliud empto judicio effugere.—An tu credis, voluptate firmari animum, debilitari continentia?—Arma armis propulsanda.—An verum est, poetam poetæ semper invidere?—Condemnari mehercule malo, quam empto judicio absolvi.

EXERCISE 9, p. 244.

Boii, si oravissent pacem, impetrassent.—Caius, si hoc fecerit, in discrimen veniet existimationis.—Dionysius, quum Romæ me vidisset, nihil prætermisit, quin conflaret mihi invidiam.—An deliciæ meæ Rutilius, affinis

¹ *Irridere* governs the acc.

effugerunt.
ignavia

laudent.

nihil aliud

referentis (both Cic.)

negavisse

morifero morbo, morbum agrotare (acc. to Arnold -
bene
adducturus est post. Aug. Plin. Ep.)

facere.

meus

{ praesint - sint allowable Latin. Though Arn. here says Indiv.
sunt
5 referenda revocanda - ad voluptatem

ad with acc.

minitantibus (?)

Malae tuo

inferentur,
augere

+ Clamant stare suo quocunque iudicio debent. corruere
iste

" me aliquemque Scytham inter nos " cum aliquis Scythia

pellentes (Eng. is antiq.)

(in) caritate annona (but means "high price time" rather than "famine")

servaverat.

tuus, *potuit*, his auditis, risu pæne emori?—Lucilius, amicus ~~tuae~~, quum deliciæ tuæ Saufeius apud eum deversaretur, opsonabat ambulando famem.—Metellus, quum Athenis esset, vorabat literas cum homine mirifico, Dionysio.

EXERCISE 10, p. 246.

Dionysius, qui virtutem voluptatis efficientem negat esse, a multis reprehenditur.—Negat Caius omnia ad lucrum esse referenda.—Huc omnia ait esse referenda iis, qui *præsunt* aliis, ut ii, qui in eorum *erunt* imperio, sint quam beatissimi. (C.)—Puerum mendacem credo esse.—Negat omnia esse voluptate ~~metellus~~ *clamant omnes*; mendacissimo homini iurisjurandi fidem esse abrogandam.—Promisit, nullam se tantæ rei moram atque impedimentum esse illaturum.—An tu hæc in contumeliam accepturus es?—Dacent, illam opinionem esse deponendam.

EXERCISE 11, p. 246.

Optimo viro *minacibus* tuis literis noli obstrepere.—*Humanissimis meis* literis nullum unquam verbum rescripsit.—Facere non possum, quin *tuis gratissimis literis* rescribam aliquid. *Præve* istæ opiniones ex animo *tibi* evellendæ sunt.—An Christiani est, in quæstu faciendò omnem suam vitam consumere?—Enitendum est, ut magnam istam existimationem conserves.—Cavendum est, ne tanta tua existimatio in discrimen veniat.—Tantæ huic et tam difficili rei nulla a me mora atque impedimentum *inferetur*.—An Christiani est, hanc meam *invidiam inflammare*?

EXERCISE 12, p. 249.

Longe Academiæ illi ac Lycæo tuum hoc suburbanum Gymnasium antepono.—Ipse se quisque diligit.—Ipse sibi quisque carus est.—Longissimæ quæque literæ gratissimæ sunt.—Sua cuique virtuti laus propria debetur.—An decet oratorem, tertio quoque verbo risu pæne emori?—*Clamant* suo cuique standum esse iudicio.—An tu audeas Platonis illius iudicium recusare?—Explicandum est, quænam fuerit dei illius nostri, Platonis, sententia.—Epicurus *ille tuus* gloriatur, se magistrum habuisse nullum.—Epicurus Pamphilum quemdam, Platonis auditorem, ait a se Sami auditum.—Negari non potest, quin corpuscula quædam levia sint, alia aspera, rotunda alia.—An tu credis, ex corpusculis quibusdam immensum hunc et pulcherrimum mundum esse effectum, nullâ cogente naturâ, sed concursu quodam fortuito?—Hujus nos diligentiam si non magno at aliquo præmio donemus.—An tu me *alicui Scythæ* comparas?—An philosophi est, dubiam aliquam opinionem pugnaciter defendere?

EXERCISE 13, p. 250.

Eodem anno a Campanis Cumæ, quam Græci tum urbem tenebant, capiuntur (L.).—Amanus Syriam a Ciliciâ dividit, qui mons erat hostium plenus sempiternorum.—Spero fore, ut ex morbo, quo nunc gravissimo afflictaris, convalescas.—Sperô fore, ut promissis, quæ multa mihi et pulcherrima fecisti, satisfacias.—Præmium, quo maximo sum et *pulcherrimo* donatus, mirifice me delectat.—Cæsus est virgis Cymæus ille Athenagoras, qui *(in)fame* frumentum exportare erat ausus.

EXERCISE 14, p. 251.

Ista, quæ nos lædit opinio, ex animo tibi evellenda est.—Ille qui per tot annos ad gubernacula reipublicæ sederat Rupilius, clam se subduxerat.—Quorum ergo beneficio omnes vivimus, ii militari honesto funere humentur.—Qui ergo ad omnem paratus est eventum Lucilius, is se fugâ subtracturus est?—Quorum igitur beneficio et ego et tu vivimus, eos a gubernaculis reipublicæ repellis?—Qui rempublicam toties *servaverit* imperator, cives

eum sui sepulcro passi sunt carere.—Frumenti vix in mensem quod satis sit habemus.—Qui ergo frumentum compresserunt, multentur pecuniâ.—Pax petenda est, quam qui precibus exprecant, impetrabunt.

EXERCISE 15, p. 252.

Quid? totum prope cælum nonne humano genere completum est?—Sed hi numeri poetice sint, an ex alio genere quodam, deinceps est videndum.—Vos autem quid mali datis, quum in imbecillitate gratificationem et benevolentiam ponitis? (C.)—Socrates, quum esset ex eo quesitum, Archelaum, Perdices filium, ~~qui tam fortissimè habebat~~, nonne beatum putaret, Haud scio, inquit; nunquam enim cum eo collocutus sum.—Quid? Cato ille Uticensis nonne suâ se manu interfecit?—Quid? Lucilium Ariminensem quo animo erratum suum agnovisse arbitramur?—Libet interponere, nimia fiducia quantæ calamitati soleat esse.

EXERCISE 16, p. 253.

De his rebus velim cum Pomponio, cum Camillo, cum quibus vobis videbitur, consideretis.—De illo, quem penes omnis est potestas, nihil video quod timeam.—Ad hanc enervatam muliebremque sententiam satis docilem se Epicurus præbuit: hunc post Rhodius Philonymus vacare dolore summum bonum dixit.—Adhibent modum quemdam, quem ultra progredi non oporteat.—Nec in constituentibus rempublicam, nec in bella gerentibus, nasci cupiditas dicendi solet.—Credo sepulcrorum modum recte requiri: quos enim ad sumptus progressa jam ista res sit, in C. Figuli sepulcro vides.—Pomponius in Siciliam profecturus est: quâ de re ab Hortensio multa expiscatus sum.

EXERCISE 17, p. 254.

Id ille ut audivit, neminem passus est requiescere.—Præmio, si non magno, at aliquo tamen veni ut te remunerer.—Id ille ut audivit Quintili nomen magnâ cum misericordiâ pronuntiavit.—Caium conveniam, quem etsi promissa servaturum esse credo, jurejurando tamen obstringam.—An ea tu mala, ad punctum temporis quæ fiant, timenda esse ~~dicam~~?—Vide, Caius ille tuus quid fecerit.—Demetrius si admittatur, actum erit de exercitu.—Caius, etsi meo vivit beneficio, ~~tuum~~ invidiam mihi facere conatur.—Itaque, si a me se vitam habere arbitrantur, præmio sum aliquo donandus.—Itaque, si quem fructum ex meâ curâ ceperunt, præmio me aliquo afficiant.

EXERCISE 18, p. 256.

Dicendum est enim, pietas erga Deum quantæ sit hominibus salutis.—Afferenda est enim ratio miri, ut tibi quidem videtur, consilii.—Quis est enim, ad cujus aures ea fama non pervenerit?—Laudo id quidem: nihil est enim, ex quo maiores possis utilitatem percipere.—Bono sis animo: nemo est enim, qui te (de) possessione depellat.—Num vis igitur videre, Pomponius ille quid fecerit?—Videtis, quantâ prudentiâ quamque constanti opus sit animo: ad gubernacula enim reipublicæ accedendum est.—Quis est autem, qui neget, te et sedere in puppi, et reipublicæ unum ex omnibus maxime prospicere?—Labamus mutamusque sententiam clarioribus etiam in rebus: in his est enim aliqua obscuritas.—Laudo id quidem: nulla est enim celeritas, quæ possit cum animi celeritate contendere.

EXERCISE 19, p. 258.

Non fortunas ego meas omnes in aleam dedissem, nisi in verba te mea insurandum adgressissem.—Non ego affectus essem exilio, nisi tu mihi invidiam conflasses.—Non igitur fructum ullum improbitatis ex me feres.—Non igitur magnum tanti mei laboris fructum percepisse videor.—Quid igitur Caius? non ille scelerum suorum fructus ex te tulit?—Non ergo pro-

Frumenta - Frumenti - or orum -
exposcunt or poscunt.

morem tibi intulit or conscivit.

in sepulchris.
quas enim ad impensas.

Credis iste admittitur
michi salutem debet - tamen
ceperint arbitrentur

plus utilitatis.

[quantā prudentia, quamque constans op. est amicis]
"quasi in p." or "ut aiunt." gubernaculum
or sedem in puppi clavumque tenere

in exilium ejelus essem { ad or in iurandam or iure-
jurando

gratiã tuã blãndisot.

pati hanc fortunam clabi de or et dc
tempora - conjungentur.

(directus) (por)
hanc fortunam)

missis ego tuis valde pendebo.—Scio te mihi favere : non ergo jurejurando te obstringam.—Non in tantam Caius incidisset calamitatem, nisi apud te gratus esse desisset.—Nihil fere est, quod non excusationem habeat inscientiæ.

EXERCISE 20, p. 259.

Facere, quam expedire, nodum est facilius.—Reditus mihi, quam ipse ille discessus, acerbior fuit.—Lucilius, quam Demetrius, apparatiore elatus est funere.—Boii, quam Ædui, effusioe fugâ castra petiverunt.—Facere promissum, quam solvere facilius est.—Nonne efficere promissum, quam facere, interdum difficilius est?—Rubendum est, mihi crede ; tu enim hæc mihi de manibus extorsisti.—Nolite, obsecro vos, (committere, ut hæc fortuna elabatur de manibus.—Non hæc in nostrâ, ut opinor, essent manu, nisi vos fortunam ex manibus dimisissetis.—Pavor sapientiam mihi omnem, ut ait Ennius, ex animo expectorat.—Sejunge te, quæso, aliquando ab iis, cum quibus te non tuum judicium, sed temporum vincula coniunxerunt.

II.

LONGER LATIN EXERCISES.

EXERCISE 1, p. 262.

Alexander Babylone mortuus est, qui si diutius vixisset, totum orbem terrarum subegisset.—Alexander Babylone mortuus est, cuius si vitâ longior fuisset, totum is orbem terrarum subegisset.—Alexander Babylone mortuus est, cui si vita longior contigisset, totum is orbem terrarum subegisset.—Alexander Babylone mortuus est, quem si vivum fortuna longius reservasset, totum, &c.—Alexander Babylone mortuus est, a quo nisi Deus vitam immature abstulisset, totum is, &c.—Mors ejus omnes cives suos perdidit, *quos quia* servare voluit, ipse ab iis interemptus est.—Sæpissime legi nihil mali esse in morte, *in quâ* si resideat sensus, immortalitas illa potius quam mors ducenda sit.—Magna est vis conscientiæ, quam qui negligunt, se ipsi indicant.—Philosophia continet et officii et bene vivendi disciplinam : quam qui proficitur, gravissimam mihi sustinere personam videtur.—Eucratides rex Indiam in potestatem redigit ; unde quum se reciperet, a filio in itinere interficitur.

EXERCISE 2, p. 265.

[GEMINATIO.] Literæ, literæ, inquam, solæ me delectant.—[REPETITIO.] Literæ me puerum aluerunt ; literæ me adolescentem ab infamiâ libidinum servarunt : literæ virum in republicâ administrandâ adjuverunt ; literæ senectutis imbecillitatem consolabuntur.—[CONVERSIO.] Literæ honestissimâ voluptate oblectant, rerum novarum inventionem oblectant, immortalitatis spe certissimâ oblectant.—[COMPLEXIO.] Qui literis delectatur, qui vero inveni-endo delectatur, qui doctrinâ propagandâ delectatur, eum vos malum esse civem putatis?—[TRADUCTIO.] Quid vis ? Tunc literis delectaris, qui literarum fundamenta odisti?—[POLYSYNDETON.] Literæ et erudiunt, et ornant, et oblectant, et consolantur.—[Ὁμοιοπρωτον, &c.] Num putas fieri posse, ut, qui literarum studiis teneatur, libidinum vinculis obstringatur?—[Ἀντιθετον.] Qui literis delectari te dicis, voluptatibus implicari te pateris?—[Ἀντιμεταβολη.] Non quia delector, studeo literis : sed, quia studeo, delector.—[GRADATIO.]

Studia mihi literarum doctrinam, doctrina gloriam, gloria invidiam et obtreactionem comparavit.—[APOSIOPESIS.] Quid? Tu mihi hoc objicis, qui nihil unquam in vitâ expetierim nisi virtutem et doctrinam? Tu quid expetieris—sed taceo, ne convicium tibi fecisse videar.—[Apostrophe.] Quid dicam de utilitate literarum? Erudiunt, ornant, oblectant, consolantur.—[CORRECTIO.] Literæ me delectant. Quid dico delectant? Immo consolantur et unicum mihi perfugium præbent inter has vitæ laboriosæ molestias.—[DUBITATIO.] Literæ me sive erudiunt, sive oblectant, sive consolantur: nam quid potissimum dicam nescio.—(Zumpt's Lat. Gram. p. 527, Am. Ed.)

EXERCISE 3, p. 266.

Pausanias in Atticis narrat, Athenienses, quod a Pindaro in quodam æmате [carmine] laudati essent, tanti fecisse ampli illius ac grandiloqui¹ poëtæ testimonium, ut et dona ei plurima ob id miserint, et statuam in civitate suâ statuerint. Non igitur mirum est, si illis temporibus multi ac præstantes poëtæ fuerunt; cum, qui eâ facultate excelebant, et maximis muneribus honestarentur et honoribus amplissimis mactarentur.—Muretus.

EXERCISE 4, p. 267.

Accusatores Socratis, ut ejus orationi fidem detraherent [derogarent]² eamque suspectam iudicibus efficerent, præmonuerant eos, ut caverent sibi: (multum) enim eum posse dicendo, et habere eam vim eamque calliditatem, ut inferiorem causam [dicendo] efficeret superiorem.—Muretus.

EXERCISE 5, p. 267.

Phylomene, seu, ut alii vocant, Peribœa, reiecta et repudiata insinulavit Tennem apud patrem, eodem plane modo, quo Hippolytum Phædra. Credulus parens inclusum in capsam [quandam] filium proiecit in mare. Tulit opem Neptunus innocenti nepoti, delataque est capsula ad insulam Leucophryn: quam quum incolæ aperuissent remque cognosserint, non tantum Tenni regnum detulerunt, sed etiam de nomine ipsius insulam Tenedon nominarunt: quin et mortuum coluerunt pro deo.—Muretus.

EXERCISE 6, p. 268.

Ulysses, ut est in fabulis, quum apud Calypsonem [better Calypso] posset in omnibus deliciis vivere, tamen illam asperam ac lapidosam patriam suam anteposuit etiam immortalitati: non ita facturus, si illam Teucris sententiam approbasset, patriam esse cuique, ubicunque cuique esset bene.—Muretus.

EXERCISE 7, p. 268.

Gravem admodum sententiam Gobryæ Xenophon dedit, quamque quotidiana experientia [rerum usus] veram esse declarat: Difficilius videlicet reperiri, qui secundam, quam qui adversam fortunam bene ferant. Secundis enim rebus insolescunt [insolentes fiunt] plerique homines et efferuntur: adversis omnes ad temperantiam moderationemque revocantur.—Muretus.

EXERCISE 8, p. 269.

Ex omnibus, quotquot hodie supersunt, Græcarum litterarum monumentis, nullum, meâ sententiâ, memorabilius est, quam Theogonia Hesiodi. Quod

¹ Grandiloquus has a depreciating sense in Cic., except Or. 5, 2, where ut ita dicam is added.

² Usitatus scripsisset Muretus abrogarent vel derogarent. Cicero constanter habet detrudere de aliquâ re.—Frotscher.

abrogant
 facient; redderent
 plurimum (given as the phrase, in Am.)
 pejorem — facere proset. — meliorem. {quod with subj.
 {may be used
 {causam or
 {causam
 appellant, dicunt. recusata
 eadem ratione, similiter plane ac Phae. Hippolt. or
 hator capsa, or arcam, arca. vni plane qua

invicem
 prosperitatem (rare, but found in good prose)
 res secundas — adversas. {sustineant. In
 {perferant

- 1 antiquos quæstio exinquisitis, interrogat;
- 2 anima
- 3 quod ^{caste non} ^{idem} ^{non} ^{judicant}
- 4 differre (rather. ^{not} ^{decide}) hæc unâ re ^{discrepare}
- 5 ~~constitutum~~
- 6 Sed ^{gratius corde} ; docet ^{cuius} ^{remanere}
- 7 ^{ita} ^{fortasse}

1. ^{iterum} ^{conceptus} ^{litis} ^{meis}
^{verbis} ^{vel}, ^{non} ^{exemplis} ^{from} ^{Plantin} [&] ^{Tamara}.
2. non.
3. atkins ^{litis} ^{annis}, ^{abrogati}
4. corripuerat (plur. ^{id.} ^{propriet} ^{by} ^{novell} ^{by} ^{ref.} ^{perhaps}). ^{Sic}.
5. non ^{etiam}, ^{sed} ^{etiam}, ^{sanatus} ^{seum}
6. mei ^{remedia},
7. ^{medicam} ^{entorum}
8. paravit. ^{inferre}
2. percepit
- 3.
4. Tales, ^{vicant}, ^{vitant}, ^{patientes} ^{eius}, ^{fugiant}.
6. calamitati, ^{perferendo}, ^{deponunt}

carmen etsi nec magnitudine, nec splendore argumenti, rerumque aut dictionis varietate atque ornatu ad Homeri aliorumque clarorum poetarum scripta comparari potest, tamen aliam eamque propriam commendationem habet, ut eâ causâ etiam anteferendum illis poematis esse videatur.—*Hermann*, ii. 168.

EXERCISE 9, p. 269.

Antiquus ille philosophus, quem secutus est Hesiodus, primum omnium existisse dixit Chaos: quam ille non, ut plerique postea, rudem indigestamque molem materiæ, sed, propriâ nominis significatione, Spatium, quod omni materiâ vacuum est, intelligi voluit. Nam postea demum creatam dicit Materiam. Ei addidit vim copulatricem, quod sine eâ iners jacuisset materia, nec quidquam creatum esset.—*Ib.* 173.

EXERCISE 10, p. 270.

(1) *Apud veteres philosophos* perturbata atque implicata *questio* est, *permaneatne animus corporeis* [corporis] solutus vinculis, an *qui* corporum, *idem sit interitus* animorum. Epicurus interire eos putat, nefas *ratus*, quum tam multa sibi cum *subus* convenirent, se *hoc uno* ab eis interesse. (2) Stoici longam eis vitam, ut cornicibus, sed non *perpetuam* tribuunt. Pythagoras *vero iucundus* est, *qui remanere* illos quidem *docet*, sed ex corporibus in alia corpora migrare, ut idem sit *forte*¹ hodie gallus (gallinaceus) qui tempore belli Trojani fuerat Agamemnon.—*Muretus*.

EXERCISE 11, p. 270.

(1) *Convalui*. Hoc me *gratius aut optatius* tibi *epistolæ* principium reperire *nullum posse*, certo scio. Febris fuit tertiana (duplex) qualem tu a me *tertio abhinc anno* [abhinc tribus annis] Ferrariæ *depulisti*: nisi quod hæc mitior et remissior fuit. (2) *Itaque* octavo me die, postquam *corripuerat*, reliquit [a me discessit]. *Curatus sum* non medicamentis modo, sed et missione sanguinis, de consilio Angeli Justiniani (nostri) *qui medicamenta* non solum ipse præscripsit, sed et magnam partem *eorum* suâ manu *confecit* ac *concinnavit*.—*Muretus*.

EXERCISE 12, p. 271.

(1) Quum vulgo crederetur, viri fortis esse, mortem sibi *consciscere* potius, quam grave aliquod et acerbum malum perpeti: sapienter *animadvertit* Aristoteles, falsam esse illam hominum opinionem: eosque qui ita facerent, non modo fortes, sed ignavos parvique et abjecti animi habendos pronuntiavit. (2) *Docent enim*, se id, quod *fugiant*, *ferre non posse*, neque pares esse ei *casu sustinendo*, propter quem vitam *relinquunt*.² Id autem effeminatam potius animi molliem, quam magnitudinem arguit. *Muretus*.

EXERCISE 13, p. 272.

M. Tullium in Orationibus suis multa e Græcis oratoribus mutuatum esse constat: neque tantum artificii, quo illos in versandis ac regendis auditorum animis usos esse perspiceret, acrem ac diligentem imitatore fuisse, verum etiam integra non parum sæpe [non raro] entymemata illorum in orationes suas transtulisse.—*Muretus*.

¹ See "bodily," in the Extracts from the Antibarbarus, p. 313.

² Immo *fortasse*. Nam *forte* est nostrum *accidentally*, quod vide num h. l. *ratu aptum sit*. Alia res est, si dicas *si (nisi, num, ne), forte*.—Fr.

³ "I was treated," which is the original meaning of "to be cured."

⁴ Virg. Geo. III. 547. Cic. has *e vitâ cedere*, or *discedere*: *de vitâ decedere*

EXERCISE 14, p. 272.

(1) O tristem nobis et acerbum nuntium de Rege Navarræ! Quem nos hic etsi acceperamus ex aliis, sustentabamur tamen aliquâ spe, donec allatæ sunt literæ tuæ. Quas ego utrasque heri vespere acceptas communicavi cum omnibus nostris: neque eorum quisquam fuit, qui non ita certo statueret, quum tu ita scriberes, fieri aliter non posse, quin plane deplorata esset optimi et religiosissimi Principis salus. (2) Cujus interitu quantam plagam Gallia, quantam caussa religionis acceperit, vereor, ne paucis diebus magno nostro malo sentiamus. En quos fructus civilia bella pariant! Hoc unum miseræ Galliæ restabat mali, ut veteres illas Thebanas calamitates in suo sanguine renovatas videret.—*Muretus*.

EXERCISE 15, p. 273.

Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem deferantur eorum animi, qui sancte religioseque vixerint. Ibi eos inter se jucundissime ac suavissime vivere, in amoenissimo quodam prato, quod *perpetuis floribus distinctum sit*. Nunquam non illic nitere cælum, frondere arbores, pubescere herbas, ridere omnia, spirare assidue mollissimos Favonios, quorum flabellis arborum comæ leniter ventilatæ placidissimo murmure auribus blandiantur.—*Muretus*.

EXERCISE 16, p. 273.

(1) Non satis convenit inter antiquos scriptores de caussis, ob quas hoc aut illud animal huic aut illi deo immolaretur. Alii enim, quod cuique deo gratissimum esset, id ad illius aras mactari solitum aiunt. Itaque equus Martis erat hostia: Et quod aper Adonin interfecisset, apud Veneri rem divinam fieri nefas erat. (2) Alii, quod quisque deus offisset, ejus potissime [potissimum] illum cæde oblectari putabant. Itaque Nocti sacrificabatur gallus gallinaceus, quod cantu suo diem provocare, noctem fugare videretur: capra Palladi, quod oleum insinister laderet.—*Muretus*.

EXERCISE 17, p. 274.

Si ea demum sacra ac religiosa sunt, quæ ornatu carent: removeatur aurum a templis: gemmæ, signa, tabulæ, donaria denique omnis generis removeantur. Sin hoc vel cogitari nefarium est! fateamur id, quod ratio quodam modo ipsa præscribit, neque opes usquam melius quam in Dei cultu, neque dicendi copiam præclarius quam in excolendâ exornandâque Philosophiâ collocari.—*Muretus*.

EXERCISE 18, p. 275.

(1) Nunquam putassem fore, non modo ut ex tuo, sed ut ex cujusquam dolore voluptatem capere possem. Et tamen, si vera dicenda sunt, fatear necesse est, jucundissimum mihi fuisse, quod ex literis tuis intellexi, vehementer doluisse te, quum primum de invaletudine meâ nuncius istuc allatus est. (2) Dolor enim ille aliunde quam ab eximio quodam amore erga me tuo proficisci non potuit; et mihi, ex quo te primum vidi, atque ex aliis plurimis audivi, qua tu eruditione ac virtute vir esses, nihil optatius fuit, quam ut abs te amarer.—*Muretus*.

EXERCISE 19, p. 275.

(1) Urbano et eleganti artificio usus est Socrates ad reprimendum Alcibiadis fastum in eo dialogo, qui inscribitur Alcibiades primus. Nam quum sibi persuaderet adolescens ille (quod ejus ætatis esse ingenium solet), abunde

¹ In hac formula *aliter* omitti solet.—Fr.

~~amamus~~
audireamus
imperfecti, oppositi

(cum)

superbiam reprehendamus,

ignorantiam, objectam esse ^{cognitionem} dependit

tulerint quae inflammarent ^{facere} ^{judicaret}
neque

ex eo
potest
toto

post eum etiam mortuum mortuis (?)
etiam mortui (?) ^{et} sanctum

commascentibus

mirabilis, laet
eveniret

quādam ^{per ostia}, ^{callide}, ^{lucis},
^{ad se}, ^{Haec}
^{vehementer},
^{impavidè propitiè}
faciunt-

jam instructum esse se iis omnibus rebus, quæ ad administrandam remp. pertinerent, blande aggressus hominem Socrates paulatim interrogando eo perduxit, ut ex ipsius responsionibus aperte efficeretur, eum nullam esse adhuc justi et injusti scientiam consecutum. (2) Quumque ægre ferret quodammodo Alcibiades et indignaretur, quod inscientiam sibi exprobari putaret : purgat se Socrates affirmatque, se nihil prorsus tale in eum dicere : ipsum esse Alcibiadem, qui de se fateretur.—*Muretus*.

EXERCISE 20, p. 276.

(1) Homeri poemata quanti fecerint Athenienses, quamque utilia esse ad inflammandos honestatis ac dignitatis amore animos judicant, hinc existimari licet, quod legem tulerunt, ut quinto quoque anno in Panathenæis [Panathenæicis ?] ejus unius ex omni poetarum numero carmina publice canerentur. (2) Ita enim cogitabant, leges præcipere quidem, quid faciendum fugiendumque sit, sed propter brevitem non docere : at poetæ, qui, vitam hominum imitantes, res præclare ac fortiter gestas copiose exponerent, easque propemodum ante oculos constituerent, aptiores esse ad persuadendum.—*Muretus*.

EXERCISE 21, p. 277.

(1) Similem honorem habuerunt Lacedæmonii Tyrtæo. Quum enim ceteroqui a poetâ studiis alieni essent, neque poetarum cantus libenter audirent, lege tamen constituerant, ut, quoties cum hostibus dimicaturus in procinctu constitisset exercitus, convocarentur milites in tabernaculum regium, ibique audiendis Tyrtæi carminibus ad spernendam¹ [contemnendam] pro patriâ vitam incitarentur. (2) Æschylo quoque idem prope honos a populo Atheniensi tributus est. Unius enim ex omnibus tragicis fabulæ ipso etiam mortuo ut docerentur, decreto publico statutum erat.—*Muretus*.

EXERCISE 22, p. 277.

"Totas noctes dormimus, neque ulla fere est, quâ non somniemus ; et miramur aliquando id, quod somniavimus, evadere !" Philosophi hæc verba sunt, exagitantis vanitatem somniorum, et negantis, si quædam somnia eventus comprobent, ex eo effici, ut ne² somnia pro somniis habenda sint. Nam in tantâ copiâ ac varietate magis mirum foret, si nihil unquam eorum, quæ per quietem videntur, evenirent.—*Muretus*.

EXERCISE 23, p. 278.

Vafra in primis et astuta ratione ad regnum ex humili et abjectâ conditione pervenisse Semiramis dicitur. Regem Ninum ita sibi paulatim astrinxerat, ut nihil esset tantum, quod aut a rege petere non auderet Semiramis, aut petenti rex auderet negare. Ergo quum aliquando iniecisset in sermone, quiddam se valde cupere, rexque eam, quicquid tandem illud esset, aperte ac libere proferre jussisset : Cuperem, inquit, hoc mihi a te tribui, ut unum modo diem sedere mihi liceret in solio tuo et jus dicere : utque omnes toto illo die, quemadmodum tibi faciunt, ita mihi obtemperarent.—*Muretus*.

¹ Lambinus docte disputans de discrimine inter *spernere* et *contemnere* malit *contemnendam*. D. R.—Discrimen a Lambino factum probat Doederlinus Lat. Synon. tom. ii. pag. 181 sq. Cf. Lindemann. ad Vit. Duumvv. pag. 135. Ochsener. ad Cic. Eclog. pag. 45 et 238, ed. 3.—Fr.

² The *ne* is misplaced ; it should precede the notion that it negatives : thus, *eos hortatus est, ut causam communi salutique ne decessent.*—*Quid igitur ? ut ipsiis ne liceat.*

EXERCISE 24, p. 278.

Risit rex : et quod ~~postebatur~~, concessit. Nec mora [Statim] edicatur, ut certo quodam die omnes Semiramidi dicto audientes sint. Ita regi placere : eam illo die regio imperio ac potestate præesse omnibus. Ubi ille advenit dies : mulier regio cultu in solio assedit. Fit concursus maximus. Illa [de'] principio, experiendi causâ, quædam haud magni momenti imperat.—*Muretus*.

EXERCISE 25, p. 279.

Ubi serio omnes sibi omnibus in rebus parere videt, jubet [imperat] satellitibus ac stipatoribus corporis regii, ut regem ipsum comprehendant. Comprehenditur. Ut vinciant : vincitur. Ut interficiant : interficitur. Ita imperium ex diurno diuturnum efficitur. Hæc est, quæ Babylonem muris latericiis cinxit : cujus horti illi pensiles tantam admirationem habuerunt.—*Muretus*.

EXERCISE 26, p. 279.

De Platone Cicero, bonus imprimis æstimator¹ eloquentiæ, ita magnifice sentiebat, Jovem ut ipsum, si Græce loqui vellet, non alio quam Platonis sermone usurum esse diceret. Quid Aristoteles ! non et ipse dicendi præcepta unus omnium optime tradidit, et eâ dicendi copîa fuit, ut eum idem Cicero auro fluentem fluvium nominarit ?—*Muretus*.

EXERCISE 27, p. 279.

(1) Animi morbis medetur Philosophia, eamque in suis efficit animi firmitatem, quam non voluptatum illecebræ, non dolorum facies, non divitiarum splendor, non obscura et contempta paupertas, non honorum sitis, non ignominie metus, non vitæ cupiditas, non mortis terror convellere ac labefactare possit. (2) Ut enim Olympi cæcumen poëtæ semper quietum esse aiunt ; propterea quod altius est, quam ut eo vis ventorum tempestatumque perveniat : sic Philosophorum animus sublimior et excelsior est, quam ut istos flatus sentiat furentium et de rebus abjectissimis inter se humi digladian-tium cupiditatum.—*Muretus*.

EXERCISE 28, p. 280.

Vix ausus essem a te postulare, ut ad me Latine scriberes ; veritus, ne id tibi oppido difficile videretur. Quo mihi gratiores fuerunt eæ literæ, quas à te Latine scriptas nuper accepi : non illæ quidem omni ex parte emendatæ, multo tamen nitidiores et cultiores, quam credidissem. Itaque bene te sperare jubeo, neque dubitare, quin aliquando, duce me, aliquam sis hujus quoque generis facultatem consecuturus.—*Muretus*.

EXERCISE 29, p. 280.

Certe enim, quum omnes summo consensu medici dictitarent, nullam prope amplius reliquam esse spem evadendi : ita me compararam atque ita animum composueram, ut neque angerer neque terrerer mortis, ut putabatur, imminentis metu ; neque quidquam aliud a Deo peterem, quam ut mecum misericorditer² ageret [misericordiâ in me uteretur], condonaret errata ante-

¹ De should be omitted.

² Rectius *existimator* scripsisset. Sed nondum Gronovius ad Liv. xxxi. 2, et ad Gell. i. 3, horum verborum discrimen constituerat. *Existimator*, est iudex : *æstimator*, qui pretium constituit, res inter se componit, ut, quid præferendum, quid posthabendum sit, intelligat. D. R.

³ Non satis probatur hoc adverbium ; de quo cf. Nolt. Lex. Antibarb. p. 619. *Immisericorditer* est apud Terent. Adelph. iv. 5, 29.—Fr.

at cā solitum fuit, tribuitur pronuntiatur
Semiramidis
regali

actæ vitæ, neque pateretur me in illâ separatione animi a corpore aut diutius aut vehementius torqueri, quam vires meæ ferre possent.—*Muretus*.

EXERCISE 30, p. 281.

Spero tamen, relictum esse me a Deo in hac vitâ, ut maculas, superiore ætate contractas [conceptas, *Cic.*], lacrymis deileam : tandemque omissis et abjectis vitiorum illecebris, saltem jam senex eam vivendi rationem capessam, quam tenere a principio debuisssem. Atque a te, vir clarissime, etiam atque etiam peto, ut me ad hoc animi mei propositum persequendum, ut exemplo incitas, ita et monitis ac præceptis et fuis¹ [factis, adhibitis or misis] pro me ad Deum precibus, adjuvare digneris.—*Muretus*.

EXERCISE 31, p. 281.

Sapienter interpretatur Ovidianus Deucalio sortem sibi a Themide datam, quærenti, quâ arte genus humanum aquis extinctum reparare posset : qui jussus ossa magnæ matris post tergum jacere, matris nomine terram intellexit, cujus in corpore ossa lapides vocarentur.—*Muretus*.

EXERCISE 32, p. 282.

Æquiore animo se puniri ferunt, quicumque se, qui puniantur, dignos putant.—Quocirca Aristoteles libro secundo de Arte Rhetoricâ inter ea, quæ ad mitigandum animum pertinent, ponit illud quoque, ut iis, qui sibi factam injuriam censent, ostendamus, ipsos priores in injuriâ inferendâ fuisse, et merito ipsis [contingere²] ea, de quibus queruntur.—*Muretus*.

EXERCISE 33, p. 282.

Mox in gravem morbum incidebat, eoque per binos menses ita confictabatur ut amici et medici vitæ ejus timerent, nec ipse, quamvis depulsâ morbi vi, nisi admodum tarde ac lente amissas corporis vires pristinamque sanitatem recuperaret.—*Wytttenbach*.

EXERCISE 34, p. 282.

Remitto tibi censuram tuam, in quâ vix reperi quod calumniarer, nedum quod reprehenderem. Rectum certumque judicium tuum : oratio elegans ac plane Latina. In quâ te tantum profecisse, eo magis gaudeo, quod, me potissimum auctore, hanc bene scribendi laudem ceteris, quæ in te sunt, ingenii ac doctrinæ ornamentis conjungendam putasti.—*Ruhnken to Wytttenbach*, p. 24.

EXERCISE 35, p. 283.

Quasi domus in nosocomium [better valetudinarium] conversa esset, in eâ agrotant et filia natu minor, et duæ famulæ. Igitur a te petere cogor, ut adventum tuum, quem multis de causis tantopere expectabam, in tempus nobis commodius differre velis. Vale, vir optime.—*Leidæ*, d. 19, Mart. 1788.—*Ruhnken to Wytttenbach*, p. 54.

EXERCISE 36, p. 283.

Quo segniorem ætas me in literis scribendis facit, eo vehementius tecum colloqui cupio, præsertim quum infinita sint confabulandi argumenta.—Feceris igitur et mihi et meis omnibus gratissimum, si nos per ferias Paschales et longo intervallo revisas. Asperum frigus est, fateor : sed luculentus tibi focus in cubiculo parabitur.—*Ruhnken to Wytttenbach*, p. 58.

¹ *Fundere preces* is poetical.

² *Contingere* is very seldom used in this sense, of evil befalling a man.

EXERCISE 37, p. 284.

Raræ quidem literæ tuæ sunt ; sed raritatem mirificâ suavitæ compen-
sant. In iis multa me delectarunt, sed nihil magis quam amor ille, quem
mihi non solum vivo præstas, sed etiam meis quum *ego* esse desiero, te
præstiturum sancte promittis.—*Ruhnken*.

EXERCISE 38, p. 284.

De rebus nostris, modicis illis quidem sed satis explicatis, quum sub
tempus vernum ad nos veneris, confabulemur. [Ceterum¹] et animo et
corpore ita vigeo, ut, nisi me apoplexia rapiat, videar posse ad eandem
ætatem, quam mater mea attigit, pervenire. Nec ullâ aliâ re senem me
fieri censeo, nisi pigritiâ in literis scribendis.

EXERCISE 39, p. 284.

Nostri non amplius viginti omnibus sunt præliis desiderati. Sed in cas-
tello nemo fuit omnino militum, quin vulneraretur ; quatuorque ex una
cohorte Centuriones oculos amiserunt. Et, quum laboris sui periculique
testimonium adferre vellent, millia sagittarum circiter triginta, in castellum
conjecta, Mario renumeraverunt : scutoque ad eum relato Scævæ Cen-
turionis, inventa sunt in eo foramina cxx.—*Cæsar*.

EXERCISE 40, p. 285.

Mittit eo M. Valerius cum legionis octavæ cohortibus quinque. Veienses,
simul atque nostra signa viderunt, portas aperuerunt, universique et op-
pidani et milites obviam gratulantes Valerio exierunt : Sulpicius et Manlius
de muro se dejecerunt. Manlius ad Antonium deductus petit, ut ad Marium
mitteretur. Valerius cum cohortibus et Manlio eodem die, quo profectus
erat, revertitur. Marius eas cohortes cum exercitu suo conjunxit, Man-
liumque incolumem dimisit.—*Cæsar*.

EXERCISE 41, p. 285.

Pomponium nostrum audiivi dicentem, duo milites se habuisse in His-
paniâ fratres — ex agro Falisco locupletes, quibus quum a patre relictus
esset parva villa, et agellus non sane major jugero uno, hos circum villam
totam alvearium fecisse, et hortum habuisse, ac reliquum thymo et cytiso
obseppivisse, et apiastro. Hos nunquam minus, ut peræque ducerent, dena
millia sestertia ex melle recipere esse solitos.—*Varro de Re Rusticâ*,
lib. iii

EXERCISE 42, p. 286.

Si pabulum naturale non est, ea oportet dominum serere, quæ maxime
æquuntur apes : ea sunt, rosa, serpyllum, apiastrum, papaver, faba, lens,
pisum, ocimum, cyperum, medica, et maxime cytissum, quod valentibus
utilissimum est. Etenim ab æquinotio verno florere incipit, et permanet
ad alterum æquinotium autumnæ. Sed ut hoc aptissimum ad sanitatem
apium, sic ad mellificium thymum. Propter hoc Siculum mel fert palmam,
quod ibi thymum bonum et frequens est.—*Ib.*

EXERCISE 43, p. 286.

Ut alimenta sanis corporibus Agricultura, sic sanitatem ægris Medicina
promittit. Hæc nusquam quidem non est : siquidem etiam imperitissimæ
gentes herbas aliaque prompta in auxilium vulnerum morborumque noverunt.

¹ Liv. and Sall. use *ceterum* as a transitive particle: in Cic. it is "*in other respects*."

Veruntamen apud Græcos aliquanto magis quam in ceteris nationibus ex-culta est : ac ne apud hos quidem a primâ origine, sed paucis ante nos sæculis : utpote quum vetustissimus auctor *Æsculæpius* celebretur. Qui, quoniam adhuc rudem et vulgarem hanc scientiam paulo subtilius excoluit, in Deorum numerum receptus est.—*Celsus*, lib. i. *init.*

EXERCISE 44, p. 287.

Hujus deinde duo filii, Podalirius et Machaon, bello Trojano ducem Agamemnonem secuti, non mediocrem opem commilitonibus suis attulerunt. Quos tamen Homerus non in pestilentia neque in variis generibus morborum aliquid attulisse auxilii, sed vulneribus tantummodo ferro et medicamentis mederi solitos esse proposuit. Ex quo apparet, has partes medicinæ solas ab his esse tentatas, easque esse vetustissimas. Eodemque auctore disci potest, morbos tum ad iram Deorum relatōs esse, et ab iisdem opem posci solitam.—*Ibid.*

EXERCISE 45, p. 287.

Verique simile est, inter nulla auxilia adversæ valetudinis, plerumque tamen eam bonam contigisse, ob bonos mores, quos neque desidia neque luxuria vitiantur¹. Siquidem hæc duo corpora, prius in Græcia, deinde apud nos, affligerunt. Ideoque multiplex ista medicina, neque olim, neque apud alias gentes necessaria, vix aliquos ex nobis ad senectutis principia perducit.—*Ibid.*

EXERCISE 46, p. 288.

Integras atque incolumes copias *Sylla* inferiore militum numero continebat, quum illi omnium rerum copiâ abundarent ; quotidie enim magnus undique navium numerus conveniebat, quæ commeatum supportarent ; neque ullus flare ventus poterat, quin aliquâ ex parte secundum cursum haberent. Ipse autem, consumptis omnibus longe lateque frumentis, summis erat in angustiis : sed tamen hæc singulari patientiâ milites ferebant. Recordabantur enim, eadem se superiore anno in *Bithyniâ* perpressos, labore et patientiâ maximum bellum confecisse : meminerant, ad *Nicomediâ* magnam se inopiam perpressos, multo etiam majorem ad *Mantinium*, maximarum se gentium victores discessisse.—*Cæsar*.

EXERCISE 47, p. 288.

(1) Interim certior factus L. Sanga, quem discedens castris præfecerat Sulla, auxilio cohorti venit cum legionibus duabus, cujus adventu facile sunt repulsi Africani. Neque vero conspectum aut impetum nostrorum tulerunt ; primisque dejectis, reliqui se verterunt² et loco cesserunt. Sed insequentes nostros, ne longius prosequerentur, Sanga revocavit. (2) At plerique existimant, si acrius insequi voluisset, bellum eo die potuisse finiri. Cujus consilium reprehendendum non videtur ; aliæ enim sunt legati partes, aliæ imperatoris : alter omnia agere ad præscriptum, alter libere ad summam rerum consulere debet.

EXERCISE 48, p. 289.

Ipse iis operibus, quæ facere instituerat, milites disponit, non certis spatiis intermissis, ut erat superiorum dierum consuetudo, sed perpetuis vigiliis stationibusque, ut contingant inter se atque omnem munitionem expleant : Tribunos militum et præfectos circummittit atque hortatur, non

¹ Better *vitiantur*, the plur. being rare with *nec*—*nec*.

² *Terga vertere*, more common.

solum ab eruptionibus caveant, sed etiam singulorum hominum occultos exitus observent. Neque vero tam remisso ac languido animo quisquam omnium fuit, qui eâ nocte conquieverit.—*Cæsar*.

EXERCISE 49, p. 290.

(1) Huc ubi perventum est, quum propter ætatem pedibus jam non valeret, *asinoque veheretur*, magni concursus et *Judaorum et Paganorum* sunt facti; quum alii reminiscentes veteris famæ, ætatis misererentur; plurimi vero irâ exaceruerentur, propter *odium Christianorum*, maximeque quod diis patriis Polycarpus *sacra fieri prohibuerat*. (2) Quâ de re, *quum Christum exsecrari jussus, negasset id se regi suo et servatori facturum, statim traditus est carnificibus, ut vivus combureretur*. Hic quum ad mortem duceretur, obvius ei fuit *presbyter quidam*, quo familiariter fuerat usus: is quum lacrimans dixisset, "O quam indigna perpeteris, *Polycarpe!*" huic ille, "at non inopinata," inquit; "hunc enim exitum *multi deinde episcopi habebunt Christianorum*."—See *Corn. Nep., end of the Life of Phocion*.

EXERCISE 50, p. 290.

Facis tu quidem fraterne, quod me hortaris, sed mehercule currentem nunc quidem, ut omnia mea studia in istum unum conferam. Ego vero ardenti quidem studio hoc fortasse efficiam, quod sæpe viatoribus, quum properant, evenit: ut, si serius, quam voluerunt, forte surrexerint, properando, etiam citius, quam si de multâ nocte vigilassent, perveniant, quo velint; sic ego, quoniam in isto homine colendo tam indormivi diu, te mehercule sæpe excitante, cursu corrigam tarditatem.—*Cic.*

EXERCISE 51, p. 291.

Cato in Siciliâ naves longas veteres reficiebat, novas civitatibus imperabat. Hæc magno studio agebat. In Lucanis Brutiisque per legatos suos civium Romanorum delectus habebat: equitum peditumque certum numerum a civitatibus Siciliæ exigebat. Quibus rebus pæne perfectis, adventu Curionis cognito, queritur in concione, *sesè projectum ac proditum a Cn. Pompeio, qui omnibus rebus inparatissimus, non necessarium bellum suscepisset et, ab se reliquisque in Senatu interrogatus, omnia sibi esse ad bellum apta ac parata, confirmavisset*.—*Cæsar*.

EXERCISE 52, p. 291.

His datis mandatis Canusium cum legionibus sex pervenit, veteranis tribus, reliquis, quas ex novo delectu confecerat atque in itinere compleverat: Domitianas enim cohortes protinus a Corfinio in Siciliam miserat. Reperit, Consules Dyrrhachium profectos cum magnâ parte exercitus, Lucceium remanere Brundisii cum cohortibus viginti: neque certum inveniri poterat, obtinendine Brundisii causâ ibi remansisset, quo facilius omne Hadriaticum mare in potestatem haberet, an inopiâ navium ibi restitisset.—*Cæsar*.

EXERCISE 53, p. 292.

[Fig. EPIBOLE.] Quum juvenus concitata temere arma caperet, et quietos Thessalos manu lacessere conaretur, jure ego senatum coegi, auctoritate suâ comprimere adolescentium violentiam. Ego quæstoribus interminatus sum, ne sumptum stipendio præberent. Ego, armamentario patefacto, restiti, atque efferi arma prohibui. Itaque unius operâ meâ non concitatum bellum non necessarium scitis.—*Rut. Lupus. Translated from the Orator, Lycurgus.*

¹ Comp. *Cic. Solius enim meum peccatum. In unius meâ salute.*

EXERCISE 54, p. 293.

Vide, quam sit varia vitæ commutabilisque ratio, quam vaga volubilisque fortuna, quantæ infidelitates in amicis, quam ad tempus aptæ simulationes, quantæ in periculis fugæ proximorum, quantæ timiditates. Erit, erit illud profecto tempus, et illucescet aliquando ille dies, quum tu, et amicissimi benevolentiam, et gravissimi hominis fidem, et unius post homines natos fortissimi viri magnitudinem animi desideres.—*Cic.*

EXERCISE 55, p. 293.

[Figura Cœnōtes "Quum et ab uno verbo omnes sententiæ incipiunt, et in uno novissimo acquiescunt."]

Quæritis novam rationem administrandæ reipublicæ? at reperire meliorem, quam a majoribus accepistis, non potestis. Quæritis, maximis sumptibus faciendis, quomodo ne tributa conferatis? at consiliis captis ærarii opes, quas cupitis, augere non potestis. Quæritis, quemadmodum scelere contaminatis hominibus parcatis? at ignoscendo nocentibus, innocentium salutem custodire non potestis.—*Rutil. Lup., from Stratocles.*

EXERCISE 56, p. 293.

Ne fortissimi quidem viri, nisi in extrema necessitate, alicujus dedecoris evitandi causâ mortem ultro oppetiverunt: ut P. Crassus Mucianus cum Aristonico bellum in Asiâ gerens, a Thracibus, quorum is magnum numerum in præsidio habebat, inter Elæam et Zmyrnam exceptus, ne in ditionem ejus perveniret, dedecus arcessitâ ratione mortis effugit. Virgam enim, quâ ad regendum equum usus fuerat, narratur in unius barbari oculum direxisse, qui vi doloris accensus latus Crassi sicâ confodit, dumque se ulciscitur, Romanum Imperatorem majestatis turpitudine liberavit.—*Cic. Frag. Orat. pro Scauro.*

EXERCISE 57, p. 293.

Ego quum omnes amicitias tuendas semper putavi summa religione et fide, tum eas maxime, quæ essent ex inimicitiiis revocatæ in gratiam: propterea, quod integris amicitiiis officium prætermissem, imprudentiæ, vel, ut gravius interpretemur, negligentiae excusatione defenditur: post reditum in gratiam, si quid est commissum, id non neglectum, sed violatum putatur, nec imprudentiæ, sed perfidiæ assignari solet.—*Id. Fragm. Or. pro Gabinio.*

EXERCISE 58, p. 294.

Convocatis ad concionem militibus, "Scitote," inquit, "paucissimis his diebus regem affuturum cum decem legionibus, equitum triginta, levis armaturæ centum millibus, elephantis trecentis. Perinde desinant quærerere ultra aut opinari, mihi que qui compertum habeo, credant: aut quidem¹ in vetustissimam navem impositos [vetustissimâ nave impositos, *Suet.*] quocumque vento in quascumque terras jubebo avehi."—*Cæs. ap. Suet. Cæs. 66.*

EXERCISE 59, p. 294.

Cujus adventu nunciato, L. Plancus, qui legionibus præerat, necessariâ re coactus, locum capit superiorem, diversamque aciem in quas partes constituit, ne ab equitatu circumveniri posset. Ita, congressus in pari numero, magnos inpetus legionum equitatûsque sustinet. Commisso ab equitibus prælio, signa duarum legionum procul ab utrisque conspiciuntur, quas C. Fabius ulteriore ponte subsidio nostris miserat, suspicatus fore id, quod accidit, ut duces adversariorum occasione et beneficio fortunæ ad nostros ob-

¹ *Al. equidem.* Hand allows *quidem*. Vol. i. p. 557.

primendos uterentur : quarum adventu prælium dirimitur, ac suas uterque legiones reducit in castra.—*Cæsar*.

EXERCISE 60, p. 295.

Dum hæc parat atque administrat, C. Fabium Legatum cum legionibus tribus, quas Narbone circumque ea loca hiemandi causâ disposuerat, in Hispaniam præmittit, celeriterque Pyrenæos saltus occupari jubet, qui eo tempore ab L. Afranio Legato præsidiis tenebantur : reliquas legiones, quæ longius hiemabant, subsequi jubet. Fabius, ut erat imperatum, adhibita celeritate, præsidium ex saltu dejecit, magnisque itineribus ad exercitum Afranii contendit.—*Cæsar*.

EXERCISE 61, p. 296.

Etsi nihil erat quod scriberem, ac præterea mirum me quoddam scribendi odium tenebat ; nolui tamen verberonem hunc meum sine meis ad te litteris istuc venire. Amo te quotidie magis, quod a te litterarum studia eodem modo amari confido. Sed velim ad me diligenter scribas, quo te nunc scriptore oblectes, Cicerone an Terentio, an, quod malim, utroque. Dare etiam operam debes, ut in iis, quæ ad me scribes, iis loquendi generibus utare, quæ in illorum scriptis notaveris ; ut ea ipsa res fidem mihi faciat diligentiae in eis legendis tuæ. Vale. Tibure. V. Kalend. August. MDLXX.—*Muretus*.

EXERCISE 62, p. 297.

Si adversus vos patriamque et deos penates tot labores et pericula suscepissem, quoties a primâ adolescentiâ ductu meo scelestissimi hostes fusi, et vobis salus quæsitæ est : nihil amplius in absentem me statuissetis quam adhuc agitis P. C. : quem contra ætatem projectum ad bellum sævissimum cum exercitu optime merito, quantum est in vobis, fame, miserrimâ omnium morte, confecistis. Hac in spe populus Romanus liberos suos ad bellum misit ? hæc sunt præmia pro vulneribus et toties ob rempublicam fuso sanguine ? fessus scribendo mittendoque legatos, omnes opes et spes privatas meas consumi : quum interim a vobis per triennium vix annuus sumptus datus est !—*Epist. Cn. Pompeii*.

EXERCISE 63, p. 297.

Per deos immortales utrum censetis me vicem ærarii præstare, an exercitum sine frumento et stipendio habere posse ? Equidem fateor me ad hoc bellum majore studio, quam consilio, profectum : quippe qui, nomine modo imperii a vobis accepto, diebus quadraginta exercitum paravi, hostesque in cervicibus jam Italiæ agentes ab Alpibus in Hispaniam summovi. Per eas iter aliud, atque Hannibal, nobis opportunius, patefeci. Recepi Galliam, Pyreneum, Laletaniam, Indigetes : et primum impetum Sertorii victoris, novis militibus et multo inferioribus sustinui : hiememque in castris, inter sævissimos hostes, non per oppida, neque ex ambitione meâ egi.—*Cn. Pompeius*.

EXERCISE 64, p. 298.

Quid dein prœlia, aut expeditiones hibernas, oppida excisa aut recepta enumerem ? quando res plus valet, quam verba. Castra hostium apud Sucronem capta, et prælium apud flumen Durium, et dux hostium C. Herennius cum urbe Valentia et exercitu deleti, satis clara vobis sunt : pro quibus, O grati Patres, egestatem et famam redditis. Itaque meo et hostium exercitui par conditio est. Namque stipendium neutri datur : victor uterque in Italiam venire potest. Quod ego vos moneo, quæsoque ut animadvertatis ; neu cogatis necessitatibus privatim mihi consulere.—*Cn. Pompeius*.

EXERCISE 65, p. 299.

Hispaniam citeriorem nos aut Sertorius ad internecionem vastavimus, præter maritimas civitates, quæ ultro nobis sumptui onerique. Gallia superiore anno Metelli exercitum stipendio frumentoque aluit; et nunc malis fructibus ipsa vix agitat. Ego non rem familiarem modo, verum etiam fidem consumi. Reliqui vos estis: qui nisi subvenitis, invito et prædicente me, exercitus hinc et cum eo omne bellum Hispaniæ in Italiam transgredientur.—*Cn. Pompeius.*

EXERCISE 66, p. 299.

Herennius quum ab equitatu novissimum agmen premeretur et ante se hostem videret, collem quemdam nactus, ibi constitit. Ex eo loco quatuor cetratorum cohortes in montem, qui erat in conspectu omnium excelsissimus, mittit. Hunc magno cursu concitatos jubet occupare, eo consilio, uti ipse eodem omnibus copiis contenderet et, mutato itinere, jugis Octogesam perveniret. Hunc quum obliquo itinere cetrati peterent, conspicatus equitatus Marii in cohortes impetum facit: nec minimam partem temporis equitum vim cetrati sustinere potuerunt, omnesque ab eis circumventi in conspectu utriusque exercitus interficiuntur.—*Cæsar.*

EXERCISE 67, p. 300.

Accepi ternas tuas literas: in postremis autem quædam erant ita negliger scripta, ut facile constaret, aliud egisse te, quum illa scriberes. Ostendam ea tibi, quum istuc venero, et auriculam pervellam tibi, ut postea in scribendo attentior sis, et saltem eos solæcismos effugias, quos effugerent etiam pueruli, qui primis litteris imbuuntur. Noli tamen ex hac meâ admonitione molestiam ullam capere. Non enim propterea volo quidquam de tuâ hilaritate detrahi, sed ad diligentiam addi. Vale. Tibure, ix. Kal. Octobr. MDLXX.—*Muretus.*

EXERCISE 68, p. 300.

Dulces literæ tuæ, ut omnia, quæ a te proficiuntur; etsi in eis multa peccaveras. Sed ut filii balbutientes libenter audiuntur a patribus, suntque eorum etiam ipsi errore voluptati: sic mihi ista tua in literis infantia jucundissima est. Eas ipsas ad te remitto mea manu emendatas. Scis enim ita inter nos conveniase. Tu, mi Alexander dulcissime ac suavissime, sequere magno animo eam viam, ad quam et tua te natura fert, et ego tibi hortator atque impulsor fui. Magnam de te spem meo testimonio apud parentes tuos concitavi: quæ ne et eos et me fallat, omni tibi curâ ac studio providendum est. Vale. Nonis Julii. Tibure. MDLXX.—*Muretus.*

THE END.

Incesso has acc. with or without
in.

Instances of the dat. are to be
referred to incedo.

Negare is not followed by
quin except in the phrase "Negari
non potest quin," or the like

Moneo followed by

Severett.
also. inf. alone (post. sup.)
& acc. sing. with
example from Hist.

B. aliquem de re

γ. aliquem aliquem

δ. aliquem aliquis rei

ε. with following ut, ne, or
imp. or conjunctives

ς. obj. or relative clause

one example of inf. & subj. from Hist. B. 9. 8. 34.
(Andrews dict.)

